

I Ω N.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

ΚΡΕΟΥΣΑΝ τὴν Ἐρεχθέως Ἀπόλλων φθείρας, ἔγκυον ἐποίησεν ἐν Ἀθήναις· ἡ δὲ τὸ γεννηθὲν ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν ἐξέθηκε, τὸν αὐτὸν τόπον καὶ τοῦ ἀδικήματος καὶ τῆς λοχείας μάρτυρα λαβοῦσα· τὸ μὲν οὖν βρέφος Ἑρμῆς ἀνελόμενος εἰς Δελφοὺς ἤνεγκεν· εὐροῦσα δ' ἡ προφῆτις ἀνέθρεψε τὴν Κρέουσαν δὲ Εὐθύθεος ἔγημε· συμμαχήσας γὰρ Ἀθηναίοις, κατὰ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Καλκωδοντιδῶν, τὴν βασιλείαν καὶ τὸν τῆς προειρημένης γάμον ἔλαβε δῶρον· τούτῳ μὲν οὖν οὐκ ἄλλος παῖς ἐγένετο· τὸν δ' ἐκτραφέντα ὑπὸ τῆς προφῆτιδος οἱ Δελφοὶ νεωκόρον ἐποίησαν· ὁ δὲ ἀγνοῶν ἐδούλευσε τῷ πατρί. Ἀπόλλων δὲ χρησαμένῳ τῷ Εὐθύθῳ περὶ παιδογονίας δῶρον ἔδωκε τὸν αὐτοῦ καὶ τῆς Κρεούσης, Ἴωνα καλούμενον, νὸν πρὶν αὐτῷ δουλεύσαντα· ἡ μὲν μήτηρ ἀγνοοῦσα, ἐπιβουλεύει τῷ παιδὶ αὐτῆς· καταληφθεῖσα δὲ, θανατοῦσθαι κατὰ τῶν νόμων ἤμελλεν· ἐνταῦθα δὲ, ἀναγνωρισμοῦ γενομένου ἡδέως τὸ δράμα ἀποτελεῖται.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Δελφοῖς.

ΤΑ

ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ.

ΙΩΝ.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ΕΥΘΥΘΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ ἢ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ἢ τοι ΠΡΟΦΗΤΗΣ.

ΑΘΗΝΑ.

I Ω Ν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

KEIMENON,

ΕΡΜΗΣ, ΙΩΝ, ΚΡΕΟΥΣΑ, ΕΟΥΘΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΕΡ. "ΑΤΛΑΣ, ὁ χαλκίοισι νώτοις οὐρανόν,
Θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκρίβων, θεῶν
Μιᾶς ἔφυτε Μαιῖαν, ἥ μ' ἐγείνατο
Ἑρμῆν, μεγίστῳ Ζηνὶ δαιμόνων λάτριν.
Ἦκω δὲ Δελφῶν τήνδε γῆν, ἐν ὀμφαλὸν
Μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνωδεῖ βροτοῖς,
Τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα θεσπίζων αἰεὶ.
Ἔστιν γὰρ οὐκ ἴσημος Ἑλλήνων πόλις,
Τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος, κεκληλένη,

1. Ατλας] παῖς Ἰαπετοῦ καὶ Ασίας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ παρὰ πᾶσι μὲν ποιη-
ταῖς φέρεται ἔχειν τοῖς ὅμοις τὸν οὐρανόν· καὶ Ὀμηρος δ' ἐποίησε ἐκείνον περὶ
αὐτοῦ. (Ὀδυσ. Α'. στίχ. 53.)

2. Ἐχει δὲ τε κίονας αὐτὸς

3. Μακρᾶς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι.

4. Ἐκτρίβων] τοιοῦτος χαλκόνωτος ἦν, ὥς ἀνέχων τὸν οὐρανόν, ἐκείνον μᾶλ-

I Ω Ν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

ΕΡΜΗΣ, ΙΩΝ, ΚΡΕΟΥΣΑ, ΕΟΥΘΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΕΡ. "ΑΤΛΑΣ, ὃς ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ χαλκῶν νώτων τὸν οὐ-
ρανὸν τοῦτον δὴ τὸν ἀρχαῖον οἶκον τῶν θεῶν, βαρύνει,
ἐκ θεᾶς θεῶν τὴν ἐμὴν ἐγείνατο μητέρα· Ἑρμῆς γάρ
εἰμι ἐγὼ ὁ Μαιᾶς, δι' τῷ μεγίστῳ τῶν θεῶν ὑπη-
ρεστῆν κεκληρωμένος· ἦλθον δ' ὧδε, ἐνθ' ὁ Φοῖβος κατὰ
τὸ μεσέμφαλον τῆς γῆς διαιτῶμενος, χρησμοδεῖ τά τε
παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα θνητοῖς· ἔστι δέ που πόλις
Ἑλληνίς μέγιστον παρ' Ἑλλήσιν ἄξιωμα ἔχουσα, ἥς
πολυούχος ἡ χρυσόλογχος κλεῖζεται Ἀθηνᾶ· ἐνθα ὁ

λον ἐξέτριβεν, ἢ αὐτὸς ἔπασχεν, πιεζόμενος ὑπὸ ἐκείνου. 3. Μιᾶς θεῶν] τῆς
Πλεινης, τῆς θυγατρὸς Ὠκεανοῦ καὶ Τιτηύος, γυναῖκος δὲ Ἄτλαντος, ἐξ ἧς αἱ
ἑπτὰ Πεισίδες· Στερόπη μὲν, ἐκ τοῦ Ἄρεος· Ἀλκυονή δὲ, καὶ Κελαινὴ, ἐκ
Ποσειδῶνος· Ἡέκτρα δὲ, καὶ Ταυγέτα, ἐκ Διὸς καὶ Μαιᾶς, ἐκ Ταντάλου, ἐξ
ἧς ὁ Ἑρμῆς· ἡ δὲ ἐσθράμη Μαρπη, ἐκ Σισύφου. 5. Ὀμφαλὸν] ἴσα παρακατιῶν

Οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις 10
 Βία Κρέουσαν, ἔνθα προσδύρρυν πέτρας
 Παλλὰδος ὑπ' ὄχθῃ τῆς Ἀθηναίων χθονός
 Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος.
 Ἀγνώς δὲ πατρί, τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον,
 Γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον· ὥς δ' ἦλθεν χρόνος 15
 Τεκνοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ' ἀπήνεγκεν βρέφος
 Ἐς ταῦτόν ἄντρον, οὐπερ εὐνάσθη θεῷ,
 Κρέουσα, κἀκτίθησιν ὡς θανούμενον
 Κοίλῃς ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ,
 Προγόνων νόμων σῶζουσα, τοῦ τε γηγενοῦς 20
 Ἐριχθονίου· κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη
 Φρουρῶ παραζεύξασα φυλακὰς σώματος
 Δισσὼ δράκοντα, παρθένους Ἀγραυλίσαι
 Δίδωσι σῶζειν. ὅθεν Ἐρεχθείδας ἔκει
 Νόμος τίς ἔστιν, ὅφρασιν ἐν χρυσηλάτοις 25
 Τρέφειν τέκν'. ἀλλ' ἦν εἶχε παρθένος χλιδήν,
 Τέκνῳ προσάψασ' ἔλιπεν, ὡς θανουμένῳ.
 Καί μ' ὦν ἀδελφὸς Φοῖβος αἰτεῖται τάδε·
 Ὡς ὅγγον', ἐλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονα.
 Κλεινῶν Ἀθηνῶν, (εἴσθα γὰρ θεᾶς πόλιν) 30

στίχ. 229. καὶ ἐν Μυθεῖα. στίχ. 696. 6. Ἰμνωδεῖ βροτοῖς] ἴδε παρακατιῶν
 στίχ. 90. καὶ ἐξῆς. 11. Προσδύρρυν] ἐκ τοῦ βορέας βορέας ἐκ συγκοπῆς· καὶ
 ἐκ τούτου πρόσδύρρυν. 13. Μακρὰς] ἴδε καὶ παρακατιῶν στίχ. 950. περὶ
 ὧν καὶ Πausanias· « Πέτραι δὲ Μακρὰι καλούμεναι ὑπὸ τῇ Ἀκροπόλει
 εἰσὶν ἔνθα σπήλαιον τοῦ Πανός, καὶ ἄδρια αὐτοῦ, καὶ βομός. — ἐν δὲ τῇ
 κορυφῇ τοῦ θεάτρου τὸ σπήλαιον τοῦτο· Κρεούσῃ δὲ θυγατρὶ Ἐρεχθέως Ἀπόλ-
 λωσα ἐνταῦθα συγγενέσθαι νομίζουσι. » 19. Ἀντίπηγος] ἀντίτῃς πλέγματι,

Φοῖβος Κρεούσῃ τῇ τοῦ Ἐρεχθέως θυγατρὶ συνεγένετο
 βία ὑπὸ ταῖς πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀκροπόλεως πέτραις·
 ἃς οἱ τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντες Μακρὰς ὀνομάζουσιν·
 συλλαβοῦσα δὲ, καὶ τῆς γαστρὸς ἐξογκουμένης, ἔκρυ-
 πτε τὸν πατέρα τὸ πάθος, τοῦ θεοῦ οὕτω βουλομένου·
 ὥς δὲ χρόνῳ ὕστερον ἔτεκεν, ἐνθεῖσα τὸ βρέφος ἐν ζυ-
 γάστρῳ κυκλωτερεῖ, καὶ κατὰ τὸν προγονικὸν περικοσ-
 μήσασα νόμον, ὑπεξέθηκεν ὡς ἀποθανούμενον εἰς τὸ
 ἄντρον, ἔνθα ἔτυχε τῷ θεῷ συνευνασθεῖσα. Ἀθηνᾶ γὰρ
 ἡ κόρη τοῦ Διὸς, γεννηθέντι ποτὲ τῷ Ἐριχθονίῳ, δύο
 παραζεύξασα δράκοντας φύλακας, παρέδωκεν αὐτὸν
 ταῖς Ἀγραυλίσαι παρθένοις περιτῶζειν· κἀντεῦθεν τὸ
 ἔθος Εριχθείδαις ἐν χρυσηλάτοις ὄφρασι τὰ ἑαυτῶν τρέ-
 φειν Τέκνα· τοιαῦτα οὖν κοσμήματα ἔχουσα καὶ ἡ
 Κρέουσα, περιῆψε τῷ νηπίῳ, καὶ καταλιποῦσα ὡς ὀλού-
 μενον, ἀνεχώρησε. Τοῦτο οὖν ἰδὼν Ἀπόλλων ὁ ἐμὸς
 ἀδελφός, αἰτεῖται παρ' ἐμοῦ τὴν χάριν τήνδε· ἀδελ-
 φέ, φησὶ, σπεύσας εἰς τὸν αὐτόχθονα λαὸν τῶν Ἀθη-
 νῶν, ὦν προστάτης ἐστὶν ἡ Παλλὰς, καὶ λαβὼν ἀπὸ

ὥσπερ κάλαθος· συγείστω, κίστω, σπαργάνῃ, ἢ ταργάνῃ, λίκνον· ἐν
 ᾧ σπαργανοῦσι τὸ βρέφος ἀναπαυόμενον. 20. Προγόνων νόμον σῶζουσα, ὃ ἐστὶ
 τοῦ Ἐριχθονίου· οὗτος γὰρ γεννηθεὶς ἐξ Ἡφαίστου καὶ γῆς ἐνεπιστεύθη ταῖς
 θυγατράσι τοῦ Κέκροπος καὶ Ἀγλαύρης ἀνατρέφει παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, δύο δρᾶ-
 κοντας περιθείσθαι τῷ τοῦ παιδὸς λαιμῷ φύλακας· τούτῳ οὖν τῷ νόμῳ ἐχρή-
 σατο καὶ ἡ Κρέουσα, οὐ μόνον τὸ λίκνον τὸ τῆς Ἀθηνᾶς μνησαμένη, ἀλλὰ
 καὶ ὄφεις χρυσοῦς τῷ νηπίῳ περιάψασα, πρὸς τὸ γένος ἀναφέρουσα τὸ ἀρ-
 χαῖον· ὃ ἦν ᾧδ' ἔχον· Ἐριχθονίος, Ἐρεχθεὺς, Κρέουσα, Ἴων. 23. Ἀγραυλίσαι
 συγχέχυνται τῷ, Ἀγραυλος· ἴδε κατωτέρω. 278. —

λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας
 Αὐτῷ σὺν ἄγγει, σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει,
 ἔνεγκ' ἀδελφῷ τὰ μὰ πρὸς χρηστήρια,
 Καὶ θεὸς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν.
 Τὰ δ' ἄλλ' (ἐμὸς γὰρ ἐστίν, ὡς εἰδῆς, ὁ παῖς.) 35
 Ἡμῖν μελήσει. Λοξία δ' ἐγὼ χάριν
 Πράσσω· ἀδελφῷ πλεκτὸν ἐξάρας κύτος,
 Ἦνεγκα, καὶ τὸν παῖδα κρηπίδων ἐπὶ
 Τίθημι ναοῦ τοῦδ', ἀναπτύξας κύτος
 Εἰλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὀρώθ' ὁ παῖς. 40
 Κυρεῖ δ', ἅμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύλῳ,
 Προφῆτις ἐσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ
 Ὄψιν δὲ προσβαλοῦσα παιδὶ νηπίῳ,
 Ἐθαύμασ', εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη
 Λαθραῖον ὠδὴν ἐς θεοῦ ῥίψαι δόμον. 45
 Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν,
 Οἶκτῳ δ' ἀφῆκεν ὠμότητα, καὶ θεὸς
 Συνεργὸς ἦν τῷ παιδί, μὴ ἔκπεσιν δόμων.
 Τρέφει δὲ νιν λαβοῦσα· τὸν σπείραντα δὲ
 Οὐκ οἶδε Φοῖβον, οὐδὲ μητέρ', ἧς ἔφυ, 50
 Ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται.
 Νέος μὲν οὖν ὢν, ἀμφὶ βωμίους τροφάς
 Ἠλᾷτ' ἀθύρων· ὡς δ' ἀπηνδρώθη δέμας,
 Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ,
 Ταμίαν τε πάντων πιστὸν, ἐν δ' ἀνακτόροις 55
 Θεοῦ καταζῆ δεῦρ' αἰεὶ σεμνὸν βίον.
 Κρέουσα δ', ἡ τεκοῦσα τὸν νεανίαν,

τοῦ ντροῦ βρέφος νεογνὸν αὐτῷ λίκνῳ καὶ σπαργά-
 νοις, ὡς ἔχει, ἔνεγκέ μοι αὐτὸ εἰς ναὸν τὸν ἐμὸν· ἐνε-
 γκὼν δὲ, θεὸς πρὸ τῆς εἰσόδου· τὰ δὲ λοιπὰ ἐμοὶ με-
 λήσει, ὅ,τι δεῖ ποιεῖν· ἴσθι γὰρ ἐμὸν τὸν παῖδα ἐκείνον
 ὄντα, εἰ βούλει μαθεῖν καὶ τοῦτο. Τούτων οὖν οὕτω
 ῥηθέντων, σπεύσας ἐγὼ, τῷ ἐμαυτοῦ χαριζόμενος
 ἀδελφῷ, καὶ ἀναλαβὼν τὴν ταργάνην, ἐν ᾗ ἔκειτο τὸ
 βρέφος, κατέθηκα ἐπὶ τῶν βάθρων τοῦ ναοῦ τουτοῦ,
 ἀναπτύξας αὐτὴν, ὥσθ' ὀρᾷσθαι τὸν βρέφος ἐνδον. ἅμα
 δὲ ἡλίῳ ἀνίσχοντι, ἔτυχεν ἡ Ἱέρεια εἰς τὸ τοῦ θεοῦ εἰ-
 σιούσα χρηστήριον, καὶ ἰδοῦσα τὸ παιδίον, διαταράχθη,
 δεινὸν ποιησαμένη, εἴτις τῶν Δελφίδων τολμήσειε
 σκότιον παιδίον εἰς τὸ τοῦ θεοῦ ἐκθεῖναι ἀνάκτορον· καὶ
 ἤδη ὠρμημένη ὑπ' ὀργῆς ἐκ ποδῶν ἐκείνον ποιήσασθαι,
 ἐνίκησιν αὐτῇ οἶκτον ὁ θεός, ὥστ' ἀναλαβοῦσαν τὸ βρέ-
 φος τρέφειν, ἀγνοοῦσαν ὅπως, ὣν ἐστὶ τὸ νεογνόν·
 ἀλλ' οὐδ' ὁ παῖς πῶ αὐτὸς, νῦν γ' εἰς ἄνδρας ἐλθὼν,
 τοὺς τεκόντας ἐπίσταται. Τέως μὲν οὖν παῖς ἦν, ἐτρέ-
 φετο περὶ τοὺς βωμοὺς, ἀθύρμασι χαίρων· ἀνδρωθεὶς
 δὲ, τοῦτε θεοῦ θυσαιοφύλαξ κατέστη, καὶ πάνθ' ὑπὸ
 τῶν Δελφῶν ἐμπειπίστευται ταμιεύειν· καὶ νῦν ἐν τοῖς
 ἀνακτόροις τουτοῖσι διαιτᾷται, σεμνὸν διάγων βίον.
 Κρέουσα δ' αὖ Ἀθήνησι μετὰ τὸ τεκεῖν συναρμόζεται,
 Εὐθὺς κατὰ συγκυρίαν τοιαύτην. Πόλεμος ἦν Ἀθη-
 ναίοις πρὸς Χαλκωδοντίδας τοὺς τῇν Εὐβοίαν κατοι-

συγκέχεται τῷ Αἰγλαυρῷ· ἴδε κατωτέρω 278. — 40. ὡς ὀρώθ' ὁ παῖς] ἐν
 ἄλλοις οὐ καλῶς, ὡς ὀρᾷσθ' ὁ παῖς· τὸ δὲ, ἅμ' ἱππεύοντος, ἀνιππεύοντος ἐν
 ἄλλοις κεῖται. 48. Συνεργὸς ἦν] ἐμπνεύσας τῇ Ἱερεῖᾳ οἶκτον τοῦ παιδὸς.

Εοῦθ' ἡγαμῆσθαι συμφορᾶς τοιαύτῃς ὑπὸ
 Ἡν ταῖς Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις,
 Οἱ γὰρ ἔχουσ' Εὐβοῖδα πολέμιος κλύδων, 60
 ὃν συμπονήσας καὶ ξυνεξελὼν δορὶ,
 Γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἐδέξατο,
 Οὐκ ἐγγενὲς ὦν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς
 Γεγὼς Ἀχαιὸς· χρόνια δὲ σπείρας λέχη,
 Ἄτεκνός ἐστι, καὶ Κρέουσ' ὦν οὐνεκα 65
 Ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε,
 Ἔρωτι παίδων. Λοξίας δὲ τὴν τύχην
 Ἔς τοῦτ' ἐλαύνει, κοῦ λέληθεν, ὡς δοκεῖ.
 Δώσει γὰρ εἰσελθόντι μαντεῖον τόδε
 Εοῦθ' ὅτε τὸν αὐτοῦ παῖδα, καὶ πεφυκέναι 70
 Κείνου σφε φήσει, μητρὸς ὡς ἐλθὼν δόμους
 Γνωσθῇ Κρεούσῃ, καὶ γάμοι τε Λοξίου
 Κρυπτοὶ γένωνται, παῖς τε ἔχῃ τὰ πρόσφορα.
 Ἴωνα δ' αὐτὸν, κτίστορ' Ἀσιάρχος χθονὸς,
 Ὄνομα κεκληθῆσθαι θέσεται καθ' Ἑλλάδα. 75
 Ἀλλ' ἐς δαφνώδῃ γύαλα βήσομαι τάδε,
 Τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθω παιδὸς πέρι.
 Ὅρῳ γὰρ ἐκβαίνοντα Λοξίου γόνον
 Τόνδ', ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῆ πυλώματα
 Δάφνης κλάδοισιν· ὄνομα δ', οὐ μέλλει τυχεῖν, 80
 Ἴων' ἐγὼ νῖν πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.

ΙΩΝ. Ἄρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων

Ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,
 Ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος
 Ἔς νύχθ' ἱερὰν,

85

λαύοντας. Εοῦθος δὲ συμμαχήσας αὐτοῖς, καὶ συνε-
 ξελὼν ἐκείνους, καὶ τοὶ ἔπηλυσ ὦν ἐκ τῆς Αἰτωλίας,
 παῖς Αἰόλου τοῦ Διὸς, ἀλλ' οὖν ἔλαβε γέρας τῆς ἐπι-
 κουρίας Κρέουσιν ἀγαγέσθαι γυναῖκα· ἀλλ' ἐξ ἐκείνου
 ἔτι καὶ νῦν ἄτεκνοι διαγίγνονται· διὸ νῦν ἔσπευσαν
 πρὸς τὸν θεόν, τρόπον ζητοῦντες ποιήσασθαι τέκνωσιν·
 καίτοι ἐς ταῦτο τύχης δοκεῖ καὶ Λοξίας συνελαύνειν τὸ
 πρᾶγμα· μέλει γὰρ αὐτῷ τοῦ παιδὸς, οὐδ' ἐπιλέλῃσαι,
 ὡς ἂν τις οἰηθείη· δώσει γὰρ Εοῦθ' ὅτε τὸν ἑαυτοῦ παῖδα,
 ἅμα εἰσελθόντι εἰς τὸ μαντεῖον, ὡς δῆθεν ἐξ αὐτοῦ πεφυ-
 κότα, ἴν' ἐλθὼν Ἀθήναζε γνωσθείη τῇ μητρὶ· οὕτω
 γὰρ οὔτε ἡ τοῦ Φοῖβου ἀποκαλυφθήσεται βίαία ὁμιλία,
 καὶ ὁ παῖς οὐκ ἀτυχήσει, ὦν αὐτῷ προσήκει ἔχειν· ὄνο-
 μα δ' αὐτῷ ἔσται παρὰ τοῦ πατρὸς Ἴων, ἐξ οὗ οἱ ἐς
 τὴν Ἀσίαν ὑστέρῳ ἀποικησόντες χρόνῳ, ἔξουσιν τὴν ἐπι-
 νυμίην. Ἀλλ' ἤδη εἰσιτητέον μοι εἰς τοὺς δαφνώδεις
 τούτους μυχοὺς, ὅθεν ὄψομαι τὸ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ-
 θεσόμενον· ὁρῶ γὰρ αὐτὸν προήκοντα ἤδη, ἵνα τὰ πυ-
 λώματα ταῦτα τοῦ ναοῦ κλάδοις κοσμήσῃ δάφνης.
 Ἴωνα δὲ, ὃ κληθήσεται ἐς γε τοῦπιόν, ἐγὼ πρῶτος
 τῶν θεῶν αὐτὸν προσηγόρευσα.

ΙΩ. Ὁ μὲν Ἥλιος, τῷ ἑαυτοῦ ἀνιππεύσας ἑξαστράπτοντι
 ἄρματι, προσβάλλει ἤδη εἰς τὴν γῆν τὰς ἀκτῖνας· τὰ
 δ' ἐν τῷ αἰθέρι ἄστρα, ὑποχωροῦντα ὦ φωτὶ, κατα-

Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαί

Καταλαμπόμεναι, τὴν πραεῖάν γ'

Ἀψίδα βροτοῖσι δέχονται.

Σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς ἐς ὀρόφους

Φοίβου πέτεται.

90

Θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον

Δελφίς, αἰίδουσ' Ἕλλησι βοᾶς,

Ἄς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.

Ἄλλ', ὦ φοίβου Δελφοὶ θέραπες,

Τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς

95

Βαίνετε δίνας, καθαράς δὲ δρόσοις

Ἀφουδρανάμενοι, στείχετε ναοὺς·

Στόμα τ' εὐφημον φρουρεῖτ' ἀγαθὸν,

Φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσι

Μαντεύεσθαι

100

Γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.

Ἡμεῖς δὲ, πόνους οὐδ' ἐκ παιδὸς

Μοχθοῦμεν αἰεὶ, πτόρθοισι δάφνης,

Στέφεσί θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου

Καθαράς θήσομεν, ὑγραῖς τε πέδον

105

Ῥανίσιν νοτερὸς, πτηνῶν τ' ἀγέλας,

Αἱ βλάπτουσιν

Σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς

Φυγάδας θήσομεν· ὥς γὰρ ἀμήτωρ

Ἀπάτωρ τε γεγώς, τοὺς θρέψαντας

110

Φοίβου ναοὺς θεραπεύω.

Ἄγ' ὦ νεοθαλὲς, ὦ

(Στρ.)

Καλλίστας προπόλευμα δάφνας,

θύονται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Νυκτός· αἱ δὲ ἀπρόσβα-
τοι τοῦ Παρνασοῦ κορυφαί, καταλαμπόμεναι, δέχονται
τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου, ὃ φέρει τοῖς ἀνθρώποις τὸ ἥδισον
φῶς· ὃ δὲ τῆς ξηραῖς σμύρνας καπνὸς αἰωρεῖται εἰς τὴν
τοῦ ναοῦ στέγην, καὶ ἡ Προφῆτις ἐπιθαίνει τοῦ θεοῦ
τρίποδος, τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτῇ ἐμπνεόμενα, τοῖς
θνητοῖς ἐκθειάσους· Ἀλλ' ὦ Δελφοὶ, οἱ τοῦ Φοίβου θε-
ράποντες, ἴθ' ὑμεῖς εἰς τὴν Κασταλίαν, καὶ ἀπονιψά-
μενοι ἐν ταῖς καθαραῖς ἐκείναις ῥοαῖς, ἐπανήκετε εἰς
τὸν ναόν, στόμα εὐφημον κτώμενοι, καὶ φήμας αἰ-
σίας τοῖς ἐθέλουσι μαντεύεσθαι ἐκ τῆς ἰδίας προφαί-
νοντες γλώσσης· ἐμοὶ δ', ὅμοι ᾗν ἐξ ἀρχῆς διαιτᾶν,
τοῦτο καὶ νῦν ἀσκητέον, τὰς εἰσόδους τοῦ θεοῦ κλά-
δοις δάφνης καὶ στέμμασιν ἱεροῖς καταστέφοντα, καὶ
τοῦδαφος ὕδατος περιρραίνοντα ῥανίσιν· τὰς δὲ τῶν
ὀρνίθων ἀγέλας, τὰς τὰ ἱερὰ τοῦ θεοῦ ἀναθήματα λυ-
μαινούσας ἀποσοβητέον τοῖς βέλεσιν· ἀπάτωρ γὰρ καὶ
ἀμήτωρ γεγονώς, τὸν τοῦ θεοῦ ναόν θεραπεύειν κε-
κλήρωμαι.

Ἀλλ' ὦ νεοθαλὲς βλάστημα, ὦ κάλλιστον ὑπηρέ-
τημα δάφνης, ἥτις τὸ τοῦ Φοίβου σαίρεις ἱερὸν, ἄγε μοι

104. Ἐσόδους Φοίβου] τὴν εἰς τὸν ναόν εἴσοδον. ἴδε ἀνωτέρω. στίχ. 79. —

107. Αἱ βλάπτουσιν] ἀπέδος πρὸς τὸ, ἀγέλας· ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται. Ἄ.

112. ὦ νεοθαλὲς] κλώνά τινα δοκεῖ αἰτεῖν παρὰ τῆς δάφνης, ἢ μυρσίνης, φ.

Ἄ τὰν Φοῖβου θυμέλαν

Σαίρεις ὑπὸ ναοῖς

115

Κήπων ἐξ ἀθανάτων,

Ἴνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ,

Τὰν ἀένναον παγὰν

Ἐκπροΐεῖσαι,

Μυρσίνας ἱερὰν φόβαν,

120

Ἄ σαίρω δάπεδον θεοῦ

Παναμέριος ἄμ' ἡλίου πτέρυγι θεῷ

Λατρεύων τὸ κατ' ἡμαρ.

ὦ Παιὰν, ὦ Παιὰν,

Εὐαίων, εὐαίων

125

Εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ!

Καλὸν γε τὸν πόνον, ὦ

(Λντ.)

Φοῖβέ, σοι πρὸ δόμων λατρεύω,

Τιμῶν μαντεῖον ἔδραν·

Κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι,

130

Θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν,

Οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοις·

Εὐφάμοις πόνοις μοχθεῖν

Οὐκ ἀποκάμνω.

Φοῖβός μοι γενέτωρ πατὴρ.

135

Τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ.

Τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος ὄνομα λέγω

Φοῖβου τοῦ κατὰ ναόν.

ὦ παιὰν, ὦ Παιὰν.

Εὐαίων, εὐαίων

140

Εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ!

ὦ βελτίστη, ἐξ ἀθανάτων κήπων, ἔνθα ἱεραὶ νοτίδες λει-
θόμεναι, τὴν ἀένναον συνιστῶσι πηγὴν· ἄγε μοι κλάδον
μυρσίνης ἱερὸν, ἧ διηνεκῶς ἐξ ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι
δυομένου τοῦ τοῦ θεοῦ σαίρειν κεκληρώμαι δάπεδον, διὰ
πάσης τῆς ἡμέρας τὴν λατρείαν προσφέρων. ὦ Παιὰν,
ὦ παιὰν, εὐδαίμων εὐδαίμων εἴης ὦ παῖ Λητοῦς.

Ὡς καλὸν σοι τὸν πόνον, ὦ Φοῖβε, τῷ σῷ προσφέ-
ρω ναῶ. τὸν μαντικὸν σοι θρόνον πιστῶς θεραπεύων·
τὸ γὰρ θεοῖς, ἀλλ' οὐ θνητοῖς δουλεύειν ἐμοιγε φέρει
κλέος· καὶ οὐκ ἂν βουλοίμην ποτὲ ἀπολήγειν εὐκλείης
αἰρόμενος πόνους· ἐπειδὴ γὰρ Φοῖβος οὐμός ἐστι πα-
τὴρ, πῶς ἂν μὴ τιμῶν τὸν τρέφοντά με; τοῦτο δὲ
τὸ τοῦ πατρός μου Φοῖβου εὐεργετικὸν ὄνομα ἐν τῷ
ναῶ εὐλογῶ· ὦ Παιὰν, ὦ παιὰν, ὦ παῖ Λητοῦς, εἴης
μοι εὐδαίμων, εἴης μοι εὐτυχής.

χρησάμενος σαρόθρῳ, βούλεται σαροῦν τὸν ναόν. 115. Σαίρεις] ἐν ἄλλοις, σαίρει. 120. Φόβαν] ἀπόδος εἰς τὸ Ἄγε ἀνωτέρω. 130. Κλεινός μοι ὁ πόνος] ὅμαινον τοῦτο τῷ τοῦ Προφητάνακτος Δαβίδ. (Ψαλ. 84, στίχ. 10.) Ἐξελεξάμην παραρρίπτεισθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ μᾶλλον, ἢ κατεικνέμε ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν. 137. Τὸ δ' ὠφέλιμον] ἐν ἄλλοις, τὸν ὠφέλιμον κεῖται· ὁ δὲ ναὸς, ὅς ἂν ἦ ἐμοιγ' ὠφέλιμος, τοῦτον πατὴρ ὀνόματι καλῶ, οἷός ἐστιν ὁ Φοῖβος ἅμεινον δ' ἂν εἴη, εἰ στίζομεν φθί.

» Τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ,

» Τὸν ὠφέλιμον ἐμοί· πατέρος

» Ὄνομα λέγω (εὐλογῶ)

» Φοῖβου τοῦ κατὰ τὸν ναόν

Ἄλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
Δάφνας ὀλκοῖς, χρυσέων δ' ἐκ
Τευχέων ρίψω γαίης παγὰν,
Ἄν ἀποχεύονται Κασταλίας
Δῖναι, νοτερὸν ὕδωρ

145

Βάλλων, ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὦν·
Εἴθ' οὕτως ἄρα Φοῖβω
Λατρεύων μὴ παυσαίμην,
Ἦ παυσαίμην ἀγαθᾶ μοῖρα!
Ἔα, ἔα!

150

Φοιτῶσ' ἤδη λείπουσιν τε
Πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας·
Αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς,
Μηδ' εἰς χρυσήρεις οἴκους.
Μάρψω σ' αὖ τόξοις, ὦ Ζηνὸς
Κήρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς
Ἰσχυὸν νικῶν.

155

Ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει
Κύκνος· οὐκ ἄλλα

160

Φοινικοφαῖ πόδα κινήσεις;
Οὐδέν σ' ἄ φόρμιγξ ἄ Φοίβου
Σύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν·
Πάραγε πτέρυγας,
Λίμνας τ' ἐπίβια τᾶς Δηλιάδος·
Λιμάξεις, εἰ μὴ πείση,

165

Ἄλλ' ἄλις τοῦ πόνου· λήγω ἤδη μοχθῶν τῷ ἐκ τῆς
δάφνης σαρώθρῳ· νῦν δὲ καθαρὸς ὢν ἀπὸ τῆς εὐνῆς,
ἀρδευσάμενος ἀπὸ τῆς Κασταλίας ὕδωρ καθαρὸν, ἐπιρ-
ρᾶνθ' ἐκ χρυσηλάτων σκευῶν κατὰ τοῦ ἐδάφους· εἴθ' οὕτω
μήποτε παυσαίμην τῷ Φοίβῳ λατρεύων, εἰ μὴ ἀγαθῇ
παυσαίμην τύχῃ· ἀλλὰ τί τοῦθ' ὀρώ; οἱ ὄρνεις τὰς ἐν
τῷ Παρνασῷ καταλιπόντες κοίτας, ἐφίπτανται ἡμῖν·
Ἐλθ', προαγορεύω ὑμῖν τοῖς τοῦ ναοῦ τούτου θριγκοῖς μὴ
ἐπιπτῆναι, μηδὲ προσιέναι ὅλως τῷ χρυσηρεφεῖ τούτῳ
δώματι· ὦ κήρυξ τοῦ Διὸς, σέ φημι τὸν γαμφώνυχχα,
ὥς ῥά μφει ἰσχυρῷ τῶν ἄλλων κρατῶν ὀρνίθων, ἀπέχου
τῶν τῇδε, ἢ αὐτίκα βάλῃ σε τῷ τόξῳ· Ἄλλ' ἐνταῦθα
αὖθις πρὸ τοῦ ναοῦ ἄλλος περιύπταται κύκνος· ἀλλ' ὦ
ταλαίπωρε, οὐκ ἐκποδῶν μεταστήσεις τὸν φοινικοῦν
σοι πόδα; οὐδὲν γὰρ ἡ φόρμιγξ, καί περ τῇ τοῦ Φοίβου
σύμμολπος οὔσα, ὠφελήσει σε ἤδη· οὐδ' ἂν τὰ ἐμὰ αὕτη
ἀπερύκοι σοι τόξα· ἀλλὰ παραλλάξας τὰς πτέρυγας
ἄλλη, ἴθι παρὰ τὴν τῆς Δηλοῦ λίμνην, τὰς καλλιφθόγ-
γους σοι ἐκεῖ ἐπιδειζόμενος ὦδ' ἄς· ἄλλως γὰρ οἰμώξεις

Μίαν ἡττησάμην παρὰ κυρίου, ταύτην ζητήσω τοῦ κατοικεῖν με ἐν εἴλῳ κυρίου
πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου· τοῦ θεωρεῖν με τὴν τερπνότητα κυρίου, καὶ
ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιον αὐτοῦ. 150. Ἀγαθᾶ μοῖρα] προφητεύει
περὶ τῆς ὕσον εὐπω μελλούτης ἑαυτοῦ τύχης. 156. ὦ Ζηνὸς κήρυξ] τὸν ἀε-
τὸν καλεῖ οὕτως, ὡς ἱερὸν τῷ Διὶ ὄντα τοῦτον. 159. Ἐρέσσει] ἐκ μεταφορᾶς
τῶν τοῖς ἐρετμοῖς ἐρεσσόντων· ἀνάλογον γὰρ τὸ πτερὸν τῷ ἐρετμῷ, ὃ καὶ
πτερὸν τῆς νεῶς λέγεται. 164. Πάραγε] οὕτως ἐγραψα ἀντὶ τοῦ Παρά τε ἐν
ἄλλοις. 166. Λίμνας, . . . Δηλιάδος] ἴθι εἰς τὴν λίμνην τῆς Δηλοῦ, ὅπου οἱ

144. Ἄλλ' ἐκπαύσω τῶν μόχθων] σαίρων γὰρ τὸν ναὸν, ἔλεγε τα εἰρημένα.

149. Λατρεύων μὴ παυσαίμην] καὶ τοῦθ' ὅμοιον τῷ Δαβιτικῷ. (Ψαλ. 27, 4-

Τὰς καλλιφθύγγους ψδᾶς·

Ἔα, ἔα!

Τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;

μῶν ὑπὸ θριγκοῦς εὐναίας

170

Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;

Ψαλμοί σ' εἵρξουσιν τόξων.

Οὐ πείσῃ; χωρῶν ἐν δίναις

Ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργει,

Ἢ νάπος Ἰσθμίων,

175

ὥς ἀναθήματα μὴ βλάπτῃται,

Ναοὶ θ' οἱ Φοίβου.

Κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι,

Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας

Θνατοῖς· οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις,

180

Φοίβῳ δουλεύσω, κοῦ λήξω

Τοὺς βόσκοντας θεραπεύων.

ΧΟ. Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις

(Στρ. α')

Εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ

Θεῶν μόνον, οὐδ' Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι.

185

Ἀλλά γε καὶ παρὰ Λαζία

Τῷ Λατοῦς διδύμων προσώ-

πων καλλιθέαρον φῶς.

Η.Α. Ἰδοὺ τάνδ' ἄθρησον,

Λερναῖον ὕδραν ἐναίρει

190

Χρυσέαις ἄρπαις ὁ Διὸς παῖς·

Φίλα, πρόσσιδ' ὅσσοις.

εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσῃ λόγοις, τὸ σαυτοῦ αἶμ' ὀρώων

καταρρέον. Ἀλλὰ μεταξὺ λέγων ταῦθ', ἕτερον αὖ ὀρώω

καταπτάντα δευρί· μῶν τῶν ἐαυτοῦ καλιὰν ὑπὸ τοῖς

θριγκοῖς καὶ οὗτος ἐπείγεται συμπῆξαι; Οὗτος, ἀπέ-

χου, ἵνα μὴ πικροῦ τοῦ βέλους τουτοῦ πειραθῇ· οὐκ

ἀκούεις; ἴων παρὰ τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ ρεῖθρον, ἢ ἐπὶ τὸ

κατὰ τὸν Ἰσθμὸν νάπος, ἐκεῖ νεοστεποιεῖ, ἵνα μὴ τὰ-

ναθήματα ταῦτα καὶ ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ τῇ σῇ τεκνώσει

τρίβωνται· ἐγὼ μὲν γὰρ αἰδοῦμαι ἀποκτείνειν ὑμᾶς,

ὥς τὰς τῶν θεῶν φήμας τοῖς θνητοῖς ἀναγγέλλοντας.

ἀλλ' οὐδὲ τῷ Φοίβῳ κὺ ἀποστήσομαι ποιεῖν τὸ προ-

σῆκον· οὐδὲ πύτομαι τοὺς τρέφοντάς με θεραπεύων.

ΧΟ. Οὐκ ἄρ' ἐν μόναις Ἀθάναις, ἃς οἶδα εὐδαιμονεσάσας

περίστυλοι αὐλαὶ, καὶ ναοὶ τῶν θεῶν, καὶ Ἀγυιάτιδες

εἰσὶ θεραπεῖαι· ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ Λαζία τῷ τῆς Λη-

τοῦς τὰ αὐτὰ πανταχόθεν προσβάλλουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς

ἀστράπτοντα καὶ μαρμαίροντα.

Η.Α. Ἴδε ἄνω φῶδε, ὅπως ὁ τοῦ Διὸς παῖς χρυσῇ ἄρπῃ ἀπο-

κτείνει τὴν ὕδραν τῆς Λέρνας· ἴδ', ὦ φίλη, τοῖς σου

τῆς ὀφθαλμοῖς.

κρούσει, τοῦτο λέγεται ψαλμός· ἐνταῦθα δὲ δοκεῖ ληφθῆναι ἐπὶ τῶν βελῶν.

185. Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι] Ἀγυαῖς ἐκλείετο ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῶν Ἀγυῶν

ἐξυμνούμενος· διὸ Ἀθηναῖοι ἔχασαν εἰς τιμὴν αὐτοῦ πρὸ τῶν πυλῶν, ἢ βωμῶν

Ἀπόλλωνι Αἰγυαῖ, ἢ στύλον εἰς ὅξυ λήγοντα, προσσηρμοσμένων τῷ τοίχῳ· ὁ

τοῖνον Χορὸς, ἅμ' εἰσὼν, θαυμάζει τὸ κάλλος τῶν οἰκοδομημάτων, ὅτι καὶ

ἄλλη πῃ παρὰ τὰς Ἀθήνας ὅρῃ τοιαῦτα. 191. Ὁ Διὸς παῖς] ὁ Ἡρακλῆς· τού-

του γὰρ ἄθλους δεικνύει ὁ Ἴων τῷ Χορῷ θεωμένῳ ἐξῆς. 192. Φίλα] ἐκ τούτου

δοκεῖ, ὅτι ὁ Χορὸς διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους κατὰ Ἡμιχόρια· τὸ δὲ πρόσω-

πον τοῦ Ἴωνος εἰσαχτέον κατωτέρω. στίχ. 220. ἐν τῇ Β. Ἀντιστροφῇ· πῶς

γὰρ ἂν τὰς ξένας· ὁ Ἴων ὀνομάσσει φίλας; ἄλλως δ' ἄλλαις ἔχει. 294. Πα-

Η.Β. Ὄρῳ· καὶ πέλας ἄλλος αὐτοῦ (Ἀντ. α'.)
Πανὸν πυρίφλεκτον αἶρει.

Η.Α. Τίς; ἄρ' ὃς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πῆναις 195
Ἀσπιστὰς ἰόλαος, ὃς
Κοινοὺς αἰρόμενος πόνους,
Δίῳ παιδί συναντλεῖ;

Η.Β. καὶ μὰν τόνδ' ἄθρησον
Πτεροῦντος ἔφεδρον ἵππου. 200
Τὴν πυριπνέουσαν ἐναίρει
Τρισώματον ἀλκάν.

Η.Α. παντᾶ τοι βλέφαρον διώκω, (Στέ. β').

Η.Β. Σκέψαι κλόνον ἐν τείχεσι
Λαῖνοισι Γιγάντων. 205

Η.Α. Ὡδε δερκώμεσθ', ὦ φίλαι.

Η.Β. Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ
Γόργωπὸν πάλλουσιν ἵτιν;

Η.Α. Λεύσσω Παλλάδ' ἐμὴν θεόν.

Η.Β. Τί γάρ; κεραυνὸν ἀμφίπυρον 210
Ὀμβριμον ἐν Διὸς ἐκηβόλῃσι χερσίν;

Η.Μ. Ὄρῳ, τὸν δαῖτον

Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ.

Η.Β. Καὶ Βρόμιος ἄλλον

Ἀπολέμοισι κισσίοισι βάκτροις 215

Ἐναίρει Γᾶς τέκνον ὁ Βακχεύς·

Η.Β. Καὶ μὴν ὀρώ.

Η.Α. Ὄρᾶς δ' ἐγγὺς αὐτοῦ ἕτερον τουτονὶ δαυλὸν ἤδη αἶροντα
πεπυρακτωμένον;

Η.Β. Τίς οὗτος, ὃν πολλαῖς ἐκ τῶν μύθων ἐν ταῖς ἐμαῖς
διεποίκιλα πῆναις;

Η.Α. Ἰόλαος ὁ ὑπερασπιστὴς Ἡρακλέους· ὃς πολλοὺς ἐκείνῳ
συνήρετο ἀγῶνας· Πρὸς δὲ τούτοις ἴδε δευρὶ κῆκεῖνον
τὸν ἀναβάτην ἐφ' ἵππου πτερωτοῦ, τάποφώλεον καὶ
πυρίπνουν ἐκείνο τρίπλοκον τέρας κατεργαζόμενον.

Η.Β. Πάντα περιέργω διέξιμι ὀφθαλμῷ.

Η.Α. Θεάσαι δὲ καὶ ὧδε νῦν ἐπὶ τοῦ τείχους τὴν Γιγαντο-
μαχίαν.

Η.Β. Ἐνταῦθ', ὦ φίλαι, πρόσχωμεν μάλιστα ἀσκαρδαμυκτεῖ.

Η.Α. Ὄρᾶς τήνδε πάλλουσιν τὴν Αἰγίδα ἐπὶ τὸν Ἐγκέλα-
δον τουτονί;

Η.Β. Ὄρῳ Παλλάδα τὴν ἐμὴν πότνιαν θεόν.

Η.Α. Τί δέ; ὀρᾶς καὶ τὸν κεραυνὸν ἦδε τὸν πεπυρακτωμένον
ἐν ταῖς τοῦ Διὸς χερσίν;

Η.Β. Ὄρῳ καὶ τοῦτον, τὸν ἀλαζόνα καταφλέγοντα Μίμαντα
ἀλλὰ καὶ ὁ Βάκχος ἀπολέμῳ θύρῳ ἕτερόν τινα τῶν

αὐτοῦ ἐν εἰκόνι καὶ οὗτος τῷ Ἡρακλεῖ, κατατομῶντι τὴν Ἰδραν. Ἄλλως δ' ἐν
ἄλλοις ταῦτα φέρονται προσώποις ἀποδιδόμενα, ὡς καὶ τῇ παραφράσει φαίνε-
ται 266. Ἐφεδρον] Βαλλεροφόντην ἐννοεῖ, φονεύσαν τὸ τέρας ἐκεῖνο, ὃ πρόσθε
μὲν Λέων ἦν, ὅπσιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα. 206. Ὡ φίλαι] ὁ Χορὸς
προσάλληλας. 207. Ἐγκελάδῳ] εἰς τῶν Γιγάντων οὗτος ἴδε Κούλ. στίχ. 7. —
213. Μίμαντα] καὶ οὗτος εἰς τῶν γιγάντων. Γᾶς δὲ τέκνον παρακατιῶν Πενθέα
ἔσως φησὶν, ὡς ἐκ τῶν Σπαρτιῶν, ἴδε Βάκχαις. 221. Οὐδ' ἂν ἐκ σίθην ἂν πυρ-

ΧΟ. Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ,
 θέμις γυάλων ὑπερβῆ-
 Ναι λευκῷ ποδί γ' ;

ΙΩΝ. Οὐ θέμις, ὦ ξένη. 220

ΧΟ. Οὐδ' ἂν ἐκπυθίμην σέθεν [αὐδάν] ;

ΙΩΝ. Τίνα δῆτα θέλεις ;

ΧΟ. Ἄρ' ὄντως ρέσον ὀμφαλὸν
 Γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος ;

ΙΩΝ. Στέμμασί γ' ἐνδυτοί, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες. 225

ΧΟ. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾶ.

ΙΩΝ. Εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ δόμων
 , καὶ τι πυθέσθαι χρῆζετε Φοίβου,
 Πάριτ' εἰς θυμέλας, ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις
 Μήλοισι δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν. 230

ΧΟ. ἔχω μαθοῦσα θεοῦ δὲ νόμον
 Οὐ παραβαίνομεν· ἃ δ' ἐκτός, ὄμμα τέρπει.

ΙΩΝ. Πάντα θεᾶσθ', ὅτι καὶ θέμις, ὄμμασι.

ΧΟ. Μεθεῖσαν δεσπύται

θεοῦ με γύαλα τάδ' ἐσιδεῖν. 235

ΙΩΝ. Δμωαὶ δὲ τίνων κληΐζεσθε δόμων ;

θυμὴν αὐδάν] τὸ αὐδάν ἐν ἄλλοις οὐ καίται καὶ εἰς ἓνα στίχον τὸ ἕλον ἐγκέ-
 κλεισται. 223. Ὀμφαλὸν] Παισανίας ἐν τοῖς Φωκικοῖς (σελ. 331.) ἐκεῖνα περὶ
 τούτου φησί. Τὸν δὲ ὑπὸ τῶν Δελφῶν καλούμενον Ὀμφαλὸν, λίθον πεποιημέ-
 νον λευκὸν, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ
 ἂν ὡδῇ τι Πίνδαρος ἐμολογοῦντα στίχῳ ἐποίησε. 225. Στέμμασιν ἐνδυ-

γηγενῶν ἐνταῦθα κτείνει. Ἀλλὰ δεῦρο σὺ ὁ τὸν ναὸν
 τοῦτον θεραπεύων, ἄγ' εἰπὲ ἡμῖν, εἰ ἔξεστιν ἡμῖν εἰ-
 σελθεῖν ἔνδον.

ΙΩ. Οὐ θέμις τοῦτ', ὦ ξένη, ἐς τὰ ἄδυτα ὑμᾶς εἰσιῦναι.

ΧΟ. Τί δέ; ἔξεστι σέγ' ἀνιστορῆσαι ὅ,τι ποτὲ βουλοίμην;

ΙΩ. Οὐθὲν ἂν κωλύοι ὅ,τι ποτ' ἂν ἔχης.

ΧΟ. Ἄρ' ὁ ναὸς οὗτος ἀληθῶς τῆς γῆς τὸ μεσόμφαλον κατέχει;

ΙΩ. Ἀληθῶς γε, οὗτος ἐστεφανωμένος, καὶ πανταχόθεν
 κύκλῳ Γοργόσι περιφρουρούμενος.

ΧΟ. Τοῦτο δὴ προσέβαιοι καὶ ἡ φήμη.

ΙΩ. Ὑμεῖς δέ, εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ τοῦ ἱεροῦ, εἴσιτε
 εἰς τὸν βωμὸν, εἴτι ἔχοιτε πυθέσθαι τοῦ θεοῦ ἐπ'
 ἀθύτοις δ' οὐκ ἔξεστι.

ΧΟ. Οἶδα τοῦτο ἀκηκουῖα· τὸν οὖν νόμον τοῦ θεοῦ οὐ πα-
 ραβατέον· ἀγαπητέον δὲ ἡμῖν ἐνασμενίζειν τῇ θεᾷ ὧδε.

ΙΩ. Θεᾶσθε πάνθ' ὅσα ὑμῖν ἐστι θέμις.

ΧΟ. Τοῦθ' ἡμῖν καὶ ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐπιτέτραπται πρὸς
 τὰ τοῦ θεοῦ ἀνάκτορα ἐπιτέρπεσθαι τῇ θεᾷ.

ΙΩ. Τίνας δὲ τούτους φῆς τοὺς δεσπότες ;

ταῖς] πανταχοῦ ἐν τῷ ναῷ δοκοῦσιν στέμματα εἶναι διὸ Ἀριστοφάνης (ἐν Πλού-
 τῳ)· τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; ἐνθα ὁ σχολιαστής· ἐξεφα-
 νοφόρει γὰρ ἡ Πυθία, ἐπεὶ δὴ οἱ τρίποδες· δάφνη ἦσαν ἐστεμμέναι· καὶ Ὀμη-
 ρος δὲ (Ἰλ. Α'. στίχ. 14.) Στέμματα· ἔχον ἐν χερσὶν ἐκηκόλου Ἀπόλλωνος.

227. Πέλανον] θύμα ἀναιμὸν τοῦτο· Πλάτων γὰρ (νόμων 5.) φησί· « θύμα-
 τά τε οὐκ ἦν τοῖς θεοῖς ζῶα, πέλανοι δέ, καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι, καὶ
 ζῷα ἄλλα ἀγὰρ θύματα. » καὶ τοῦτ' ἦν τὸ θύειν, ἐξ οὗ θυσίαι, καὶ θύμα-

ΧΟ. Παλλάδος ἔνοικα

Τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράνων.

Παρούσας δ' ἄμφι τάδ' ἐρωτᾷς·

ΙΩΝ. Γενναϊότης σοι, καὶ τρόπων τεκμήριον

240

Τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδ', ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι.

Γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι

Τὸ σχῆμ' ἰδὼν τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής.

(Ἐα') ἀλλ' ἐξέπληξάς μ', ὅμμα συγκλήσασα σὸν,

Δακρύοις θ' ὑγράνας· εὐγενῇ παρηΐδα,

245

ὣς εἶδες ἀγνὰ Λοξίου χρηστήρια.

Τί ποτε μερίμνης ἐς τόδ' ἦλθες, ὦ γύναι;

Οὐ πάντες ἄλλοι, γύχλα λεύσσοντες θεοῦ,

Χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυρροεῖ.

ΚΡ. ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδευτῶς ἔχει,

250

Ἐς θαύματ' ἔλθεῖν δακρύων ἐμῶν πέρι·

Ἐγὼ δ', ἰδοῦσα τούσδ' Ἀπόλλωνος δόμους,

Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά·

Οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔχομεν, ἐνθάδ' οὐσά που.

ὦ τλήμονες γυναῖκες! ὦ τολμήματα

255

θεῶν! τί δῆτα; ποῖ δίκην ἀνοίσομεν,

Εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ἐλούμεθα;

ΙΩΝ. Τί χρῆμα δ' ἀνερεύνητα δυσθυμῇ, γύναι;

ΔΡ. Οὐδέν· μεθῆκα τόξα· τὰπὶ τῷδε δὲ

Ἐγὼ τε σιγῶ, καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι.

260

ΙΩΝ. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας

Πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεῶν;

ΧΟ. Οὐς ἡ τῆς Παλλάδος εὐκλεεστάτη πόλις τρέφει· πάρεστι δὲ ἡ ἐμὴ δέσποινα· ὧδε, εἴτι βούλει πυθέσθαι παρ' αὐτῆς.

ΙΩ. ὣς γενναία μοι δοκεῖς, ὦ γύναι, εἴτις ποτ' εἶ· ὁ τεκμήριόν ἐστι τῶν ἔνδον. πολλάκις γὰρ τὰ ἔξω τῶν τρόπων ἐστὶ σημεῖα· ὥστ' οὐ χαλεπὸν εὐρεῖν εὐγενεῖαν ἀνθρώπου. Ἀλλὰ τί τοῦθ' ὀρώ; συνθλίβεις τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰς εὐγενεῖς παρειὰς καταβρβαίνεις τοῖς δάκρυσιν, ἅμ' ἰδοῦσα τὰ τοῦ Φοίβου χρηστήρια; τί ποθ' οὕτω τὴν σὴν περικναίει διάνοιαν, ἔνθα οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, τὰ τοῦ θεοῦ ὀρώντες ἀνάκτορα, τέρπονται, σὺ δ' οὕτω δακρυρροεῖς;

ΚΡ. Οὐδὲν θαυμαστόν, ὦ ξένε, περὶ τῶν ἐμῶν σε ἐκπλαγῆναι δακρύων· ἐγὼ γὰρ ἅμ' ἰδοῦσα τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦτον δόμον, ἀνεμνήσθην τι τῶν πάλαι, οἴκαδέ μ' περιπτᾶσα τῇ διανοίᾳ· ὦ τλήμονες γυναῖκες· ὦ τολμήματα θεῶν! τί δὴ ποιῶμεν, πῇ δὴ τύχοιμεν ἂν τῶν δικαίων, εἰ ταῖς τῶν θεῶν ἀπολλοίμεθα ἀδικίαις;

ΙΩ. Τί ποθ' οὕτω λανθάνον ἐνοχλεῖς, ὦ γύναι;

ΚΡ. Οὐδέν· ἤδη γὰρ τὴν γλῶσσαν δάκνω, ἀρρήτους ἔκτο· ξεύσασαν λόγους· ἐντεῦθεν ἄρ' ἐγὼ τε σιγήσομαι, καὶ σὺ μαθεῖν μηκέτι πολυπραγμόνει.

ΙΩ. Ἀλλ' οὐδ' εἴτις εἶ, καὶ πόθεν, ἀξιῶσεις μοι εἰπεῖν;

δὲ κεῖται, ἄμφι τάσδ' ἐρώτα· ἡ δὲ συνθήκη, Περὶ τῆςδε παρουσίας ταῦτα ἐρωτᾷ· 151. Ὅμμα συγκλήσασα] ἅμα εἰσιούσα ἢ Κρέουσα, ἐδάκρυσεν ἀνὰ μνησθεῖσα, εἴα πέπονθεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ Ἀθήνησιν· 257- Εἰ τῶν κρατούντων] εἰ ταῖς τῶν θεῶν τῶν ἡμῶν κρατούντων ἀπολλοίμεθα ἀδικίαις. 259. Μεθῆκα τόξα] μεταμμελημένη, ἐφ' οἷς ἐτόξευσεν ἐπὶ τὸν θεὸν ῥήμασιν, ἀφίησι νῦν τὸ τόξον χαμαί· ὁ ἐστὶ δάκνει τὴν γλῶσσαν, ἥτις ἐξηκόντισε τοὺς λόγους.

ΚΡ. Κρέουσα μὲν μοι τοῦνομ', ἐκ δ' Ἐρεχθέως
Πέφυκα, πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις.

ΙΩΝ. Ὡ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστν, γενναίων τ' ἀπὸ 265
Τραφεῖσα πατέρων, ὥς σε θαυμάζω, γύναι!

ΚΡ. Τοσαῦτα κεῦτοχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα

ΙΩΝ. Πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὥς μεμύθευται βροτοῖς;

ΚΡ. Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν'; ἐκμαθεῖν θέλω.

ΙΩΝ. Ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλασθεν πατήρ; 270

ΚΡ. Ἐριχθόνιος γε· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.

ΙΩΝ. Ἡ καὶ σφ' Ἀθῆνα γῆθεν ἐξανείλετο;

ΚΡ. Ἐξ παρθένους γε χεῖρας, οὐ τεκοῦσά νιν.

ΙΩΝ. Δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;

ΚΡ. Κέκροπός γε σώζειν παισὶν οὐχ ὀρώμενον. 275

ΙΩΝ. Ἡκουσα λῦσαι παρθένους τεῦχος θεᾶς.

ΚΡ. Τοιγὰρ θανοῦσαι σκόπελον ἤμαξαν πέτρας;

ΙΩΝ. (Εἶπεν) τί δαὶ τόδ'; ἄρ' ἀληθές, ἢ μάτην λόγος;

ΚΡ. Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς. καὶ γὰρ οὐ κάμνω σχολῇ.

ΙΩΝ. Πατὴρ Ἐρεχθεὺς σὰς ἔθυσε συγγόνους; 280

ΚΡ. Ἐτλη πρὸ γαίης σφάγια παρθένους κτανεῖν.

ΙΩΝ. Σὺ δ' ἐξεσώθης πῶς κασιγνήτων μόνη;

ΚΡ. Βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις.

271. Ἐριχθόνιος] ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 20. καὶ ἐξῆς. 275. Κέκροπος παισὶν] ἦσαν δὲ αὗται τρεῖς Ἀγλαυρος, Ἐρση, καὶ Πάνδροςος· ταύταις οὖν δοῦσα Ἀθηνᾶ Ἐριχθόνιον ἐν κιβωτῷ ἐσπαργανωμένον, ἀπεῖπεν αὐταῖς μὴ πολυπραγμονεῖν, ἀνοιξάσας τὴν παρακαταθήκην· Πάνδροςον μὲν οὖν λέγουσι πεισθῆναι· τὰς δὲ λοιπὰς δύο, ἀνοιξάσας τὴν κιβωτὸν, μαυῖναι, ὥς εἶδον ἔνδον τὸ βρέφος, καὶ κατὰ τὸ ἀποτομώτατον ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ῥίψαι ἑαυτάς. ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 20 — 281. Παρθένους κτανεῖν] Ἀθηναίων πρὸς Εὐμόλπον τῶν Θρα-

ΚΡ. Κρέουσα ἡ Ἐρεχθέως, Ἀθήνηθεν ἐλθοῦσα.

ΙΩΝ. Οὕτως; ὦ εὐκλεεστάτην πόλιν κατοικοῦσα, γενναίων
γονέων πεφυκυῖα, ὥς μακαρίζω σε.

ΚΡ. Ἀλλ' ἐν ἐνὶ τούτῳ μόνῳ ἡμῖν ἐστὶν ἡ εὐτυχία.

ΙΩΝ. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν ἀληθῇ θρυλλεῖται παρ' ἀνθρώποισι;

ΚΡ. Τὰ ποῖα φῆς, ὦ ξένη; μαθεῖν γὰρ τοῦτο θέλω.

ΙΩΝ. Μυθεύεται γὰρ πρόγονος ὁ σὸς ἐκ γῆς ἐκφῦναι.

ΚΡ. Ἐριχθόνιος πάντως· ἀλλ' ἐκ τοῦ γένους αὐδὲν ἔμοιγε
πλέον.

ΙΩ. Τί δέ; Ἀθηνᾶ ἀνέλαθεν ἐκ γῆς ἐκεῖνον;

ΚΡ. Μάλιστα γέ, ἐν παρθενικαῖς ὠλέναις·

ΙΩ. Εἶτα δέδωκεν αὐτὸν, ὥς ἐν γραφαῖς ὀρώμεν;

ΚΡ. Ταῖς τοῦ Κέκροπος θυγατρᾶσιν ἀφανῇ ἐκεῖνον σώζειν.

ΙΩ. Εἴτ' ἀκούω τὸ τῆς θεοῦ ἐκείνας λῆκνον λύσαι.

ΥΡ. Ἐντεῦθεν αὐταῖς ἡ δίκη κατὰ πετρῶν ῥιφθῆναι.

ΙΩ. Νῦν δ' ἕτερον, εἰ ἀληθές, μαθεῖν βουλοίμην.

ΚΡ. Καὶ μὴν ἐρώτα σχολάζουσάν με ἤδη.

ΙΩ. Ὦντως Ἐρεχθεὺς ἔθυσε τὰς ἀδελφάς σου;

ΚΡ. Ὦντως, ἀντωνούμενος σωτηρίαν τῇ πατρίδι.

ΙΩ. Σὺ δὲ πῶς ἐξέφυγες τὸ ξίφος μόνη;

ΚΡ. Ἐτυχον γὰρ τόθ' ὑπομάζιος οὔσα.

κῶν βασιλεία πόλεμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσει, ἐὰν τὴν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων τὴν Περσεφόνην θύσῃ· παραγενόμενος οὖν εἰς Ἀθήνας, λέγει τὸν χρησμὸν Πρασιθέᾳ τῇ γυναικί, εἴθ' οὕτω προσαγαγόν τὴν κόρην τῷ βωμῷ ἀνείλεν· καὶ συμβαλὼν τοῖς ἐχθροῖς, ἐνίκησεν· ὁ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ μαρτυρεῖ, λέγων· Ἐρεχθεὺς τὰς αὐτοῦ παῖδας, ἃς Ἰακινθίδας καλοῦσιν, εἰς προὔπτον θάνατον δόντα, ἀναλῶσαι· Τέως δ' οὖν ἀποθανόντες τοῦ Εὐμόλπου ἐν τῇ μάχῃ, Ποσειδῶν τὸν τ' Ἐρεχθεῖα καὶ τὴν

- ΙΩΝ. Πατέρα δ' ἀληθῶς χάσμα σὸν κρύπτει χθονός;
 ΚΡ. Πληγαὶ τριαίνης Ποντίου σφ' ἀπώλεσαν. 285
 ΙΩΝ. Μακραὶ δὲ χῶρος ἐστ' ἐκεῖ κεκλησμένοις;
 ΚΡ. Τί δ' ἱστορεῖς τόδ'; ὥς μ' ἀνέμνησας τινός;
 ΙΩΝ. Τιμᾷ σφε Πύθιος ἀστραπαὶ τε Πύθιαι.
 ΚΡ. Τιμᾷ; τί μὴν; ὥς μή ποτ' ὄφελόν σφ' ἰδεῖν;
 ΙΩΝ. Τί δέ; στυγεῖς σὺ τοῦ θεοῦ τὰ φίλτατα; 290
 ΚΡ. Οὐδέν; ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά.
 ΙΩΝ. Πόσις δὲ τίς σ' ἔγημ' Ἀθηναίων, γύναι;
 ΚΡ. Οὐκ ἀστὸς, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός.
 ΙΩΝ. Τίς; εὐγενῇ νιν δεῖ πεφυκέναι τινά.
 ΚΡ. Εὐῦθος, πεφυκὼς Αἰόλου Διὸς τ' ἄπο. 295
 ΙΩΝ. Καὶ πῶς ξένος σ' ὦν ἔσχεν, οὔσαν ἐγγενῇ;
 ΚΡ. Εὐβοί' Ἀθῆναις ἐστί τις γείτων πόλις.
 ΙΩΝ. Ὅροις ὑγροῖσιν, ὥς λέγουσ', ὠρισμένη;
 ΚΡ. Ταύτην ἔπερσε Κεκροπίδαις κοινῷ δορί.
 ΙΩΝ. Ἐπίκουρος ἔλθων, κατὰ σὸν γαμεῖ λέχος; 300
 ΚΡ. Φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας.
 ΙΩΝ. Σὺν ἀνδρὶ δ' ἦκεις, ἡ μόνη χρηστήρια;
 ΚΡ. Σὺν ἀνδρὶ. σηκούς δ' ἐνσρέφει Τροφωνίου.
 ΙΩΝ. Πότερα θεατῆς, ἡ χάριν μαντευμάτων;
 ΚΡ. Κείνου τε Φοίβου θ' ἐν θέλων μαθεῖν ἔπος. 305
 ΙΩΝ. Καρποῦ δ' ὑπερ γῆς ἦκετ', ἡ παίδων πέρι;

αὐτοῦ ἀνέτρεψεν οἰκίαν. 286. Μακραὶ] ἴδε ἀνωτέρω. στίχ. 13. 288. Ἀστραπαῖτε Πύθιαι] ῥὺ κατὰ τοῦ, τί τοῦτό ποτα σημαίνει. λέγει δὲ Ἡσύχιος, Ἀθηναῖοι, ὅπῃτε δι' ἄρματος αὐτοῖς ἀστράψαιεν, ἔπαμπον εἰς Δελφοὺς θεωροὺς τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς. 289. Τιμᾷ τί μὴν;] ἐν ἄλλοις κεῖται, τιμᾷ τίμοις καὶ ἄλλοις, Ἄτμα τιμᾷ, 290. Τὰ φίλτατα] τὰς Μακράς, ὡς ὁ θεὸς φιλῶν τι-

- ΚΩ. Τὸν δὲ σὸν πατέρ' ἀληθῶς κατέτιεν ἡ γῆ βαγεῖσα;
 ΚΡ. Ἡ Ποσειδῶνος τρίαίνα ἀπώλεσεν ἐκεῖνον.
 ΙΩ. Εἰσὶ δ' ἐκεῖ Μακραὶ λεγόμενός τις χῶρος.
 ΚΡ. Ταῦτ' ἀνακυκλῶν, πικρῶς ἀνέμνησάς με. τούτων.
 ΙΩ. Τιμᾷ δ' ἐκεῖνον Πύθιος καὶ αἱ ἀστραπαὶ τοῦ Πυθίου.
 ΚΡ. Τί μοι κέρδος εἰ τιμᾷ; ὥς μή ποτ' ὄφελον ἰδεῖν ἐκεῖνον.
 ΙΩ. Τί δέ; ἂ ὁ θεὸς φιλεῖ, αὐτῇ γε ἀποστρέφῃ;
 ΚΡ. Οὐδέν· αἰσχρὸν τι ἐν τῷ ἄντρῳ ὑπῆλθε μου τὴν μνήμην.
 ΙΩ. Τίνα δὲ ἔχεις τῶν Ἀθηναίων ἄνδρα;
 ΚΡ. Εἷνος μοι ἔσθ' οὗτος, οὐ τῶν ἐπιχωρίων.
 ΙΩ. Ἀλλ' εἰκός γε τοῦτον εὐγενῇ τινὰ εἶναι.
 ΚΡ. Εὐῦθος, εἴτινα Εὐῦθον τὸν Αἰόλου τὸν ἀπὸ Διὸς εἰσθαῖ.
 ΙΩ. Πῶς δ' ὁ ξένος ἡγάγετ' Ἀθηναίαν;
 ΚΡ. Ἡ Εὐβοιά ἐστι τῆς Ἀττικῆς πλησίον.
 ΙΩ. Τὴν τῷ Εὐρίπῳ περίρρυτον φῆς νῆσον;
 ΚΡ. Ταύτην ὁ Εὐῦθος ἐπικουρήσας, συνεξείλεν.
 ΙΩΝ. Εἴτ' ἐκ τούτου συνηρμόσατόσε γάμῳ;
 ΚΡ. Τοῦτο λαβὼν φερνάς καὶ γέρας τοῦ πολέμου.
 ΙΩΝ. Μετὰ τοῦ ἀνδρός, ἡ μόνη ἦλθες ὧδε;
 ΚΡ. Μετ' ἐκείνου· νῦν δ' ἐστὶν ἐν ταῖς τοῦ Τροφωνίου.
 ΙΩΝ. Πρὸς θεᾶν μόνην, ἡ ἔνεκα μαντείας;
 ΚΡ. Κακείθεν κἀντεῦθεν ταῦτόν σπουδάζει τέλος.
 ΙΩΝ. Εὐκαρπίαν γῆς, ἡ περὶ τεκνοποιίας;

μᾶ ταῖς ἀστραπαῖς. 303. Τροφωνίου] Στράβων (βιβλ. 9. Βοιωτ. σελ. 414.) λέγει ταῦτα περὶ τούτου. Λεβηθία δ' ἐστὶν, ὅπου Διὸς Τροφωνείου μαντεῖον ἔδρευται, χάσματος ὑπονόμου κατάβασιν ἔχον· καταβαίνει δὲ αὐτὸς ὁ χρηστη-
 μαζόμενος· κεῖται δὲ μετὰ τὸν Εὐκῶνα, καὶ τῆς Χιρωνείας, Κορωνείας

ΚΡ. Ἀπαιδες ἐσμέν χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.

ΙΩΝ. Οὐδ' ἔτεκες οὐδὲν πώποτ', ἀλλ' ἄτεκνος εἶ;

ΚΡ. Ὁ Φοῖβος οἶδε τὴν ἐμὴν ἀπαιδείαν.

ΙΩΝ. Ὡ τλῆμον, ὡς τ' ἄλλ' εὐτυχοῦς, οὐκ εὐτυχεῖς! 310

ΚΡ. Σὺ δ' εἰ τίς; ὡς σου τὴν τεκοῦσαν ὥλβισα.

ΙΩΝ. Τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος, εἰμί τ', ὦ γύναι.

ΚΡ. Ἀνάθημα πόλεως, ἢ τινος πρᾶθεις ὑπο;

ΙΩΝ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν, Δοξίου κεκλημέθα.

ΚΡ. Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν. 315

ΙΩΝ. Ὡς μὴ εἰδότη, ἥτις μ' ἔτεκεν, ἐξ οὗτου τ' ἔφυν.

ΚΡ. Ναοῖσι δ' οἰκεῖς τοῖσδε γ', ἢ κατὰ στέγας;

ΙΩΝ. Ἄπαν θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος.

ΚΡ. Παῖς δ' ὦν ἀφίκου ναόν, ἢ νεανίας;

ΙΩΝ. Βρέφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι. 320

ΚΡ. Καὶ τίς γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων;

ΙΩΝ. Οὐ πώποτ' ἔγνων μαστόν· ἢ δ' ἐθρεψέ με.

ΚΡ. Τίς, ὦ ταλαίπωρ; ὡς νοσοῦς εὖρον νόσους!

ΙΩΝ. Φοῖβου προφῆτις, μητέρ' ὡς νομίζομεν.

ΚΡ. Ἐς δ' ἄνδρ' ἀφίκου τίνα τροφὴν κεκτημένος; 325

ΙΩΝ. Βωμοί μ' ἔφερβον, οὐπιὼν τ' αἰεὶ ξένος.

ΚΡ. Τάλαινά σ' ἢ τεκοῦς, ἥτις ποτ' ἦν ἄρα.

ΙΩΝ. Ἀδίκημά του γυναικὸς ἐγενόμην ἴσως.

ΚΡ. ἔχεις δὲ βίοτον; εὖ γὰρ ἥσκησε πέπλοις.

ΙΩΝ. Τοῖς τοῦ θεοῦ κοσμούμεθ', ὦ δουλεύομεν. 330

ΚΡ. Οὐδ' ἤξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς;

ΙΩΝ. ἔχω γὰρ οὐδὲν, ὦ γύναι τεκμηρίον.

ΚΡ. Τοῦτό γε· ἄτεκνοι γὰρ ἐσμέν πολὺν ἤδη χρόνον.

ΙΩΝ. Τί δε, οὐπω ἔτεκες οὐδένα παῖδα;

ΚΡ. Ὁ Φοῖβος οἶδε τὴν ἐμὴν ἀτεκνίαν.

ΙΩΝ. Ὡ τλῆμον, ὡς εὐτυχὴς οὔσα, τοῦτο ἐλλεῖπον ἔχεις.

ΚΡ. Σὺ δὲ τίς εἶ; μακαρίζω γὰρ τὴν σὲ τεκοῦσαν.

ΙΩΝ. Δοῦλος τοῦ θεοῦ τούτου εἰμί, ὦ γύναι.

ΚΡ. Δῶρον πόλεώς τινος, ἢ ὠνητὸς ὑφ' οὗτου;

ΙΩΝ. Οὐδὲν οἶδα, ἢ ὅτι εἰμί τοῦ Φοῖβου.

ΚΡ. Οὐκοῦν οἰκτεῖρω σε καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἰσού.

ΙΩΝ. Δικαίως, ὡς ἀγνοοῦντα τοὺς τεκόντας.

ΚΡ. Κατοικεῖς δὲ πῇ ποτε; ᾧδε, ἢ ἐν τοῖς ἔξω;

ΙΩΝ. Ὡδέ γέ πη, ἐνθα μὲ ὕπνος αἰεὶ καταλαμβάνει.

ΚΡ. Παῖς δὲ, ἢ νεανίας ὦν, ἀφίκου ᾧδε.

ΙΩΝ. Νήπιον, ὡς λέγουσιν οἱ τοῦτ' εἰδότες.

ΚΡ. Τίς δὲ τῶν Δελφίδων ποτὲ ἐθήλασέ σε;

ΙΩΝ. Μαστόν μὲν οὐκ ἔγνων ὅλως· ἢ δὲ θρέψασά με —

ΚΙ. Τίς; πάθος γάρ τι καὶ με τοιοῦτον δάκνει.

ΙΩΝ. Ἡ προφῆτις ἐστίν, ἣν καὶ τιμῶ μητέρα.

ΚΡ. Πόθεν δέ σοι ὁ βίος ἀνδρὶ γεγεννημένῳ;

ΙΩΝ. Ἐκ τε τῶν βωμῶν, καὶ εἴ τι δοῖέν μοι οἱ ξένοι.

ΚΡ. Τάλαινα μῆτερ, ἥτις ποτ' εἴης τούτῳ.

ΙΩΝ. Ἰσως δ' ἐκ νόθου σπέρματος ἐγενόμην.

ΚΡ. Ἡ δὲ ἐσθῆς σοι πόθεν; εὐπάρυφος γὰρ φαίνῃ.

ΙΩΝ. Θεὸς, ὦ δουλεύω, παρέχει μοι τὰναγκαῖα.

ΚΡ. Τί δέ; οὐδέ πωθ' ὑπῆλθέ σοι ζητῆσαι τοὺς τεκόντας;

ΙΩΝ. Οὐ μενουν, τεκμηρίου μηθενὸς ὑπάρχοντός μοι.

ΚΡ. (Φεῦ.) πένπονθέ τις σὴ μητρὶ ταῦτ' ἄλλη γυνή.

ΙΩΝ. Τίς ; εἶπον· εἴ μοι ξυλλάβοις , χαίρομεν ἄν.

ΚΡ. Ἦς οὐνεκ' ἤλθον δεῦρο , πρὶν πόσιν μολεῖν. 335

ΙΩΝ. Ποῖόν τι χρῆζουσ' ; ὥς ὑπουργήσω , γύναι.

ΚΡ. Μάντευμα κρυπτὸν δεομένη Φοῖβου μαθεῖν.

ΙΩΝ. Λέγεις ἄν· ἡμεῖς τᾶλλα προξενήσομεν.

ΚΡ. Ἄκουε δὴ τὸν μῦθον. — ἀλλ' αἰδούμεθα.

ΙΩΝ. Οὐτ' ἄρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἡ θεός. 340

ΚΡ. Φοῖβω μιγῆναί φησὶ τις φίλων ἐμῶν.

ΙΩΝ. Φοῖβω γυνὴ γεγῶσα ; μὴ λέγ', ὦ ξένη.

ΚΡ. Καὶ παιδὰ γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρα πατρός.

ΙΩΝ. Οὐκ ἔστιν· ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται.

ΚΡ. Ὁ φησιν αὐτὴ· καὶ πέπονθεν ἄθλια. 345

ΙΩΝ. Τί χρῆμα δράσας , εἰ θεῷ συνεζύγη ;

ΚΡ. Τὸν παῖδ', ὃν ἔτεκεν , ἐξέθηκε δωμάτων.

ΙΩΝ. Ὁ δ' ἐκτεθεὶς παῖς ποῦ ἔστιν ; εἰσορᾷ φάος ;

ΚΡ. Οὐκ οἶδεν οὐδεὶς· ταῦτα καὶ μαντεύομαι.

ΙΩΝ. Εἰ δ' οὐκέτ' ἔστι , τίνι τρόπῳ διεφθάρη ; 350

ΚΡ. Θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν.

ΙΩΝ. Ποίῳ τόδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ ;

ΚΡ. Ἐλθοῦς , ἴν' αὐτὸν ἐξέθηκ', οὐχ εὖρ' ἔτι.

ΙΩΝ. Ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος ;

ΚΡ. Οὐ φησι· καίτοι πόλλ' ἐπεστράφη πέδον. 355

ΚΡ. Φεῦ· χ' ἑτέροα μήτηρ τίς τὴν αὐτὴν τῇ σὴ τύχην ἔσχε·

ΙΩΝ. Τίς ; μήτι μοι τεκμηρίον εὐτυχὲς ἐκ τούτου ;

ΚΡ. Περὶ ἧς ἦκον δεῦρο , προλαβοῦσα τὸν ἄνδρα .

ΙΩΝ. Τί ζητοῦσα ; ὑπουργήσω γὰρ ὅ,τι βούλει.

ΚΡ. Ἀρρήτόν τι ἐκμαθεῖν παρὰ τοῦ Φοῖβου.

ΙΩΝ. Λέγε· ἐγὼ δέ σοι τὰ πάντα ὑπουργήσω.

ΚΡ. Ἄκουε τοίνυν· ἀλλ' Αἰδῶς με κατέχει.

ΙΩΝ. Οὐκοῦν οὐδέν πράξεις , τῆς θεοῦ τῆσδε ἀδρανοῦς οὔσης.

ΚΡ. Τῶν φίλων μοί τις τῷ Φοῖβῳ φησὶ μιγῆναι.

ΙΩΝ. Τί φῆς ; Φοῖβος γυναικί ; εὐφήμεὶ σύγ', ὦ γύναι.

ΚΡ. Καὶ παῖδ' ἔτεκε , τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἀγνοοῦντος.

ΙΩΝ. Οὐκ ἄν· ἀνδρὸς γὰρ ἀδίκημα τῷ θεῷ αἰσχρὸν ἂν εἴη.

ΚΡ. Ἀληθῆ φησιν ἐκείνη , ἄθλια πεπονθυῖα.

ΙΩΝ. Θῶμεν· ἀλλὰ τί συνέβη μετὰ ταῦτα ;

ΚΡ. Ἐξέθηκε τὸ βρέφος , ὃ ἔσχεν ὑπ' ἐκείνου.

ΙΩΝ. Τὸ δ' ἐκτεθὲν τίνα ποτὲ τύχην ἔσχε ;

ΚΡ. Οὐδεὶς οἶδε , καὶ γῶν περὶ τούτου ἡ μαντεία.

ΙΩΝ. Εἰ δὲ τέθνηκε , ποίῳ ποτὲ θανάτῳ ;

ΚΡ. Ὑπὸ τῶν θηρίων δοκεῖ διαφθαρεῖναι.

ΙΩΝ. Συνάγεις δὲ τοῦτο ἐκ ποίων τεκμηρίων ;

ΚΡ. Ἐπανελθοῦσα γὰρ , τὸ ἐκτεθὲν οὐχ εὗρεν.

ΙΩΝ. Αἶμα δέ τι ἐκεῖ ἐφάνη ἐν τῷ τόπῳ ;

ΚΡ. Οὐ φησι , καίτοι περίεργον ὄμμα ἔσχε.

334. Εἴ μοι ξυλλάβοις, χαίρομεν ἄν] Πότερον χαίρει ὁ Ἴων ἐνταῦθα, ὥς προσδοκῶν, εἴπως εὐρεθήσεται ἡ μήτηρ, ἢ τὸ ταῦτά πάσχειν ἀνακουφήσει αὐτῷ τὸ πάθος ; ἔμοιγε τὸ πρῶτον ἀμεινον' ἵνα τὸ ξυλλάβοις ἢ ἄν.

τὸ τοῦ τεκμηρίου μοι δοίης· μήτι γραπτέον συμβάλλοις μάλλον ; 340. Ἀργὸς ἡ θεός] ὅ ἐστιν, ἡ Αἰδώς· περὶ ἧς καὶ Ὀμηρος.

* Αἰδώς οὐκ ἀγαθὴ καχερησμένη ἀνδρὶ πράκτῃ.

ΙΩΝ. Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ;

ΚΡ. Σοὶ ταῦτόν ἤβης, εἴπερ ἦν, εἴχ' ἂν μέτρον.

ΙΩΝ. Ἀδικεῖ νιν ὁ θεός· ἡ τεκοῦσα δ' ἀθλία.

ΚΡ. Οὐκ οὖν ἔτ' ἄλλον ὕστερον τίκτει γόνον.

ΙΩΝ. Τί δ', εἰ λάθρα νιν Φοῖβος ἐκτρέφει λαθῶν; 360

ΚΡ. Τὰ κοινὰ χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ, μόνος.

ΙΩΝ. Οἶ μοι! προσωδὸς ἡ τύχη τῷ μὲν πάθει.

ΚΡ. Καί σ', ὦ ξέν', οἶμαι μητέρ' ἀθλίαν ποθεῖν.

ΙΩΝ. Ναί· μή γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἔξαγ', οὐ λελήσμεθα.

ΚΡ. Σιγῶ· πέραινε δ', ὦν σ' ἀνιστερῶ πέρι. 365

ΙΩΝ. Οἶσθ' οὖν, ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;

ΚΡ. Τί δ' οὐκ ἐκείνη τῇ ταλαιπώρῳ νοσεῖ;

ΙΩΝ. Πῶς ὁ θεός, ὃ λαθεῖν βούλεται, μαντεύσεται;

ΚΡ. Εἴπερ καθίζει τρίποδα κοινὸν Ἑλλάδος.

ΙΩΝ. Αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ ξέλεγχέ νιν. 370

ΚΡ. Ἀλγύνεται δὲ γ' ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ.

ΙΩΝ. Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε.

Ἐν τοῖς γὰρ αὐτοῦ δώμασιν κακὸς φανεῖς

Φοῖβος, δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι

Δράσειεν ἂν τι πῆμ'. ἀπαλλάσσου, γύναι. 375

Τῷ γὰρ θεῷ τάναντί' οὐ μχντευτέον.

Ἔς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἂν,

Εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν

Φράζειν, ἃ μὴ θέλουσιν, ἢ προβωμίους

Σφαγαῖσι μῆλων, ἢ δὲ οἰωνῶν πτεροῖς. 380

Ἄν γὰρ βία σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν,

ΙΩΝ. Πόσος δὲ χρόνος, ἐξ οὗ ταῦτα ἐπράχθη;

ΚΡ. Ἦν ἂν σοι νῦν ἀηλιξ, εἴπερ ἔζη ἐκεῖνος.

ΙΩΝ. Ἀδικεῖ ὁ θεὸς αὐτὴν ἀθλιωτάτην οὔσαν.

ΚΡ. Ἐκ δὲ ἐκείνου οὐκέτι τίκτει παῖδα.

ΙΩΝ. Ἄρ' οὐ τρέφει ὁ Φοῖβος ἐκεῖνον λάθρα;

ΚΡ. Ἀδικεῖ οὕτως, εἰ μόνος τῶν κοινῶν ἀπολαύει.

ΙΩΝ. Οἶ μοι! τὴν αὐτὴν καὶ γὰρ ἔσχον ἐκείνῳ τύχην.

ΚΡ. Οἶδα δὲ καὶ σὲ ποθοῦντα τὴν μητέρα.

ΙΩΝ. Ἄλις τούτων· δάκνει γὰρ ἡ μνήμη, ὣν ἅπαξ εἰς λήθην ἤλθον.

ΚΡ. Σιγητέον δὴ· πράττε δὲ περὶ ὧν σε ἀνιστόρουν.

ΙΩΝ. Οἶσθ' ὅπου σοι τὸ πρᾶγμα δοκεῖ προσκρούειν;

ΚΡ. Τί γὰρ ἀπρόσκοπτον τῇ δυστυχεῖ ἐκείνη;

ΙΩΝ. Πῶς γὰρ ὁ θεός ἐρεῖ, ὃ ἄρρητον φυλάττει;

ΚΡ. Εἰ γὰρ κοινῇ τοῖς Ἕλλησι μαντεύει.

ΙΩΝ. Ἀλλ' αἰσχρὸν ἐκείνῳ ἐξελεχθῆναι ταῦτα.

ΚΡ. Ἀλλ' οὐκέτι φέρει ἡ παθοῦσα τὴν τύχην.

ΙΩΝ. Οὐκ ἔσθ' ὅστις συμπράξει σοι πρὸς ταῦτα· εἰ γὰρ ὁ Φοῖβος ἐν τῷ ἑαυτοῦ ἐξελεγχθήσεται τρίποδι ἄδικος ὦν, πῶς οὐκ ἂν λάβῃ δίκην παρὰ τοῦ χρησμὸν τοιοῦτον δόντος ἂν σοι; Ἀπόσχου τοίνυν σύ γε τῆς προθέσεως ταύτης, ἐμοὶ πειθομένη· ὁ γὰρ αἰσχύνῃ φανεράν τίς θεῷ φέρει, τοῦτο συγκαλυπτέον ἂν εἴη μᾶλλον, ἢ χρησμοφδοτέον· εἰ γὰρ σφαγαῖς καὶ οἰωνοῖς ἐκβιασαίμεθα τοὺς θεοὺς προειπεῖν ἡμῖν, ἃ μὴ θέλοιεν, πάνυ σκαιοὶ ἂν εἴημεν· ἴσθι γὰρ, ὦ γύναι, ὅτι πᾶν, ὃ ἂν σπεύδωμεν τῶν ἀγαθῶν κεκτηῖσθαι, τοῦτ' ἀκόντων μέν.

Οὐκ ὄντα κεκτημέσθαι τὰ γὰρ, ὦ γύναι·

Ἄ δ' ἂν διδῶς· ἐκόντες, ὠφελούμεσθαι.

ΧΟ. Πολλάί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτῶν,

Μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν. ἐν δ' ἂν εὐτυχές

385

Μόλις ποτ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίω.

ΚΡ. Ὡ Φοῖβε, κἀκεῖ, κἀνθάδ' οὐ δίκαιος εἶ

Ἔς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρεσιν οἱ λόγοι.

Σύ γ' οὐκ ἔσωσας τὸν σὸν, ὃν σῶσαί σ' ἐχρῆν,

Οὐθ' ἱστορούσῃ μητρὶ, μάντις ὦν, ἐρεῖς,

390

ὥς εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστίν, ὀγκωθῇ τάφῳ·

Εἰ δ' ἐστίν, ἔλθῃ μητρὸς εἰς ὄψιν ποτέ.

Ἀλλ' οὖν ἔἴην χρὴ τὰ δίκ', εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ

Κωλυόμεσθαι μὴ μαθεῖν, ἃ βούλομαι.

Ἀλλ', ὦ ξέν', (εἰσορῶ γὰρ εὐγενῇ πόσιν

395

Εοῦθον πέλας δὴ τόνδε, τὰς Τροφωνίου

Λιπόντα θαλάμας) τοὺς λελεγμένους λόγους

Σίγα πρὸς ἄνδρα, μὴ τιν' αἰσχύνῃν λάβω,

Διακονοῦσα κρυπτὰ, καὶ προβῇ λόγος,

Οὐχ ἥπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλίσσομεν.

400

Τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῇ πρὸς ἄρσενας,

Κἀν ταῖς κακαῖσιν αἱ ἄγαθαι μεμιγμέναι,

Μισοῦμεθ'· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.

ΕΟ. Πρῶτον μὲν ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων

Λαβὼν ἀπαρχὰς χαιρέτω, σύ τ', ὦ γύναι.

405

Μῶν χρόνιον ἐλθὼν σ' ἐξέπληξ' ὀρῶδιά;

τῶν θεῶν ὄνησιν ἡμῖν οὐκ ἔχει· ἐκόντων δὲ, ὄνησι-
μώτατον γίγνεται.

ΧΟ. [Πολλὰ μὲν πολλοῖς, ἄλλ' ἄλλοις διάφορα τὴν ιδέα
θητοῖς κακὰ συμβαίνει· ἀγαθὸν δὲ μόλις ἐν ἂν εὖροι
τις ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ.]

ΚΡ. Ὡ Φοῖβε, οὐ μόνον ἐκεῖ, ἀλλὰ κἀνταῦθ' ἀδικοῦς τὴν
ἀποῦσαν ἀθλίαν ἐκείνην, περὶ ἧς ὁ λόγος ὠρμήθη ἀνω-
τέρῳ· οὔτε γὰρ τὸν σαυτοῦ παῖδα ἔσωσας, ὃν ἐχρῆν
σῶσαι, οὔτε τῇ μητρὶ ἀνιστορούσῃ ἐθέλεις τι θεσπίσαι
περὶ τούτου· ἴν' εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν ἐκαῖνος ἐν τοῖς ζῶσι,
τιμηθῇ κενοταφίῳ· εἰ δὲ περίεστι, φανῇ ποτὲ εἰς ὄψιν
τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ ποθοῦσῃ. Ἀλλ' ἐῷμεν ταῦτ' ἤδη· ἐπειδὴ
ἐκφεύγει ὁ θεὸς τὸ θεσπιζειν περὶ τούτων· σὺ δ', ὦ ξένε·
ὁρῶ γὰρ Εοῦθον τὸν ἐμαυτῆς ἄνδρ' ἤκοντα ἀπὸ τῶν
Τροφωνίου ἀντρων· μέμνησο φυλάττειν, ἃ ἡμῖν εἴρη-
ται, ἐν τοῖς ἀπορρήτοις, μὴδ' ἐκφήνης τί πρὸς τοῦτον,
ἵνα μὴ δοῦσα πράττειν τι κρυπτὸν, αἰσχύνῃν τινὰ
λάβω, ἄλλως ὑποπτευθέντος τοῦ λόγου, ἢ ὡς παρ' ἡ-
μῶν τυγχάνει εἰρημένος. Ὑποπτα γὰρ τὰ τῶν γυναι-
κῶν αἰεὶ πρὸς τοὺς ἄνδρας, καὶ τῶν κακῶν αἱ ἀγαθὰ
οὐ διενηνόχασιν παρ' αὐτοῖς· οὕτως ἡμεῖς πεφύκαμεν δυ-
στυχεῖς.

ΕΟ. Πρῶτον μὲν χαιρέτω θεὸς, οἷον ἀπαρχὴν τοῦ μὲν τοῦ-
το δεχόμενος πρόσφθεγμα· ἔπειτα σύ, ὦ γύναι· ἀλλὰ
μή τις φόβος ὑπέδραμέ σε, ὑπερήσαντος ἐμοῦ τοσοῦτον;

σαί σ' ἐχρῆν] Πολύσιγμος ὁ σίγος οὗτος· καὶ ὅμοιος τῷ ἐν Μηδείᾳ. σίχ. 476.

ἔσωσα σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ἔσαι.

393. Ἀλλ' οὖν ἔἴην χρὴ τὰ δίκ' ἐν ἄλλοις, ἀλλ' ἔἴην παρόντα χρὴ τὰ δ' καὶ

ἐν ἄλλοις, ἀλλ' ὡς ἔἴην χρὴ ταῦτά γ'. ἐγὼ δ' εἰλόμην ἐξ ἀπάντων τὸ πρῶτον,

ΚΡ. Οὐδέν γ'. ἀφίκου δ' ἐς μέριμναν ἀλλά μοι
Δέξον, τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
Παίδων ὅπως νῶν σπέρμα συγκραθήσεται.

ΞΟ. Οὐκ ἤζιώσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν 410
Μαντεύμαθ' ἐν γοῦν εἶπεν, οὐκ ἄπαιδά με
Πρὸς οἶκον ἥξειν, οὐδὲ σ', ἐκ χρηστηρίων.

ΚΡ. Ὡ πότνια Φοίβου μήτερ, εἰ γὰρ αἰσίως
ἔλθοιμεν, ἅ τε νῶν συμβόλαια πρόσθεν ἦν
Ἐς παῖδα τὸν σὸν, μεταπέσοι βελτίονα! 415

ΞΟ. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ τίς προφητεύει θεοῦ;

ΙΩΝ. Ἡμεῖς τά γ' ἔξω, τῶν ἔσω δ' ἄλλοις μέλει,
Οἱ πλησίον θάσσουσι τρίποδος, ὦ ξέने,
Δελφῶν ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.

ΞΟ. Καλῶς· ἔχω δὴ πάνθ', ὅσων ἐχρήζομεν. 420
Στείχοιμ' ἂν εἴσω· καὶ γὰρ, ὥς ἐγὼ κλύω,
Χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσι
Κοινὸν πρὸ ναοῦ· βουλόμεσθ' ἐν ἡμέρᾳ
Τῇδ'· αἰσία γὰρ· θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.
Σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς, ὦ γύναι, δαφνηφόρους 425
Λαβοῦσα κλῶνας, εὐτέκνους εὐχου θεοῖς
Χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.

ΚΡ. Ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ

ὡς ὀρθώτερον. 409. Συγκραθήσεται] ἐν ἄλλοις, συγκραθήσεται. 414, Ἄ, τε νῶν] νῶν, πότερον, ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀνδρός μου, ἢ ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ παιδός; ἀμφοτέρω τὸ μὲν τῇ γλώσσει, τῷ δὲ τῇ ψυχῇ· εὐχεται γὰρ ἀπλῶς, καὶ ἐννοεῖ ἐν τῷ κρυπτῷ παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν ἐν Μακρῶν χάριν, μὴ συνιέντος τοῦ Ξούθου.

ΚΡ. Οὐκ, ἀλλ' ἤδη μοι μεριμνώσῃ περὶ σοῦ ἀφίκου· εἴποις
δέ μοι νῦν, τίποτε σοι κεχρησμευδότηται ἐκ Τροφωνίου,
περὶ ὧν ἡμῖν ἡ σπουδὴ ἐνταῦθα.

ΞΟ. Οὐκ ἤζιώσ' ἐκεῖνος τὰ τοῦ Λοξίου προλαμβάνειν θέσ-
πίσματα· ἐν δ' ἐκεῖνο ἀπλῶς εἴρηκέ μοι, μὴ ἂν ἀτέ-
κνους ἡμᾶς ἀμφοτέρους οἴκαδ' ἐπανήξειν.

ΚΡ. Μήτηρ Φοίβου, πότνια Λητοῖ, γένοιθ' ἡμῖν αἰσίως οἴ-
καδε γενέσθαι, ἅ ἡμῖν πρὸς τὸν σὸν παῖδ' ἦν πρόσθεν,
εἰς εὐτυχίαν μεταπεσόντων!

ΞΟ. Ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοι. Προφῆτις δὲ τίς τοῦ θεοῦ ᾧδε ἐσί;

ΙΩ. Ἐν μὲν τοῖς ἔξω, ὦ ξέने, ἐγὼ εἰμι ἐνταῦθα· ἐν δὲ τοῖς
ἐνδοτέροις Δελφῶν τῶν ἀρίστων οἱ κλήρω ἡρημένοι πα-
ρεδρεύειν τῷ τρίποδι.

ΞΟ. Καλῶς, πάντα μοι κατὰ θυμόν· καιρὸς γὰρ ἤδη εἰσελ-
θεῖν, τῆς ἡμέρας ἐνστάσης, ὥς ἀκούω, ἐν ᾗ ἀνοίγνυται
χρηστήριον κοινὸν τοῖς ἐπήλυσι· δεῖ γὰρ δὴ ταύτην
τὴν ἡμέραν αἰσίαν οὔσαν, λαβεῖν χρησμόν παρὰ τοῦ
θεοῦ, περὶ ὧν ἡμῖν ἡ σπουδὴ. Σὺ δ' ὦ γύναι, δαφνι-
κοὺς φέρουσα κλάδους παρὰ τοὺς βωμοὺς αὐτόθι, εὐ-
χου τοῖς θεοῖς αἷσιον χρησμόν με λαβεῖν παρὰ τοῦ
Φοίβου περὶ εὐτεκνίας.

Κ.Ρ. Ἔσται ταῦτα. Ἀπόλλων δ' εἴπερ βούλοιτο νῦν γοῦν

424. Αἰσία γὰρ] ἦσαν γὰρ καὶ ἀποφράδες ἡμέραι, ἐν αἷς οὐ θέμις χρηστη-
ριάζεσθαι καὶ Πλούταρχος (Βίβη 'Αλεξ.) βουλόμενος δε χρήσασθαι περὶ τῆς
στρατείας, ἦλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ κατὰ τύχην ἡμερῶν ἀποφράδων οὐσῶν, ἐν

Νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας,
 Ἄπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος,
 Ὅσον δὲ χρήζει, θεὸς γάρ ἐστι, δέξομαι.

430

ΙΩΝ. Τί ποτε λόγοισιν ἡ ξένη πρὸς τὸν θεὸν
 Κρυπτοῖσιν αἰεὶ λαιδοροῦσ' αἰνίσσεται;
 Ἡ τοι φιλοῦσά γ' ἥς ὑπὲρ μαντεύεται,
 Ἡ καὶ τι σιγῶσ', ὧν σιωπᾶσθαι χρεῶν;
 Ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἑρεχθέως τί μοι
 Μέλει; προσῆκε δ' οὐδέν· ἀλλὰ χρυσείαις

435

Πρόχουσιν, ἐλθὼν εἰς ἀπορραντήρια,
 Δρόσον καθήσω· νοηθετιτέος δέ μοι
 Φοῖβος, τί πάσχων, παρθένους βία γαμῶν,
 Προδίδωσι, παῖδάς τ' ἐκτεκνούμενος λάθρα,
 Θνήσκοντας ἀμελεῖ, μὴ σύ γ'· ἀλλ' ἐπεὶ κρατεῖς,
 Ἀρετὰς διώκε. καὶ γὰρ ὅς τις ἂν βροτῶν
 Κακὸς πεφύκη, ζημιῶσιν οἱ θεοί.

440

Πῶς οὖν δίκαιον, τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
 Γράψαντας αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν;
 Εἰ δ' (οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,)
 Δίκας βιαίων δώσεται ἄνθρώποις γάμων,
 Σὺ καὶ Ποσειδῶν, Ζεὺς θ', ὃς οὐρανοῦ κρατεῖ,
 Νηοὺς, τίνοντες ἀδικίας κενώσετε.

445

Τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθείας πάρος
 Σπεύδοντες, ἀδικεῖτ'. οὐκέτ' ἀνθρώπους κακῶς

450

ἀπαλειψαί τὰ πρὶν αὐτῷ ἡμαρτημένα, ἀπλῶς μὲν οὐκ
 ἂν εἴη μοι φίλος, ἀλλ' ἄμωσγέπως δεξιμίην ἂν τὴν
 εὐπρεπῆν αὐτοῦ, θεοῦ γε ὄντος.

ΙΩΝ. Τί ποτ' ἄρ' ἡ ξένη αὐτῇ οὕτω λόγοις ἀταφείν αἰεὶ τοῦ
 θεοῦ καθαπτομένη, αἰνίττεται; πότερον φιλίας τῆς,
 περὶ ἥς μαντεύεται, ἢ κρυφαί τι βουλομένη,
 ὃ δεῖ κρυφθῆναι; ἀλλ' ἔμοι γ' τί ποτε μέλει τῆς θυ-
 γατρὸς Ἑρεχθέως, ἥς ἔμοιγ' οὐδὲν προσῆκεν; ἐλθὼν
 οὖν εἰς ἀπορραντήρια καὶ λαβὼν προχόους χρυσοῦς,
 ἐπιρρανῶ κύκλῳ πάντα. ἀλλ' οὐδ' ἐκείνου μοι ἐπιλησέον
 μέμψασθαι τὸν Φοῖβον αὐτὸν, τί ποτε μαθὼν, σύνεστι
 παρθένους, καὶ παῖδας ἐκ τούτων τεκνούμενος, προδί-
 δωσιν αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι λάθρα; μὴ σύ γ', ὧ ἄναξ·
 ἐπειδὴ γὰρ ἔχεις τὸ κρατεῖν, δι' ἀρετῆς σε δεῖ τοῦτο
 διακυβεῖν· εἰ γὰρ θνητῶν τοὺς ἐξαμαρτόντας οἱ θεοὶ
 μετίχαι δίκη, πῶς ἂν εἴη λόγον ἔχον τοὺς θέντας
 ἐλείνους τοὺς νόμους, αὐτοὺς φαίνεσθαι τοὺς αὐτοὺς
 παραδαίνοντας; εἰ οὖν ὑποθοῖμεν λόγῳ ψιλῷ (ἔργῳ
 γὰρ πῶς ἂν εἴη;) δώσιν ὑμᾶς δίκας τοῖς ἀνθρώποις
 τῆς περὶ τοὺς γάμους ὕβρεως, σέτε, ὧ Ἀπολλων, καὶ
 Ποσειδῶνα, καὶ Δία τὸν ἐν οὐρανῷ κρατοῦντα, τί ποτ'
 οἷ; ἔμοι γὰρ δοκεῖ, ὥς οὐκ ἂν φθαίητε κενώσαντες
 τοὺς νεοὺς τῶν ἀναθημάτων, τίνοντες ζημίας· τὴν γὰρ
 ἐφήμερον ἡδονὴν περὶ πλείονος τῆς ἐπὶ τὸ μέλλον προ-
 μηθείας παιρύμενοι, ἀδικεῖτ' ὧ θεοί, ἐκείνους ὥστ'
 οὐκέτ' ἐστὶ δίκαιον ἀνθρώποις ἐπιτιμᾶν μᾶλλον τῶν

αἷς οὐ νενόμισται θεμιστεύειν. 429. Ἀναλαβεῖν] συγκρύπτει τῇ τῶν λέξεων
 ἀσαφείᾳ, δέννουε· βούλεται δὲ εἰπεῖν, εἰ Λεξίας βούλοιο ἐξαλειψαί, τὴν ἐποίη-
 σαν εἰς ἐμὲ ἀδικίαν νῦν γε, ἀπλῶς μὲν οὐκ ἂν ἀνακτῆσαιτὸ με, δέξομαι ἀλλ'

οὖν εἴ, τι ἂν δῶ ἡμῖν· εἴ ἐστι καὶ παῖδα ἂν δῶ μοι οὐκ ἂν ἀπλῶς τοῦμὸν πρὸς
 αὐτὸν ἐξαλείψαις μῖσος. 442. Θνήσκοντας ἀμελεῖ· μὴ σύ γε] ἐν ἄλλοις δὲ καὶ

Λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ
Μιμούμεσθ', ἄλλὰ τοὺς διδασκοντας τάδε.

ΧΟ. Σέ, τὰν ὠδίνων λοχιᾶν

(Στρ.)

Ἀνελείθουαν, ἐμὴν

456

Ἀθάναν ἱκετεύω,

Προμηθεῖ Τιτᾶνι λοχευ-

Θεῖσιν κατ' ἀκροτάτας

Κορυφᾶς Διός· ὦ πότνια Νίκη,

460

Μύλε Πύθιον οἶκον,

Ὀλύμπου χρυσέων θαλάμων

Πταμένα πρὸς ἀγυῖας,

Φοιβῆϊος ἔνθα γᾶς

Μεσόμφαλος ἐστὶ

465

Παρὰ χρευσμένῳ τρίποδι

Μαντεύματα κραίνει,

Σὺ καὶ παῖς ἁ Λατογενῆς

Δύο θεαί, δύο παρθένοι

Κασίγνηται σεμναὶ τοῦ Φοίβου.

470

Ἰκετεύσατε δ', ὦ κόραι,

Τὸ παλαιὸν Ἑρεχθέως

Γένος εὐτεχνίας χρονίου καθαροῦς

Μαντεύμασι κύρσαι.

Ἵπερβαλλούσας γὰρ ἔχει

(Ἀντ.)

Θνατοῖς εὐδαιμονίας

476

Ἀκίνητον ἀφορμάν,

Τέκνων αἷς ἂν κερποτρόφοι

Λάμπωσιν ἐν θαλάμοις

Πατρίοισι νεανίδες ἦσαι,

480

ἐδικημάταν, ὑμᾶς τοὺς θεοὺς μιμουμένοις ἐν τούτοις.
ἢ ὑμῖν αὐταῖς, ὡς παράδειγμα τῶν κακῶν ἑαυτοῦς
ἐκαίνοις παρέχουσι.

ΧΟ. Ὡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἐμὴ παλιούχος θεός, σέ τὴν μηδεμίαν
ὠδίνων σχοῦσαν πείραν, τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς
γεννηθεῖσαν, συναρρώγαυντος Προμηθέως, ἱκετεύω.
σπεῦσον, ὦ Πότνια Νίκη, ἐλθέ ἀπὸ τῶν τοῦ Ὀλύμπου
χρυσῶν θαλάμων πρὸς τὸν Πύθιον οἶκον καὶ πρὸς τὴν
πόλιν τήνδε, ἔλθα ἡ μεσόμφαλος τοῦ Φοίβου ἐστὶ
προΐεται τῇς θνητοῖς τὰ μαντεύματα ἐκ τοῦ τρίποδος,
περὶ ὃν χερσὶ ἱερὰ ἐξανύονται· σὺτε καὶ ἡ Λητοῦς παῖς,
αἱ δύο παρθένοι ἅμα, ὡς ἀδελφαὶ τοῦ Φοίβου σεμναί,
ἱκετεύσατε, ὦ πότνια κόραι τοῦ Διὸς, ἱκετεύσατε τὸν
ἑαυτῶν ἀδελφὸν δοῦναι τέκνωσιν τῇ τοῦ Ἑρεχθέως αἰ-
σίοις μαντεύμασι, διὰ χρόνου στερουμένην παίδων.

Ὅσοις γὰρ παῖδές εἰσιν ἡβῶντες αἰεὶ, ἀμύθητον
ἡδονὴν οὗτοι ἔχουσιν, ὡς ἔξοντες τοὺς τὸ γένος αὐτοῖς

ται, θνήσκοντας· ἀμέλει μὴ σύγ. 456. Ἀνελείθουαν ἐμὴν Ἀθάναν] ἐν ἄλλοις
καίται, Εἰλείθουαν, καὶ ἐμὴν Ἀθάναν. 460. Ὡ πότνια Νίκη] ταύτην αὐτὴν
τὴν Ἀθηνᾶν καλεῖ· ἦν γὰρ Ἀθήνησι Νίκη Ἀθηνᾶ· ὡς καὶ Παιουσνίας (σελ.
40, 30.) Καὶ ἕτερον, φησιν, ἐν ταῦθα ἱερὸν Ἀθηνᾶς πεποιήται, καλουμένης Νίκης
καὶ παρ' Εὐστάθιῳ (σελ. 879, 64. Ἠ. Ὀμ.) διὸ καὶ ἐμῶς τὴν Νίκην οὐ μόνον
πτερυγῶν ἐκείνην, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἀθηνᾶ εἰς ταύτην ἤγαγεν, ὡς δαλοῦ καὶ ὁ
γράφας, Ἀθηνᾶ ἡ νίκη. ταῦτο δ' αἰνίγμα ἦν τοῦ τὴν φρόνησιν νικητικὴν εἶναι
κατὰ τὸ, οἱ γὰρ φρονούντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ. 465. Μεσόμφαλος] ἴδε
ἀνωτέρω· στίχ. 229.— 475 ἔχει] λάβε τὴν εὐθεῖαν ὀρικῶς ἐκ τῆς ἐπαμένης πε-
ριόδου. 481 Νεανίδες ἦσαι] νεανίαι, ἡβῶντες· πρὸς ὃ ἀναφέρεται καὶ νῆ

Διαδέκτορα πλοῦτον
ὧς ἔξοντές γ' ἐκ πατέρων
ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις·

Ἀλλὰ τε γὰρ ἐν κακοῖς
Σύν τ' εὐτυχίαις φίλον,
Δορί τε γὰρ πατρίᾳ φέρει
Σωτήριον ἀλκάν.

Ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος
Βασιλικῶν θαλάμων τ' εἶεν
Τροφαὶ κήδευσι κεδνῶν τέκνων.

Τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστύγῃ
Βίον· ὃν τε δοκαῖ, ψέγῃ·
Μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιωτᾶς
Εὐπαιδὸς ἐχοίμαν.

Ὡ Πανὸς θακῆματα καὶ

Παραυλίζουσα πέτρα

Μυχάταισι Μακράϊς,

ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν

Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι

Στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος

Ναῶν, συρίγγων

ὑπ' αἰόλας ἰαχᾶς ὕμνων,

ὅταν αὐλείοις συρίζῃς,

Ὡ Πᾶν, τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις,

ἵνα τεκοῦσά τις

Παρθένος (ὦ μελέα!) βρέφος Φοῖβῳ,

Πτανόϊς ἐξώρισεν θοῖαν

Θηρὰ τε φοινῖαν δαῖτα, πικρῶν γάμων

Ἰόβιν. οὐτ' ἐπὶ κερκίσιν, οὐτε λόγοις

φάτιν ἄϊον, εὐτυχίας μετέχειν

Θεῖον τέκνα θνατοῖς.

485

490

(Ἐπωδ.)

495

500

505

510

διαδοχῇ διασώσαντας τέκνων, καὶ πλοῦτον τὸν πα-
τρῶν διαδεξιμένους· χωρὶς δὲ τούτων ἔντε δυστυχίαις
στήριγμα εἰσὶν ἐκεῖνοι, καὶ ταῖς εὐτυχίαις ἀγλαΐσμα,
τῇ δὲ πατρίδι καὶ προτείχισμα ἄντικρυς πρὸς ἀσφά-
λειαν· ἔμοιγ' οὖν εἴη οὐ πλοῦτον μᾶλλον, οὐ βασιλικούς
θαλάμους, ἀλλ' ἀγαθὸς παῖδας τρέφειν· βίος δ' ἅπαις
ἔμοιγε στυγητέος, αὐτὸς τε καὶ εἴτις ἀρέσκειτο τῷ
τοιούτῳ· βουλομένη γὰρ ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, παίδων
κεδνῶν ἀζίαν φροντίδα ποιουμένη.

Ὡ ἐστὶ καὶ διατριβαὶ τοῦ Πανὸς, καὶ γειτνια-
ζουσα πέτρα, μυχοί τε τῶν Μακρῶν, καὶ πεδία χλοερὰ
πρὸ τῶν τῆς Παλλάδος ναῶν, ἐνθα αἱ τρεῖς Ἀγραύλου
κόραι ὑπὸ μολπῇ τῆς κιθάρας χορεύουσιν ἐν ὕμνοις,
ὁπότ' αὐτὸς, ὦ Πᾶν, συρίττεις αὐταῖς ἐν ταῖς σαυτοῦ
σπηλαίοις· ἐνθα τῶν παρθένων τίς ποτε τεκοῦσα τῷ
Δοξίᾳ, ὑπεξέθηκεν ἡ δύστηνος τὸ βρέφος βορὰν οἰωνοῖς
τε καὶ θηρίοις γενέσθαι, πικρᾶς ὁμιλίας ὕβριν τε καὶ
αἰσχύνην ἐκεῖ συγκαλύπτουσιν· οὐτ' ἐν ὑφάσμασιν ἐρ-
γαζομένη, οὐτ' ἐν συλλόγοις ἀναστρεφομένη, ἀκήκοα
πώποτε τὰ ἐκ θεῶν τῶν θνητῶν τέκνα εὐδαιμονίας
ἡστινοσοῦν μετασχεῖν.

ἔξοντες. 497. Μυχάταισι μακράϊς] ἐκ τοῦ Μυχάτατος, μύχματος ἐκ συγκοπῆς·
ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, Μυχίδαισι μακράϊς, ἡμαρτημένως. 497. Ἀγραύλου] ἴδε
ἀνωτέρω στίχ. 20. καὶ 278.—502. ὑπ' αἰόλας] ὑπὸ ποιητικῆς φωνῆς τῶν ὕ-
μνων τῶν συρίγγων. 509. Ὀντ' ἐπὶ κερκίσιν] ἐν ὑφάσμασιν· πότερον δὲ, οὐκ
ἐξέφυγεν ἱστορίαν ταιαυτήν, ἢ ὑφαίνουσα, οὐκ ἀκήκοεν; τὸ δεύτερον εἰκαι.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΙΩΝ, ΕΟΥΘΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΩΝ. Πρόσπολοι γυναῖκες, αἱ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπίδας δόμων
 Ουδοόκων φρουρήμ' ἔχουσαι, δεσπότην φυλάσσεται,
 Ἐκλέλειπ' ἤδη τὴν ἱερὸν τρίποδα καὶ χρνηστήριον
 Εὐθός, ἥ μίμνει κατ' οἶκον ἱστορῶν ἀπαιδίαν; 515

ΧΟ. Ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν', οὐπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε
 ὧς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος, τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν
 Λοῦπον, ἐξιώντα τ' ἤδη δεσπότην ὄρῃν πάρα·

ΕΟ. ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου πρέπουσά μοι.

ΙΩΝ. Χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δὴ ὄντ' εὖ πράττομεν.

ΕΟ. Δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς σώματός τ' ἀμριπτυχάς.

ΙΩΝ. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἥ σ' ἔμνηε θεοῦ τις, ὦ ξέने, βλάβη;

ΕΟ. Σωφρονῶ, τὰ φίλταθ' εὐρῶν εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι.

ΙΩΝ. Παῦε. μὴ ψεύσας, τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερί.

ΕΟ. Ἄφομαι· κοῦ ῥυσιάζω, τάμκ' εὐρίσκω φίλα. 525

ΙΩΝ. Οὐκ ἀπαλλάξῃ, πρὶν εἶσω τύξα πνευμόνων λαβεῖν;

ΕΟ. ὧς τί μὲν φεύγεις με, σαυτοῦ γνωρίσας τὰ φίλτατα;

ΙΩΝ. Οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμνηνότες ξένους.

520, Εὖ πράττομεν] δοκεῖ δὲ ὁ Ἴων προφητεύειν τῇ γλώττῃ περὶ τοῦ μέλλοντος, ὃ οὐκ οἶδε τῇ γνώμῃ· ἀκούσας γὰρ τέκνον, δεχεται μὲν τὴν πρόσρησιν νομίσας δὲ ἐκείνον παραπαίειν τῇ γλώττῃ, καλεῖται εὖ φρονεῖν, ἢ εὖ ἀμφότεροι ἐν Ἀθήναις συζήσωσιν, ἕπερ ἐγένετο, καὶ τοι μὴ εἰδότες ὅτι καὶ λέγει σύννηδες δὲ τῷ ποιητῇ παριστᾶν τὴν ψυχὴν προλέγουσαν τὰ μέλλοντα. καὶ μὴ προσειδυῖαν. 528. Οὐ φιλω.] ἐν ἄλλαι., Ὀφείλω.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΙΩΝ, ΕΟΥΘΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΩ. Πρόσπολοι γυναῖκες, αἱ περὶ τὰς κρηπίδας τῶν ἀνακτόρων τῶν ἑαυτῶν περιμένουσαι δεσπότην, πότερον ἐξῆλθε Εὐθός ἐκ τοῦ τρίποδος καὶ τοῦ χρηστηρίου· ἢ ἔτ' ἐντὸς διατρίβει, μαντεύμενος περὶ παιδοποιίας;

ΧΟ. Ἐνδον ἔτ' ἐστίν, ὦ ξένε· οὐπω ἐξελθὼν ἐφάνη· ἀλλ' ἰδοὺ ἐκεῖνος, ὅσον ἐκ τῶν ψόφων τῶν πυλῶν εἰκάσαι, ἥκει, ἴδε αὐτός ἐστιν ἐκεῖνος.

ΕΟ. Χαῖρ, ὦ τέκνον· τούτῳ γὰρ προοιμίῳ δεῖμε χρήσασθαι πρὸς σε κατὰ τὸ προσήκον.

ΙΩ. Χαίρομέν γε· σὺ δ' εὖ φρόνει, καὶ ἀμφοτέροις ἡμῖν καλῶς ἔξει.

ΕΟ. Δὸς μοι τὴν σὴν φιλῆσαι χεῖρα, καὶ ὅλον σε περιπτύξασθαι.

ΙΩ. Πότερον εὖ φρονεῖς, ὦ ξέने, ἢ θεὸς ἐξεῖλέ σοι τὰς φρένας;

ΕΟ. Εὖ φρονῶ πάντως καὶ τὰ φίλταθ' εὐρῶν, ἐφίεμαι φιλεῖν.

ΙΩ. Ἄπαγε, ἵνα μὴ ἔλκων, διαρρήξῃς μοι τὰ στέμματα.

ΕΟ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου· τὰ γὰρ ἑμαυτοῦ εὐρῶν, λαμβάνω.

ΙΩ. Οὐκ ἐκποδῶν, πρὶν ἂν διελάσωαι τῷ τύξῳ;

ΕΟ. Τί ποτ', ὦ τέκνον, τὸν φίλτατον ἀποφεύγεις;

ΙΩ. Οὐ γὰρ εἴωθα φρενοῦν ξένους σκαιούς καὶ μεμνηνότες.

- ΕΟ. Κτεῖνε καὶ πίμπρη. πατὴρ γάρ, ἦν κτάνης, ἔση φονεύς.
 ΙΩΝ. Ποῦ δέ μοι πατήρ σύ; ταῦτ' οὖν οὐ γέλως κλύειν ἐμοί;
 ΕΟ. Οὐ· τρέχων ὁ μῦθος ἂν σοι τάμνα σημήνειεν ἄν. 531
 ΙΩΝ. Καὶ τί μοι λέξεις;
 ΕΗ. Πατήρ σός εἰμι, καὶ σὺ παῖς ἐμός.
 ΙΩΝ. Τίς λέγει τάδ';
 ΕΟ. Ὅς σ' ἔθρεψεν ὄντα Λοξίας ἐμόν.
 ΙΩΝ. Μαρτυρεῖς σαυτῷ.
 ΕΟ. Τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμαθὼν χρηστήρια.
 ΙΩΝ. Ἐσφάλης, αἰνιγμ' ἀκούσας.
 ΕΟ. Οὐκ ἄρ' ὄρθ' ἀκούομεν; 535
 ΙΩΝ. Ὁ δὲ λόγος τίς ἐστί Φοῖβου;
 ΕΟ. Τὸν συναντήσαντά μοι —
 ΙΩΝ. Τίνα συνάντησιν;
 ΕΟ. Δόμων τῶνδ' ἐξιόντι τοῦ θεοῦ —
 ΙΩΝ. Συμφορᾶς τίνας κυρῆσαι;
 ΕΟ. Παῖδ', ἐμόν πεφυκέναι.
 ΙΩΝ. Σὸν γεγῶτ', ἢ δῶρον ἄλλως;
 ΕΟ. Δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.
 ΙΩΝ. Πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σίν;
 ΕΟ. Οὐκ ἄλλω, τέκνον. 540
 ΙΩΝ. Ἡ τύχη πόθεν πόθ' ἤκει;
 ΕΟ. Δύο μίχην θαυμάζομεν.
 ΙΩΝ. Ἐκ· τίνας δέ σοι πέφυκα μητρός;
 ΕΟ. Οὐκ ἔχω φράσαι.
 ΙΩΝ. Οὐδὲ Φοῖβος εἶπε;
 ΕΟ. Τερφθεὶς τοῦτο, καὶν' οὐκ ἠρόμην.
 ΙΩΝ. Γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός.

- ΕΟ. Κτεῖνον, ἀλλ' ἴσθι πατραλοίας ἐσόμενος.
 ΙΩ. Τί τοῦτ' ἔφης; γέλως γάρ μοι ἀκούειν ταῦτα.
 ΕΟ. Ἐχ' ἀτρέμας· ὁ γὰρ λόγος σε προῖων διδάξει.
 ΙΩ. Καὶ τί ποτ' ἐρεῖς ἄξιον, ὥς' ἀκούσαι;
 ΕΟ. Πατὴρ εἰμὶ σός. σὺδ' αὖ ἐμὸς υἱὸς ὁμοίως.
 ΙΩ. Καὶ τίς ποτε λέγει, ὥς· πιστεῦσαι ταῦτα;
 ΕΟ. Λοξίας ὁ ἐκθρέψας σε, ἐξ ἐμοῦ πεφυκότα.
 ΙΩ. Σὺ λέγεις, αὐτὸς σεαυτῷ μαρτυρῶν ταῦτα.
 ΕΟ. Ἀλλὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούσας ἔχω.
 ΙΩ. Αἰνιγμ' ἀκούσας, δοκεῖς μὴ συνιέναι.
 ΕΟ. Μὼν οὐκ ἔχω τοὺς λόγους ὀρθῶς ἀκούειν;
 ΙΩ. Εἴεν· τίς δ' ἦν ὁ παρὰ τοῦ Φοῖβου λόγος;
 ΕΟ. Ὡς ἂν πρώτῃ ἐξιὼν ἐντύχῃ, παῖδ' ἐμόν τοῦτον εἶναι.
 ΙΩ. Πότερον ἐκ σοῦ φύντα, ἢ ἄλλως δεδωρημένον;
 ΕΟ. Ἀμφότερα, δῶρόν τε, καὶ ἐξ ἐμοῦ γεγεννημένον.
 ΙΩΝ. Τί δέ; ἐμὸς ἐξιὼν ἐνέτυχες ἀπάντων πρώτῃ;
 ΕΟ. Σοὶ γάρ, ὦ φίλτατόν μοι τέκνον.
 ΙΩΝ. Πόθεν δὲ τοιαύτη συγκυρία τῶν πραγμάτων;
 ΕΟ. Κάμῃ τὸ αὐτὸ παράδοξον ἐκπλήττει.
 ΙΩΝ. Εἴεν μητρός δ' ἐκ τίνας σοὶ εἰμὶ γεγεννημένος;
 ΕΟ. Κάμοι ἀπόρρητον τοῦτό γε μένει μόνον.
 ΙΩΝ. Οὐκ ἔφρασέ σοι ὁ θεὸς περὶ τούτου;
 ΕΟ. Οὐ δῆτα· καὶ γὰρ ὑφ' ἡδονῆς οὐκέτι ἀνηρόμην.
 ΙΩ. Ἐκ γῆς ἄρα σοι εἰμὶ γεγεννημένος.

537 Συμφορᾶς τίνας κυρῆσαι] ἀπόδος πρὸς τὸ, τὸν συναντήσαντά σε ἵνα ἤ, τίνας τύχης τυχεῖν τὸν συναντήσαντά σε πρῶτον; ἀπ᾽ ἀκρισίας, παῖς δ' ἐμὸς πεφυκέναι. 539. Δῶρον ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ] ἐν ἄλλοις θεῖς, δῶρον ὄντα σ' ἐξ ἐμοῦ, δωρεῖται μέν τις ὁ θεὸς ἐμοί, ἀλλ' ὥς

- ΕΟ. Οὐ πέδον τίκτει τέκνα!
- ΙΩΝ. Πῶς ἂν οὖν εἶην σός;
- ΕΟ. Οὐκ οἶδ', ἀναφέρω δ' ἐς τὸν θεόν. 545
- ΙΩΝ. Φέρε λόγων ἀψώμεθ' ἄλλων.
- ΕΟ. Ταῦτ' ἄμεινον, ὦ τέκνον.
- ΙΩΝ. Ἦλθες ἐς νόθον τι λέκτρον;
- ΕΟ. Μωρία γε τοῦ νέου.
- ΙΩΝ. Πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐρεχθέως;
- ΕΟ. Οὐ γὰρ ὕστερόν γε πῶ.
- ΙΩΝ. Ἄρα δῆτ' ἐκεῖ μ' ἔφυσας;
- ΕΟ. Τῷ χρόνῳ γε συντρέχει.
- ΙΩΝ. κατὰ πῶς ἀφικόμεσθα δεῦρο;
- ΕΟ. Ταῦτ' ἀμνηχανῶ. 550
- ΙΩΝ. Διὰ μακρᾶς ἐλθὼν κελεύθου;
- ΕΟ. Τοῦτο καὶ μ' ἀπαιολᾷ.
- ΙΩΝ. Πυθίαν δ' ἤλθες πέτρην πρὶν;
- ΕΟ. Ἐς φανάς γε Βακχίου.
- ΙΩΝ. Προξένων δ' ἐν τῷ κατέσχεες;
- ΕΟ. Ὅς με Δελφίσις κόραις —
- ΙΩΝ. Ἐθιάσευσ', ἢ πῶς τὰδ' αὐδᾶς;
- ΕΟ. Μενάσιν τε Βακχίου —
- ΙΩΝ. Ἐμφρον', ἢ κάτοινον ὄντα;
- ΕΟ. Βακχίου πρὸς ἡδοναῖς — 555
- ΙΩΝ. Τοῦτ' ἐκεῖ νυν ἐσπάρημεν·

ἐξ ἐμοῦ γεγεννημένον. 547. Μωρία γε τοῦ νέου] ἐν τῇ μωρίᾳ νεότητι μου ἐπραξάμι τοιοῦτον 552. Εἰς φανάς γε Βακχίου] ἐν ταῖς μυστηρίοις τοῦ Βακχίου, τοῦ Φαυστηρίου, ὅτι ὑπὸ λαμπράσι καὶ φανοῖς ἐτελοῦντο. 554. Ἐ-

- ΕΟ. Οὐ γὰρ οἶδα γῆν ποτε γεννῶσαν παῖδας.
- ΙΩ. Πόθεν οὖν οἶσθα ἐκ σοῦ γεγεννημένον;
- ΕΟ. Θεὸς οἶδε μόνος ὁ ταῦτα χρησμοδῆσας.
- ΙΩ. Πειρώμεθ' οὖν ἄλλοθεν τάληθες ἀνιχνεύειν.
- ΕΟ. Καὶ σοφώτερόν γε τοῦτο πολλῷ τῷ λόγῳ.
- ΙΩ. Εἴποις μοι ἂν, εἴποτε συνῆλθες γυναικὶ ἄλλοτρίᾳ.
- ΕΟ. Πολὺς ἦν μοι ἔρως ἐν τῇ νεότητί μου.
- ΙΩ. Πρὶν ἢ ἐλθεῖν σε εἰς γάμον τῇ Κρεοῦσῃ;
- ΕΟ. Πρὶν· ἐκ γὰρ ἐκείνου ἐτέρᾳ οὐκ ἐμίγην.
- ΙΩ. Πρὶν ἄρα τούτου τυγχάνεις με ἐνσπείρας.
- ΕΟ. Δοκεῖ δὲ τοῦτο καὶ τῆς χρονολογίας.
- ΙΩ. Εἶεν· ἀλλὰ πόθεν ἤλθον ἐγὼ ἐνταῦθα;
- ΕΟ. Ἡ αὐτὴ καὶ μὲ ἀμνηχανία ἔχει.
- ΙΩ. Οὕτω διὰ μακρᾶς ὁδοῦ δεῦρο βαδίσας;
- ΕΟ. Τοῦτο καὶ μοι πολὺν τὸν παράλογον ἐντίκτει.
- ΙΩ. Τί δέ; ἔτυχες ἐλθὼν καὶ ἄλλοτε ἐνταῦθα;
- ΕΟ. Μάλιστα γὰρ, ἐν ταῖς τοῦ Βάκχου μυστηρίοις.
- ΙΩ. Παρὰ τίνι δὲ κατέλυσας προξένῳ.
- ΕΟ. Ὅς με πρὸς τὰς Δελφίδας κόρας —
- ΙΩ. Συνῆψεν ἐν χοροῖς, ἢ ἕτερόν τι λέγεις;
- ΕΟ. Καὶ πρὸς τὰς μαινάδας ἐν τῷ τότε τοῦ Βάκχου.
- ΙΩ. Πότερον, νήφοντα, ἢ ἐαλωκότα οἶνω;
- ΕΟ. Οἷα εἰκὸς ἐν ταῖς ἡδοναῖς τοῦ Βάκχου.
- ΙΩ. Οὐκοῦν ἐνταῦθα δοκῶ μοι ἐνσπαρῆναι.

θιάσει] ἐν ἄλλοις, Ἐθιάσει, συνῆψε ταῖς Μαινάσι παρθέναις ἐν τῷ αὐτῷ χορῷ.

- ΞΟ. Ὁ πότμος σ' ἐξεῦρεν, τέκνον.
 ΙΩΝ. Πῶς δ' ἀφικόμεσθα ναούς;
 ΕΟ. Ἐκβολὸν κόρης ἴσως.
 ΙΩΝ. Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δούλον.
 ΕΟ. Πιχτέρα νῦν δέχου, τέκνον.
 ΙΩΝ. Τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός.
 ΕΟ. Εὖ φρονεῖς ἄρα.
 ΙΩΝ. Καὶ τί βουλόμεσθ' ἄλλο; —
 ΕΟ. Νῦν ὄρᾳς, ἃ χρὴ σ' ὄρᾶν. 560
 ΙΩΝ. Ἡ Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς;
 ΕΟ. Ἥ σοί γε γίνεται.
 ΙΩΝ. Ἡ θίγω δῆθ', οἷ μ' ἔφυσαν;
 ΕΟ. Πιθόμενός γε τῷ θεῷ.
 ΙΩΝ. Χαῖρέ μοι, πάτερ.
 ΕΟ. Φίλον γε φθέγμ' ἐδεξάμην τόδε.
 ΙΩΝ. Ἡμέρα θ' ἡ νῦν παροῦσα —
 ΕΟ. Μακάριόν γ' ἔθηκέ με.
 ΙΩΝ. ὦ φίλη μήτηρ, πότ' ἄρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας; 565
 Νῦν ποθῶ σε μᾶλλον, ἢ πρὶν, ἥτις εἴ ποτ', εἰσιδεῖν.
 Ἀλλ' ἴσως τέθνηκας, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυναίμεθα.
 ΧΟ. Κοινὰ μὲν ἡμῖν δομάτων εὐπραξίαι·
 Ὅμως δὲ καὶ δέσποιναν ἐς τέκν' εὐτυχεῖν
 Ἐβουλόμην ἄν τοῦς τ' Ἐρεχθέως δόμους. 570
 ΕΟ. ὦ τέκνον, ἐς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς
 Ὁρθῶς ἔκρανε, καὶ συνῆψ' ἐμοὶ τέ σε,

- ΞΟ. Ἢ τύχησαι τοῦτο δῆλον ποιεῖ, ὦ τέκνον.
 ΙΩ. Εἶεν· ἀλλὰ πῶς ἤλθον εἰς τὸν ναὸν ἐνταῦθα;
 ΕΟ. Ἐκτεθεῖς ὑπὸ τῆς κόρης ἴσως τότε.
 ΙΩ. Οὐκοῦν ἐκπέφευγα τὸ ὑπὸ δούλων φύναι.
 ΕΟ. Καὶ δὴ νῦν γ' ἔπου τῷ σῷ πατρὶ συγγαίρων.
 ΙΩ. Πιστέον τῷ θεῷ, ἐπεὶ κελεύει ταῦτα·
 ΕΟ. Νῦν γ' εὖ φρονεῖς, δεξιόμενός με.
 ΙΩ. Τί γὰρ ἐμοί γ' ἂν εἴη κρείττον —
 ΕΟ. Νῦν γὰρ ὄρᾳς, ἃ ἔδειςσε ἑωρακέναι.
 ΙΩ. Ἡ παῖδα ἐκ παιδὸς Διὸς γενέσθαι;
 ΕΟ. Καὶ μὴν ἔσται σοὶ τοῦτο ἤδη.
 ΙΩ. Ἀλλ' ἄρα ἔχω ἀτεχνῶς τὸν φύσαντά με;
 ΕΟ. Εἴγε δεῖ τῷ θεῷ ἡμᾶς πιστεύειν.
 ΙΩΝ. Οὐκοῦν χαῖρέ μοι, ὦ πάτερ.
 ΕΟ. Δέχομαι, ὦ τέκνον, τὸ φίλον πρόσφθεγμά σου.
 ΙΩΝ. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἡ παροῦσα ἡμέρα αὐτή.
 ΕΟ. Ἡ ἐλθοῦσα, μακάριον ἔθηκέ με.
 ΙΩΝ. ὦ φίλη μήτηρ, ἄρ' ὄψομαι καὶ σε ζῶσαν; νῦν γὰρ πό-
 θος μοι μεῖζων, ἢ πρὶν, ἰδεῖν σε, ἥτις ποτ' εἴ· ἀλλ'
 ἴσως οὐκέτι ζῆς· ἡμεῖς δ' οὐκ ἔχομεν ὅτι δρῶμεν.
 ΧΟ. Κοινὸν μὲν καὶ ἡμῖν ἐστὶν εὐτυχεῖν τοὺς δεσπότες·
 ἡδίων δ' ἂν εἶην, εἰ καὶ τὴν δέσποιναν ἴδοιμι εὐτυ-
 χούσαν εἰς τέκνα, ἢ τὴν σπέρμα λοιπὸν ἐξ Ἐρεχθέως.
 ΕΟ. ὦ τέκνον, ὄρᾳς ἤδη, ὅπως ὁ θεός, εὖ ποιήσας, συνῆψεν
 ἡμᾶς ἀλλήλοις ἀνευρέσει. ὁ δ' αὐτὸς ὠρμήθης ἀναζη-

561. Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς] ἡ γενεαλογία, Ζεὺς, Διὸς, Ἐσθὸς, Ἴων.

562. Ἡ θίγω] ἀμεινον κατ' ἐρώτησιν, ὡς ἐν ἄλλαις· ἢ τῇ, ἄρα δεξιόμενός με.

Σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' εὔρες, οὐκ εἰδὼς πάρος·
 Ὅ δ' ἤζας ὀρθῶς, τοῦτο κάμ' ἔχει πόθος,
 Ὅπως σύ τ', ὦ παῖ μητέρ' εὐρήσεις σέθεν, 575
 Ἐγὼ θ', ὁποίας μοι γυναικὸς ἐξέφυς.
 Χρόνῳ δὲ δόντες ταῦτ' ἴσως εὖροιμεν ἄν.
 Ἀλλ', ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ' ἀλητεῖαν τε σὴν,
 Ἐς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρί,
 Οὔ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρός, 580
 Πολὺς δὲ πλοῦτος· οὐδὲ, θάτερον νοσῶν
 Δουτὴν, κεκλήσῃ δυσγενῆς, πένης θ' ἄμα,
 Ἀλλ' εὐγενῆς τε καὶ πολυκτῆμων βίου.
 Σιγᾶς; τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις,
 Ἐς φροντίδας δ' ἀπῆλθες, ἐκ δὲ χαρμονῆς 585
 Πάλιν μεταστὰς, δεῖμα προσβάλλεις πατρί;
 ION. Οὐ ταῦτόν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων.
 Πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὀρωμένων.
 Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι,
 Πατέρα σ' ἀνευρών· ὦν δὲ γινώσκω πέρι, 590
 Ἄκουσον· εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας
 Κλεινὰς Ἀθήνας οὐκ ἐπέισακτον γένος,
 Ἴν' ἐσπεσοῦμαι, δύο νόσω κεκτημένος,
 Πατρός τ' ἐπακτοῦ καὶ τοῦ ὦν νοθαγενῆς.

ἐκείνους, αἷμα ἔφυσαν; 589. Συμφορὰν] εὐδαίμονα τύχην· πολλαχοῦ γὰρ ἐξεῖ-
 ληπται οὕτω· περὶ ἧς καὶ Εὐστάθιος (σελ. 647, 37.) καὶ ἡ συμφορὰ, οὐ μόνον
 ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐν ἀγα-
 θῷ τῷ, Ἐπὶ συμφοραῖς γενηθὲς ἔρπει δάκρυον ἐμμάτων ἄπο. 591. Αὐτόχθο-
 νας] οὐ γὰρ ἦσαν ἐπακτοὶ Ἀθηναῖοι, ὡς εἰ Κασμεῖοι, ὡς εἰ Δαναοί, ὡς εἰ

τεῖν περαιτέρω, τούτου καὶ μὲν ὁ αὐτὸς κναίει πόθος· σύ
 τε γὰρ ποθεῖς τὴν σαυτοῦ ἀνευρεῖν μητέρα, καὶ γὰρ τὴν
 ἐξ ἧς μοι ἔφυς, μαθεῖν βουλομένην· ἀλλ' ἐλπίς τῷ γε
 χρόνῳ καὶ τοῦθ' ἡμῖν μὴ ἀπόρρητον μενεῖν· νῦν δὲ
 λιπὼν τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ, καὶ τὴν τοῦ βίου πλάνην,
 ἔπου μοι οἴκαδε, ὁμόφρων ὦν· ἔνθα σε θρόνου τε δια-
 δοχὴ καὶ πλοῦτος πολὺς περιμένει, ὅπως μὴ δυοῖν θα-
 τέρῳ ὑποσκάζων, πένης προσαγορεύῃ· ἀλλ' ἄμφω,
 εὐγενῆς τε καὶ πολυκτῆμων· τί δὲ τοῦτο; σιγᾶς, ὦ
 τέκνον, καὶ κάτω βλέπεις; τίς φροντὶς ὑπῆλθέ σοι
 νεωστὶ, ὥστ' ἐκ θυμηδίας μεταβαλὼν, ὑποπτὸν μοι
 ποιεῖς τὴν εὐτυχίαν;

ION. Οὐ τὴν αὐτὴν ιδέα πᾶν παρέχουσιν ἡμῖν, ὦ πάτερ, τὰ
 πράγματα, πόρρω τε ὄντα καὶ ἐγγύθεν ὀρώμενα· ἐγὼ
 γὰρ ἀνευρών σε τὸν ἐμαυτοῦ πατέρα ἤδη, ἡδομαι (πῶς
 γὰρ οὐ;) ὡς μάλιστα τῇ συγκυρίᾳ ταύτῃ· ἃ δέ με ἐπὶ
 τούτοις περικναίει μάλιστα, βουλομένην ἂν καὶ αὐτόν
 σε εἰδέναι ταῦτα· οἶδα γὰρ Ἀθηναίους αὐτόχθονας, καὶ
 οὐκ ἐπέισακτον γένος, ὡς παρ' ἄλλοις γεγεννημένους·
 καὶ μέγα γ' ἐπὶ τούτῳ φρονοῦντας· οὗτοι τοίνυν ποίοις
 ὀφθαλμοῖς ὄψονται με, ἰδόντες ἐκ δυοῖν μειονεκτημάτων
 συγκαταλεγόμενον ἑαυτοῖς πατρός τε ἐπακτοῦ, καὶ

Πελοπίδαι· διὸ καὶ τέττιγας χρυσοῦς ἐξήρτουν τῶν τριχῶν διὰ τὸ γηγενεῖς
 εἶναι τοὺς τέττιγας, ὡς λέγεται· προσθεβασι δὲ τοῦτο καὶ Θουκυδίδης (Α. 5.)
 εἰπὼν, Οὐ πολὺς χρόνος, ἐπειδὴ . . . ἐπαύσαντο χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει

Καὶ τοῦτ' ἔχων, τοῦναιδος, ἀσθενὴς μὲν ὢν, 495
 Ὁ μὴδὲν ὢν, κᾶξ οὐδένων κεκλήσομαι.
 Ἦν δ' ἐς τὸ πρῶτον πόλεος ὀρμηθεὶς ζυγόν,
 Ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὑπο
 Μιτησόμεσθα· λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα·
 Ὅσοι δὲ χρηστοί, δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοί, 600
 Σιγῶσι, καὶ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα,
 Γέλωτ' ἐν αἰτοῖς μωρίαν τε λήψομαι,
 Οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει ψόφου πλέα.
 Τῶν δ' αὖ λογίων τε, χρωμένων τε τῇ πόλει
 Ἐς ἀξίωμα βᾶς, πλέον φρουρήσομαι 605
 Ψήφοισιν· οὕτω γὰρ τάδ', ὦ πάτερ, φιλεῖ·
 Οἱ τὰς πόλεις ἔχουσι, κᾶξιώματα,
 Τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.
 Ἐλθὼν δ' ἐκ οἴκον ἀλλότριον ἔπηλυσ ὢν,
 Γυναῖκά θ' ὥς ἄτεκνον, ἥ κοινουμένη 610
 Τὰς συμφοράς σοι πρόσθεν, ἀπολαχοῦσα νῦν,
 Αὐτὴ καθ' αὐτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς,
 Πῶς οὐχ ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι,
 Ὅταν παραστῶ σοι μὲν ἐγγύθεν ποδὺς,
 Ἡ δ', οὐσ' ἄτεκνος, τὰ σὰ φίλ' εἰσορᾷ πικρῶς, 615
 Κᾶτ' ἢ προδοὺς σύ μ', ἐς δάμαρτα σὴν ἐλέπης,
 Ἡ τὰ μὲν τιμῶν, δῶμα συγχέας ἔχης;
 Ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων τε θανασίμων

κρωβύλων ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. 616. Κᾶτ' ἢ προδοῦς] οὕτω
 μέλλον ἀντὶ τοῦ, Κᾶτ' ἢ προδοῦς· τὸ δὲ, βλέπης καὶ ἔχης, ἀνακτεῖα ἀνωτέρᾳ

αὐτὸν νόθον γεγεννημένον; εἰ μὲν γὰρ ἰδιωτικὴν προαι-
 ρήσομαι μῆραν βίου, καταφρονηθήσομαι πάντως, καὶ
 οὐδὲν ἔσομαι παρ' ἐκείνοις· εἰ δὲ ἀψαίμην τῶν πραγ-
 μάτων, ὥστε καὶ διακρῆψαι, ἀνάγκη μοι πρὸς ἅπαν-
 τας ἀπεχθάνεσθαι· τὸ μὲν γὰρ πλῆθος πανταχοῦ φύσει
 ἐστὶ πολέμιον πρὸς τοὺς κρείττους, πᾶν τὸ ὑπερέχον
 βαρὺ ἐκυτοῖς οἰόμενοι εἶναι· τῶν δ' αὖ ὀλίγων τε, καὶ
 ὢν λόγος ἐστὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι μὲν σωφρονούν-
 τες ἀπέχονται τῶν κοινῶν, οὐ μόνον γέλωτα καταχεύ-
 σουσιν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν μωρίαν μου καταγνώσονται,
 ὥς μὴ ἄγοντος ἡσυχίαν, ἀλλ' ἐλομένου ἀξίωμα λαβεῖν
 ἐν πολυπράγμονι καὶ φιλοψόγῳ πόλει· ὅσοι δ' αὖ ἐν
 τοῖς πράγμασιν εἰσιν, ὑπὸ τούτων καὶ πλέον πολυορ-
 κήσομαι ψήφοις· οἱ γὰρ τοιοῦτοι, ἀμιλλώμενοι πρὸς
 ἀλλήλους, τίς τίνα ὑπερβῇ ἀξία, ἀντιδιαπληκτίζονται
 ἔριδί τε καὶ φιλονεικίᾳ διηνεκῶς πρὸς τοὺς ἀντιζήλους.
 Οὕτως οὖν ἔξει μοι, ὦ πάτερ, τὰ πρὸς τοὺς πολίτας·
 εἴκοι δ' αὖ ἕτερον καὶ ἐπικινδυνώτερον χαλεπὸν ἀ-
 πανταῖ· ἐλθὼν γὰρ εἰς οἶκον ἀλλότριον, ξένος ὢν αὐ-
 τὸς, πρὸς γυναῖκα ἄτεκνον· ἥ πρόσθεν μὲν κοινῇ σοι
 τὸ τῆς ἀτεκνίας συνυπέφερε πάθος· νῦν δ' ἀποβαλοῦσα
 καὶ ἣν εἶχεν ἐλπίδα, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν τοῦτο οἴσει,
 πῶς οὐκ ἂν ἀπεχθοίμην πρὸς ταύτην, ὅπῃ ἄπαις οὖ-
 σα, βλέπει τὸν σὸν παῖδα συμπαραδρεύοντά σοι; κᾶ-
 πειθ' ὅποτε καὶ σοι αὐτῷ ἀνάγκη ἔσται, ἥ ἐμὲ προδόν-
 τα τᾶκείνης θεραπεύειν, ἥ ἐμὲ τιμῶντα, πράγματα
 πρὸς ἐκείνην ἔχειν; ἐξ ὧν τίνες ἐπιβουλαὶ καὶ ἐφευρέ-
 σεις φαρμάκων οὐκ ἐπινενόηνται γυναίξιν πρὸς ἀνδράων
 (TOM. E.)

Γυναῖκες εὖρον ἀνδράσιν διαφθοράς!

Ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλογον οἰκτεῖρω, πάτερ, 620

Ἄπαιδα γηράσκουσιν· οὐ γὰρ ἄξια,

Πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὐς, ἀπαιδίαν νοσεῖν.

Τυραννίδος δέ, τῆς μάτην αἰνουμένης,

Τὸ μὲν πρόσωπον ἡδὺ, τὰν δόμοισι δὲ 625

Λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχής,

Ὅστις δεδουκώς, καὶ περιβλέπων βίαν,

Διδῶνα ταίνει; δημότης δ' ἂν εὐτυχής

Ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ὢν,

Ὡ τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φίλους ἔχειν,

Ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ, κατθανεῖν φοβούμενος. 630

Εἴποισ ἂν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε,

Πλουτεῖν τε τερπνόν· οὐ φιλῶ ψόφους κλύειν,

Ἐν χερσὶ σῶζων ὄλβον, οὐδ' ἔχειν πόνους.

Εἴη γ' ἐμοὶ ζῆν μέτρια μὴ λυπούμενῳ.

Ἀ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἀκουσόν μου, πάτερ· 635

Τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώπων σχολήν,

Ὅχλον τε μέτριον· οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ

Πονηροῦς οὐδεῖς· κεῖνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν,

Εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίῃσιν·

Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ λόγοισιν ἐν βροτῶν 640

ρω εἰς τὸ. Ὅταν. 629. Ὡ τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φίλους ἔχειν] φιλεῖ γὰρ ὁ τύραννος οὐδέποτε μὲν τοὺς καλοὺς ἀγαθοὺς, ὅτι ἐναντίους αἶδε τούτους, οἷς φρονεῖ τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ μάλα, κολακας ἔχων αὐτοὺς τῶν ἑαυτοῦ βουλευμάτων διὸ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς πολιτικοῖς τὴν τυραννίδα πονηρόφην λέγει εἶναι ἔφη. 644. Εἴη γ' ἐμοὶ ζῆν μέτρια] ὅμοιον τῷ Θεόγνιδος.

ἀναιρέσεις; ἔπειτ', ὦ πάτερ, οἰκτεῖρω τὴν σὴν γυναῖκα
γηράσκουσιν ἄτεκνον ἀναξίως, τοιούτων γονέων γεγε-
νημένην· τῆς δὲ τυραννίδος τὸ καλόν, καίπερ ἔξωθεν
ὅπωςδῆποτε τέρπει, πολὺ τὸ ἡδόμενον ἔχουσα τῇ τιμῇ
καὶ τῷ κόμπῳ, ἀλλ' ἔσωθεν λυπεῖ, πλέον τὸ πικρὸν ἐνιέν
τῷ ταραχῇ καὶ φόβῳ· καὶ μάτην ἄρα τοῖς μὴ εἰδόσιν
ἐστὶν ἐπαινέμενον· τίς γὰρ νοῦν ἔχων, μακάριος λέγοιτ'
ἂν, ὅποτε δεδιώς μήτι πάθῃ πρὸς βίαν, ἐπτοημένον
αἰεὶ δικάγοι βίον; Ἐμοιγ' οὖν εἴη ζῆν ἰδιώτην μᾶλλον, ἐν
ἀνθρώποις χρηστοῖς εὐτυχοῦντα, ἢ τύραννον εἶναι ὑπὸ
μυρίων ὅσων πονηρῶν περιεστοιχισμένον φίλων· ἐλεῖνος
γὰρ ἀπρόσιτός ἐστι τοῖς ἀρίστοις, δεδιώς αἰεὶ καὶ τρέ-
μων, μήτι ὑπ' αὐτῶν ἀνήμεστον πάθῃ. Ἀλλ' εἴποισ ἂν
ἴσως, ὡς ὁ πλοῦτος πολλὴν χάριν παρέχων τῷ κακτη-
μένῳ, κρατεῖ τῶν ἀνικαρῶν τῇ τέρψει· ἔμοιγε μὲν εἴη
μέτρια μᾶλλον ἔχειν, ὅσον ζῆν, μὴ λυπούμενον, ἢ πολ-
λὰ ἔχοντα τήκεσθαι, κακῶς ἀκούοντα παρὰ πάντων·
καί μοι ἀκουσον, ὦ πάτερ, ἃ μοι ἐνταῦθα προσῆν ἀγα-
θὰ, πρῶτον μὲν ἡ ἡσυχία, τοῦτο δὲ τὸ κράτιστον καὶ
φίλτατον πάντων· ἐνόχλησις δ' ἦν ὡς ἐλαχίστη· οὐδεὶς
γὰρ πω τῶν πονηρῶν ἐξεβίασέ με ἐκστῆναι αὐτῷ τῆς
ὁδοῦ· πῶς γὰρ ἂν εἴη ἀνασχετὸν ὑποχωρεῖν τοῖς κακίῃ-
σι; δεικνύων δὲ βίον αἰεὶ ἐν εὐχαῖς καὶ λόγοις τῶν βρο-

» Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν, εὐτ' εὐχρημαί, ἀλλά μοι εἴη

» Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

640. Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ λόγοισιν ἐν βροτῶν] οὕτω μᾶλλον, ἐξ ἐτέρας ἐλθ-
σεως· ἐν ἄλλῃ δ' αὖ ἔχει οὕτω.

» Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἦγον αἰῶν', ἢ βροτῶν.

» Ἰππρέτεον χαιρεουσιν, οὐ νοώμενος.

ὑπηρετοῦν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις.

Καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπτον, οἱ δ' ἤκον ξένοι,
ὥσθ' ἡδὺς αἶι, καινὸς ὢν, καινοῖσιν ἦν.

Ὁ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, κἄν ἄκουσιν ἦ,
Δίκαιον εἶναί μ' ὁ νόμος, ἡ φύσις θ' ἅμα

645

Παρεῖχε τῷ θεῷ ταῦτα συννοούμενος,
Κρείσσω νομίζω τάνθαδ', ἢ τάκεϊ, πάτερ.

Ἰα δ' ἐμαυτῷ ζῆν· ἴση γὰρ ἡ χάρις,
Μεγάλαισι χαίρειν, μικρά θ' ἡδέως ἔχειν,

ΧΟ. Καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὐς ἐγὼ φιλῶ,

650

Ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις.

ΞΟ. Παῦσαι λόγων τῶνδ'· εὐτυχεῖν δ' ἐπίστασο·

Θέλω γὰρ, οὐπὲρ σ' εὖρον, ἄρξασθαι, τέκνον,

Κοινῆς τραπέζης, δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών,

Θυταί θ', ἃ σου πρὶν γενέθλι οὐκ ἐθύσαμεν.

655

Καὶ νῦν μὲν ὥς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφύεστιον,

Δείπνοισι τέρψω· τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς

Ἄξω θεατὴν θῆθεν, ὥς οὐκ ὄντ' ἐμόν.

Καὶ γὰρ γυναῖκα τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι

Δυπεῖν ἄτεκνον οὖσαν, αὐτὰς εὐτυχῶν.

660

Χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι

Δάμαρτ', ἔάν σε σκηπτρα τᾶμ' ἔχειν χθονός.

Ἰωνα δ' ὀνομάζω σε, τῇ τύχῃ πρέπον,

650 Θ3: ἐγὼ φιλῶ] ἐπὶ δ' αὐτῇ ἡ Κρέουσα, ἢ εὐνοῶν ὁ Χορὸς, ἡδεται τοῖς
τοῦ Ἰωνος λόγοις, ἵνα μὴ ἐλθὼν Ἀθηναῖς, λυπήσῃ τὴν δέσποιναν. 663. Τῇ
τύχῃ πρέπον] ὄνομα ἀρμόζον τῇ συντυχίᾳ. Ἰωνα γὰρ ἐκ τοῦ ἐξῴων αὐτῷ πρὸς
τῷ εὐτυχεῖν, κέκληκε.

τῶν πρὸς θεοὺς, ὑπηρετοῦν τοῖς μαντευομένοις, συγ-
χαίρων χαίρουσιν, οὐ λυπουμένοις· ὦν τοὺς μὲν προ-
πέμπων, τοὺς δὲ ἄλλοθεν ἤκοντας διετέλουν ὑποδεχό-
μενος· καὶ νεοφανῆς νεοφανέσιν αὐτοῖς ἐκάστοις προσιών,
ἡδὺς κἀπιθυμητὸς ἦν, ὥς ἐξ ὀλίγου μὴ ἂν ἡμῖν πρὸς
ἀλλήλους μῆτε κόρου, μῆτε μίσους ἐπιφυομένου· τὸ δὲ
μέγιστον, καὶ πολύευκτον ἀνθρώποις, κἄν μὴ βουλομέ-
νοις αὐτοῖς τοῦτ' ἦ, ἐκεῖνο μάλιστα ἦν· ὅ, τε γὰρ νό-
μος αὐτὸς, καὶ ἡ φύσις ἅμα παρέχουσί με αἶι δίκαιον
παρίστασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτ', ὦ πάτερ, νῦν συννοούμε-
νος, οὐκ ἔχω ὅπως τὰ τῆς τυραννίδος πρόσθεν τῶν
τῇδε θήσομαι ἐμαυτῷ· ἔα με τοίνυν ζῆν αὐτὸν ἐμαυτῷ.
ἡ γὰρ ἡδονή, κἄν ἀπὸ μεγάλων προσγένηται, κἄντ'
ἀπὸ μικρῶν, ταῦτόν τοις γε σώφροσι μέτρον ἔχει.

ΧΟ. Καλῶς εἴρηταί σοι· εὐτυχὲς γὰρ τοῦτο καὶ οἷς ἐγὼ φι-
λῶ μάλιστα.

ΞΟ Πέπαυσο, τέκνον, τοιούτων λήρων, καὶ δεῦρο σπεῦσον
πρὸς εὐδαιμονίαν· βούλομαι δ' ἔγωγε καὶ κοινῆς ἄρ-
ξασθαι τραπέζης ἐντευθεν, ἐνθα σε τυγχάνω εὐρὼν τὸ
πρῶτον· καὶ θυσαί σοι τὰ γενέθλια μάλισθ', ἃ οὐκ ἔ-
θυσα ποτὲ γεννηθέντι· Ἀγαγὼν σε τοίνυν, οὐ μᾶλλον,
ἢ ὥς ἐφύεστιον ξένον, ἐσιάσω τήμερον ᾧδε· οὕτω δὲ καὶ
Ἀθηναῖς οὐχ ὥς υἱὸν μᾶλλον, ἢ ὥς θεατὴν, ἄξω σε ἐπα-
νήκων· οὐ γὰρ ἂν βουλοίμην τὴν ἐμαυτοῦ γυναῖκα ταῖς
ιδίαις εὐτυχίαις λυπῆσαι· ἐπειδὴν δὲ ποθ' ὕστερον εὔ-
ἡμῖν προχωρήσῃ, συναρμόσας σε γυναικί, ἐάσω τᾶμ' ἔ-
χειν σκηπτρα, ὄνομα δὲ, ὅτι ἐκ τῶν ἀδύτων ἰὼν, ἐ-
νέτυχόν σοι τὸ πρῶτον, ζυνωδὸν τῇ τύχῃ, Ἰωνα τίθεμαι

Ὅθ' οὐνεκ ἀδύτων ἐξιόντι μοι θεοῖς
 Ἰχνος συνῆψας πρῶτος· ἀλλὰ τῶν φίλων
 Πλήρωμ' ἀθροίσας, βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ
 Πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν.
 Ὑμῖν δέ σιγᾶν, δμῳίδες, λέγω τάδε,
 Ἡ θάνατον εἰπούσαισι πρὸς δάμαρτ' ἐμήν.

ΙΩΝ. Στείχοιμ' ἄν· ἐν δὲ τῆς τύχης ἄπεστί μοι. 665

Εἰ μὴ γάρ, ἥτις μ' ἔτεκεν, εὐρήσω, πάτερ,
 Ἀβίωτον ἡμῖν· εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεὼν,
 Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνή,
 ὧς μοι γένηται μητρόθεν παρρῆσία.
 Καθαράν γάρ ἦν τις ἐς πόλιν πέσῃ ξένος,
 Κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾗ; τό γε στόμα
 Δοῦλον πέπαται, κοῦκ ἔχει παρρῆσιαν.

ΧΟ. Ὅρῳ δάκρυα μὲν καὶ πενθίμους (Στρ.)

Ἄλλας γε στεναγμάτων εἰσβολὰς,
 Ὅταν ἐμὰ τύραννος εὐπαιδίαν 670

Πόσιν ἔχοντ' ἰδῇ,
 Αὐτὴ δ' ἄπαις ᾗ καὶ λελειμμένη τέκνων.

Τίν', ὧ παῖ πρόμαντι Λατοῦς ἔχρη-
 Σας ὑμνωδίαν;

Πόθεν ὁ παῖς ὅδ' ἀμρὶ ναοὺς σέθεν 675

Τρόφιμος ἐξέβη; γυναικῶν τίνος;

Οὐ γὰρ με σαίνει θέσφατα,

Μὴ τιν' ἔχῃ δόλον.

Δειμαίνω συμφορὰν,

Ἐφ' ὅ ποτε βάσεται 680

Ἄτοπος· ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι,

Τῷδ' ἔστιν εὐφημα.

εἰ δ', ἰὼν ἄθροισον τοὺς σεκυτοῦ φίλους, καὶ εἰπὼν
 αὐτοῖς, ὅτι μέλλεις ἐκλείψειν τὴν πόλιν ταύτην, κάλε-
 σον αὐτοὺς εἰς ἐστίασιν· Ὑμεῖς δέ, ὧ δμῳδες, σιγᾶν
 ταῦτα κελεύω πρὸς τὴν ἐμὴν γυναῖκα· ἣν δέ τις ἐκφή-
 νη τί πρὸς ἐκείνην, θάνατος αὐτῇ ἢ ζημία.

ΙΩ. Εἴμι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε φίλος τις ὦν βιά-
 ζοιτο; ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ ἐνδεῖ μοι πρὸς εὐδαιμονίαν· εἰ γὰρ
 μὴ εὐροίμι τὴν τεκοῦσαν, ὧ πάτερ, ἀβίωτον ἔμοιγ'
 ἔσται· εἰ δὲ δεῖ εὐξασθαι, εἴη μοι αὕτη ἐκ τῶν Ἀθη-
 ναίων, ἵν' ἡμοὶ ἐκ γῆς τῆς μητρὸς τὸ παρρῆσιαν ἔχειν·
 εἴ τις γὰρ ξένος εἰς πόλιν καθαρὰν ἔλθῃ, καὶ εἰ πολί-
 τῆς εἶναι λόγῳ δοκεῖ, τῷδ' ἔργῳ πεφραγμένον τὸ στό-
 μα ἔχει, παρρῆσιās αὐτῷ μὴ οὔσης.

ΧΟ. Ὡς οἷων στεναγμῶν καὶ δακρύων ἀρχὴ τῇ ἐμῇ δεσποίνῃ
 ἔσται ταῦτα, ἐπειδὴν ἴδῃ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ἔχοντα
 υἱόν, αὐτὴ ἄτεκνος οὔσα. ὧ φοῖβ' Ἀπολλόν, παῖ Λη-
 τοῦς, τίποτε τὸ λόγιον τοῦτο βούλεται; πύθεν ὁ παῖς
 οὗτος ἐν τῷ σῶ ἀνετράφη ναῶ, ὑπὸ τίνος τεχθεὶς γυ-
 ναικός; ὁ γὰρ χρησμὸς οὐ πάντῃ τὸν νοῦν ἀναπαύει·
 δέος οὖν μή τινα ἔχῃ δόλον· φοβοῦμαι τὸ συμβᾶν, καὶ
 οὐκ ἔχω συμβαλεῖν, πῇ ποτε ἀποβήσεται· ἄτοπος ὁ
 χρησμὸς, ἄτοπα μὲν ἐμοῖ, ἀγαθὰ δὲ τῷ νέῳ παιδί
 θρυλλήσας· ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐκ δούλου ὁ παῖς εἰς

677. Πέπαται] κτάται, ἔχει· ἐν ἄλλαις δὲ καίται, πέπαται. 684. Ὑμνωδίαν]
 ἐν ὑμνωδίᾳ καὶ λόγῳ ἐμμετρῷ.

ἔχει δολον, τύχαν θ' ὁ παῖς

Ἄλλων τραφεῖς ἀφ' αἱμάτων·

Τίς οὐ τάδε ξυνήσεται;

695

Φίλοι, πότερ' ἐμᾶ δεσποίνα

(Ἄντ.)

Τάδε τορῶς ἐς οὓς γεγωνήσομεν,

Πόσιν, ἐν ᾧ τὰ τάντ' ἔχουσ', ἐλπίδων

Μέτοχος ἦν τλάμων;

Νῦν δ' ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ, 700

Πολὺν εἰσπεσοῦσα γῆρας, πάσις δ'

Ἀτίετος φίλων.

Μέλεος, ὃς θυραῖος ἐλθὼν δόμους,

Μέγαν ἐς ὄλθον οὐκ ἔσωσεν τύχας.

Ὅλοιτ', ὅλοιθ' ὁ πότνιαν

705

Ἐξαπαφὼν ἐμάν.

Καὶ θεοῖσιν μὴ τύχοι

Καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ

Πυρὶ καθαγνίσας· τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται

Τυραννίδος, τυραννίδος

710

* * * φίλα.

Ἦ δὴ πέλας δεῖπνων κυρεῖ

(Ἐπωδ.)

Παῖς καὶ πατὴρ νέος νέων,

Ἴνα τε δειράδες Παρνασοῦ, πέτρας

ἔχουσαι σκόπελον, οὐράνιον θ' ἔδραν

715

Ἴνα Βάκχιος, ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύ-

κας, λαιψηρὰ πη-

Ἀδ' νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις.

Μήποθ' ὅδ' εἰς ἐμάν πόλιν ἵκοιθ' ὁ παῖς,

τοῦτο αἴρεται τύχης, ἐξ ἄλλων τραφεῖς αἱμάτων· τίς
δ' οὐ συνήσει ταῦτα;

Ἡμεῖς δ', ὦ φίλοι, τίφατε, εἰπώμεν τῇ δεσποίνῃ,
ἃ ἤδη πέπρακται τῷ δεσπότη, ἐνῷ ἐκείνη τὰ πάντα
σαλεύουσα, τῶν αὐτῶν μετεῖχεν ἐλπίδων; δύστηνος
ἐκείνη γε· ὁ μὲν γὰρ εὐτυχεῖ ἤδη, ἡ δὲ τακῆσεται λύ-
πη, ἄτεκνος ἐμπεσοῦσα εἰς γῆρας· ἐκεῖνος δ' ἄτεγκτός
ἐστιν ὅλως φίλοις· σχέτλιος, ὃς ξένος ὢν, εἰς οἶκον ἀρ-
θεῖς ὑψηλὸν, οὐκ ἐτίμησε τὸ δῶρον τῆς τύχης. Ὅλοιτ'
ὅλοιθ', ὃς τὴν ἐμὴν ἐφενάκει σε δεσποιναν· μηδέποτε δὲ
θεοῖς αἴσια θύσειεν· ἡ δὲ εἴσεται τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτὴν
τίστιν, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς φιλοδέσποτον· πάλαι γὰρ
τυγχάνωγε εὖνους τῇ βασιλίδι.

Ἦδη δ' ὁ πατὴρ καὶ παῖς ὁ νέος ἀμφὶ τὰ δεῖπνα
εἰσὶν, ἐνθα αἱ τοῦ Παρνασοῦ κορυφαί, ἐς σκόπελον ἀνυ-
φούμεναι, καταδύονται εἰς τὰ νέφη· ὅπου ὁ Βάκχος
περιλαμπεῖς ἐν χερσὶ λαμπάδας ἀνέχων, κούφῳ ἄλ-
ματι σὺν ταῖς Βάκχαις χορεύει παννύχιος. Ἀλλ' ὁ παῖς
ἐκεῖνος μὴ ἵκοιτο ὥραις, μὴδ' Ἀθήναζε πώποτε· ἡ γὰρ

698. Πόσιν] τὰ κατὰ τὸν πόσιν. 702. Ἀτίετος] ἐν ἄλλοις καίται, ἀκίχνητος.
715. Τύχης] ἀποδοτέον τοῦτο κτητικῶς εἰς τὸ ὄλθον, ἢ ἐννοητέον τὸ μέρος,
ἢ δῶρον. 706. Ἐξαπαφὼν] ἐξαπατῶν· ἀόριστος δευτερός ἐκ τοῦ ἐξαπαφᾶν·
τὸ δὲ, Πότνιαν, ὦ πότνιαν, καίται ἐν ἄλλοις. 709. Εἴσεται . . . φίλα] Ἐνταῦθα
ἐξέλιπον στίχοι τρεῖς· οὐκ ἀνεπλήρωσε τις, πρὸς αἰσῶσας τῇ ἐννοίᾳ ὥδε.

» [Δέσποινα πιστόν τε,

» Νέου τε φιλοδέσποτον.

» Τῆς γὰρ πάλαι κυρῶ]

καθ' ὃ ἐνείρων, πρὸς ἀπέδωκα καὶ τὴν παράφρασιν. 716. Βάκχιος] ὁ Βάκχος·
ἔχει γὰρ καὶ εἴς τας τὴν ἐτέραν τῶν κορυφῶν τοῦ Παρνασοῦ. ἴδε κατωτέρω.

Νέαν δ' ἀμέραν ἀπολιπὼν θάνοι!

720

Στενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχῃ σκῆψιν

Ἑνικὸν εἰσβολάν.

Ἄλις ἄλις ὁ πάρος ποτ' ἀρχαγὸς ὢν,

Ἐρεχθεὺς ἄναξ.

• ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΚΡΕΟΥΣΑ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΡ. Ὡ πρέσβυ παιδαγωγ' Ἐρεχθέως, πατρός 725

Τούμοῦ ποτ' ὄντος, ἡνίκ' ἦν ἔτ' ἐν φάει,

Ἐπαιρε σαυτὸν πρὸς θεοῦ χρηστήρια,

Ὡς μοι συνησθῆς, εἴ τι Δοξίας ἄναξ

Θέσπισμα παίδων εἰς γονὰς ἐφθέγγετο.

Σὺν τοῖς φίλοις γὰρ ἡδὺ μὲν πράσσειν καλῶς. 730

Ὅ μὴ γένοιτο δ' εἴ τι τυγχάνει κακόν,

Ἐς ὄμματ' εὖνου φωτὸς ἐσβλέψαι γλυκύ.

Ἐγὼ δὲ σ', ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτε,

Δέσποιν' ὁμῶς οὖσ', ἀντικηδεύω πατρός.

ΠΑ. Ὡ θύγατερ, ἄξι ἀξίων γεννητόρων 735

Ἦντη φυλάσσεις, κοῦ κατασχύνασ' ἔχεις

Τοὺς σοὺς, παλαιοῦ γ' ἐκ γένους αὐτόχθονος.

Ἐλχ', ἔλκε πρὸς μέλαθρα, καὶ κόμιζέ με.

πόλις οὐκ ἄλλο τὴν τῶν ξένων ἐπεισαγωγὴν, ἢ ἀρχὴν
καὶ αἰτίαν νομίζει αὐτῇ, ἄλις Ἐρεχθεὺς ὁ πάλαι ἀρ-
χηγὸς, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ τὸ γένος ἔλκοντες.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΚΡΕΟΥΣΑ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΡ. Ὡ παιδαγωγέ Ἐρεχθέως τοῦ ἐμοῦ πατρός ποτε ὢν, ἡ-
νίκ' ἐκεῖνος ἦν ἔτι ἐν τοῖς ζῶσιν, εἴσιθι εἰς τὸ τοῦ θεοῦ
χρηστήριον, ὅπως μαθὼν, εἴτι ἀγαθὸν πρὸς παιδο-
ποιίαν Δοξίας ἡμῖν ἀνεῖλεν ἔνδον, συγχαίρης μοι κά-
τος· ἡδὺ μὲν γὰρ εὖ πράττειν σὺν τοῖς φίλοις· παρα-
μυθία δ' αὖ, καὶ εἴτι συμβαίη ἐναντίον, ὃ μὴ γένοιτο,
εἰς πρόσωπον προσβλέπειν εὐνοούντων· ἐγὼ γὰρ, καίπερ
δέσποινα οὖσα, ἀλλ' ἀντὶ πατρός τίθεμαί σε, τὴν αὐτὴν
σοῦ, ἣν καὶ σὺ ἐκείνου ποτέ, ποιουμένη φροντίδα.

ΠΑ. Ὡ θύγατερ, ὡς ἄξια ταῦτα φῆς τῶν τεκόντων, ἀξίως
τὸν σαυτῆς σώζουσα χαρακτῆρα, μηδὲν πρὸς αἰσχύνην
ἐκείνων ἐκσφενδονοῦσα μάτην· ἀλλ' ἔλκ', ἄνελκε, ἀνα

ἀντὶ τοῦ σήμερον· ὡς ἀντίθετον τοῦ παλαιὰ ἡμέρα, ὡς ἐχρήσατο ἐν τῷ Ῥήσῳ
(στίχ. 390.)

« Ἐκτωρ, παλαιᾷσε ἡμέρα προσενέπω. »

721 Σκῆψιν] εἰς ἄχθος τὴν τῶν ξένων εἰσβολήν· τοδεξενικόν, ἀντὶ τοῦ ξενι-
κῆν. 723. Ἄλις, ἄλις ὁ πάρος] οὕτω γράφω ἐξ ἄλλης ἐκδόσεως, ἀντὶ τοῦ ἄ-
λις, ἄς ὁ πάρος.

Αἰπεινά μοι μαντεῖα· τοῦ γήρωος δέ μοι,
 Συνεκπονοῦσα κῶλον, ἱατρὸς γενοῦ. 740

ΚΡ. Ἐπου νυν· ἔχνος δ' ἐκφύλασσε, ὅπου τιθῆς·

ΠΑ. (Ἰδού.) τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδὺ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχύ·

ΚΡ. Βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῇ στίβον χθονός.

ΠΑ. Καὶ τοῦτο τυφλόν, ὅταν ἐγὼ βλέπω βραχύ.

ΚΡ. Ὄρθως ἔλεξας· ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ. 745

ΠΑ. Οὐκ οὐν ἐκὼν γε, τοῦ δ' ἄκροντος οὐ κρατῶ.

ΚΡ. Γυναῖκες, ἰστών τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος
 Δούλευμα πιστόν, τίνα τύχην λαβὼν πόσις
 Βέβηκε παίδων, ὥνπερ οὐνεχ' ἤκομεν;
 Σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθὰ μοι μηνύσετε, 750
 Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπύτας βαλεῖς χαράν.

ΧΟ. Ἰὼ δαίμων!

ΚΡ. Τὸ φροῖμιον μὲν τῶν λόγων εὖκ εὐτυχές.

ΧΟ. Ἰὼ τλᾶμον!

Ἀλλ' ἦ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ; 755

Εἶεν· τί δρῶμεν, θάνατος ὧν κεῖται πέρι;

ΚΡ. Τίς ἦδε μοῦσα, γὰρ φόβος τίνων πέρι;

ΧΟ. Εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν, ἢ τί δράσομεν;

ΚΡ. Εἴφ'· ὥς ἔχεις γε συμφορὰν τιν' εἰς ἐμέ.

ΧΟ. Εἰρήσεται τοι, καὶ θανεῖν μέλλω διπλῇ. 760

Οὐκ ἔστι σοι, δέσποινα, ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν

Τέκν', οὐδὲ μαστῶ σῶ προσαρμόσαι τάδε·

ΠΑ. ὦ μοι, θάνοιμι, θύγατερ!

μιζέμε γέροντα ἤδη ὄντα, καὶ μὴ δυνάμενον προσαναβῆναι τὸν ναόν, ἐν οὗτῳ ὑψηλῷ κείμενον τουτονί.

ΚΡ. Ἐπου μοι· ἀλλὰ βλέπε, ποῦ ποτε τίθης τὸν πόδα.

ΠΑ. Ἰδού· εἰ γὰρ ὁ ποὺς ἐστὶν ἀβλήχρως, ἀλλ' ὁ νοὺς ἰσχυρός.

ΚΡ. Ἐρείδου οὖν τῷ βάκτρῳ ἐν οὗτῳ πολυπλανήτῳ στίβῳ·

ΠΑ. Ἀλλ' ἐν τῷ γήρῳ καὶ τὸ ὄρθῳ ἐκλείπει.

ΚΡ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλὰ μηκέτ' ἐναχλοῦ ἐν τούτῳ.

ΠΑ. Θέλω μὲν, οὐ δύναμαι δὲ ὑπηρετεῖν τῇ προθυμίᾳ.

ΚΡ. Γυναῖκες, αἱ πιστῶς ἐν τοῖς ἐμοῖς ἐργαζόμεναι ἱσίοις,
 εἵπατέ μοι, τίν' ἄρα χρησμὸν τυγχάνει λαβὼν οὐμὸς
 ἀνὴρ, περὶ ὧν ἐσμέν ἐληλυθότες ὧδε; ἀγγεῖλατέ μοι
 τοῦτο· εἰ γὰρ ἀγαθὰ εἵποιτέ μοι, εὐγνώμονά τε καὶ εὐ-
 χάριστα ὑμῖν αὐταῖς ἔσεσθε προμεμνηκυῖαι.

ΧΟ. Ἰὼ παντλήμων;

ΚΡ. Οὐ δοκεῖ μοι ἀγαθὸν τὸ προῖμιον τοῦ λόγου.

ΧΟ. Ἰὼ ἡ δυστυχής· Ἀλλὰ τί ποθ' οὕτω τοῖς τῶν δεσποτῶν
 χρησμοῖς ἀλύω; χωρὶς δὲ τούτου τίποτε δρῶμεν, περὶ ᾧ
 θάνατος ἡμῖν ἢ ζημία;

ΚΡ. Τί ταῦτα φῆς, περὶ τίνος φοβουμένη;

ΧΟ. Τί δρῶμεν; πότερον λέγωμεν, ἢ σιγῶμεν;

ΚΡ. Λέγε· συμφορὰν γὰρ μοι τινὰ σημεῖναι ἔχεις.

ΧΟ. Οὐκ ἔχω ὅπως σιωπήσω, κἄν με δέῃ ἀποθανεῖν· οὐκ
 ἔστ', ὃ δέσποινα, ἀπὸ τῶν σαυτῆς ὠδίνων παιῖδας
 προσπτύξασθαι, μηδὲ τῶν σῶν μαστῶν ἰδεῖν ἐξαρτω-
 μένους.

ΠΑ. Οἴμοι, ὦ θύγατερ, νῦν ἀπαλλαγεῖν τοῦ βίου.

ΚΡ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ!

Συμφορᾶς ἔλαβον, ἔπαθον ἄχος,
Βίοτον, ὦ φίλοι.

765

ΠΑ. Διωχόμεσθα, τέκνον.

ΚΡ. Αἶ αἶ αἶ αἶ!

Δικνταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με πνευ-
μόνων τῶνδ' ἔσω.

ΠΑ. Μὴ πῶ στενάζῃς —

ΚΡ. Ἀλλὰ πάρεισι γόοι.

770

ΠΑ. Πρὶν ἂν μάθωμεν —

ΚΡ. Ἀγγελίαν τίνα μοι;

ΠΑ. Εἰ ταῦτά πράσσων δεσπότης τῆς συμφορᾶς
Κοινωνός ἐστιν, ἡ μόνη σὺ δυστυχεῖς.

ΧΟ. Κεῖνφ μὲν, ὦ γεραιέ, παῖδα Λοξίας
ἔδωκεν, ἰδίᾳ δ' εὐτυχεῖ ταύτης δίχα.

775

ΚΡ. Τόδ' ἐπὶ τῷδε καλὸν ἄκρον ἔλακας ἔλακας,
ἄχος ἐμοὶ στένειν.

ΠΑ. Πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἐκ τινος
Τὸν παῖδ', ὃν εἶπας, ἡ γεγῶτ' ἐθέσπισεν;

ΧΟ. Ἦδη πεφυκὸτ' ἐκτελῇ νεανίαν
Δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας παρῆν δ' ἐγώ.

780

ΚΡ. Πῶς φῆς;

Ἄφατον, ἄφατον, ἀναύδητον λόγον ἐμοὶ θροεῖς.

ΠΑ. Κᾶμοιγε.

ΚΡ. Πῶς δ' ὁ χρησμός ἐκπεράσσεται;
Σαφέστερόν μοι φράζε, χῆσις ἐστὶ ὁ παῖς.

785

ΧΟ. Ὅτε συναντήσκειν, ἐκ θεοῦ συθεῖς,
Πρώτῳ πρὸς σὺς, παῖδ' ἔδωκ' αὐτῷ θεός.

ΚΡ. Ὅτοτοτοτοῦ!

ΚΡ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ τῆς συμφορᾶς! ὦ μέγιστον κακὸν εἰποῦ-
σαί μοι φίλοι, οὐκέτ' ἐστὶ μοι βιωτόν.

ΠΑ. Ἀπολώλαμεν, ὦ τέκνον.

ΚΡ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ ὀδύνη μοι ὀξεῖα δι' ἥπατος χωρεῖ.

ΠΑ. Ἀλλ' ἀνάβαλε τὸ πάθος μικρόν.

ΚΡ. Τί δήποτε, ἀνάγκης αὐτῆς θρηνεῖν;

ΠΑ. Μέχρις ἂν μάθωμεν —

ΚΡ. Τίνα ἀγγελίαν;

ΠΑ. Εἰ καὶ ὁ σὸς ἀνὴρ κοινωνός ἐστι τῆς τύχης.

ΧΟ. Οὐκ ἔς' ὦ γέρον· εὐτυχεῖ γὰρ ἐκεῖνος τὸ ἑαυτοῦ μέρος,
παῖδα λαβὼν παρὰ τοῦ Λοξίου.

ΚΡ. Πάθος τοῦτο μεῖζον παθῶν ἐπέθηκάς μοι.

ΠΑ. Πότερον, ἐξ ἐτέρας γυναικὸς μέλλειν αὐτὸν γεννήσειν
παῖδ', ἐθέσπισεν ὁ Φοῖβος, ἢ πῶς ποτε;

ΧΟ. Οὐκ, ἀλλὰ γεγεννημένον δέδωκεν αὐτῷ, ἐμοῦ ὁρώσης
ἐντελῇ νεανίαν.

ΚΡ. Πῶς φῆς; ἄρρητάτ', ἄφατάτ' ἐμοὶ ἀκούειν ταῦτα.

ΠΑ. Κᾶμοι ὁμοίως ἔχει.

ΚΡ. Ἀλλ' ἄγ' εἰπέ μοι πρῶτον, τίς ὁ χρησμός; τί φησι;
Τίς δ' ὁ παῖς ὁ δοθείς; λέγε ταῦτα σαφῶς.

ΧΟ. Ὡς ἂν πρώτῳ συναντήσῃ ὁ σὸς ἀνὴρ τοῦ ναοῦ ἐξιών,
οὗτος αὐτῷ παῖς ἔσται.

ΚΡ. Ὅτοτοτοτοτοῦ· ἄτεκνον ἄρ' ἔγωγ', ἄπαις βιώσομαι,

Τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον, ἄτεκνον ἔλαβεν ἄρα βίοτον, ἔρη-
Μία δ' ὀρφανὸς δόμους οἰκήσω. 794

Τίς οὖν ἐχρήσθη; τῷ συνῆψ' ἔχνος πλοῦτος
Πόσις ταλαίνης; πῶς δὲ ποῦ νιν εἰσιδὼν;

ΧΟ. Οἶσθ', ὦ φίλη δέσποινα, τὸν νεανίαν,
Ὃς τόνδ' ἔσαιρε ναόν· οὕτως ἐσθ' ὁ παῖς. 795

ΚΡ. Ἄν' ὕγρον ἀμπταίνην
Αἰθέρα πρόσσω γαίας Ἑλλαντίας,
Ἀστέρας ἐσπερίους,
Οἶον οἶον ἄλγος ἔπαθον!

ΠΑ. Ὄνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατήρ,
Οἶσθ', ἢ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει; 800

ΧΟ. Ἰων', ἐπεῖπερ πρῶτος ἤντησεν πατρί.

ΠΑ. Μητρὸς δὲ ποίας ἐστίν;

ΧΟ. Οὐκ ἔχω φράσαι.

Φροῦδος δ', ἔν' εἰδῆς πάντα τάπ' ἐμοῦ, γέρον,
Παιδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια,
Σκηναῖς ἐς ἱερὰς τῆσδε λαθραῖως πόσις, 805
Κοινῇ ξυνάψων δαῖτα παιδὶ τῷ νέῳ.

ΠΑ. Δέσποινα, προδεδόμεσθα (σὺν γὰρ σοὶ νοσῶ)
Τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρὸς, καὶ μεμηχανημένως
Ἰθριζόμεσθα, δωμάτων τ' Ἐρεχθέως

Ἐκβαλλόμεσθα· καὶ σὺν οὐ στυγῶν πόσιν 810
Λέγω, σὲ μέντοι μᾶλλον, ἢ κείνον, φιλῶν,
Ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν, πόλιν

Καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν,
Ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος;
Δάθρα, πέφηνεν· ὡς λάθρα δ', ἐγὼ φράσω· 815

καταλελειμμένη ἔρημος ἐν δόμοις ὀρφανοῖς· τίς οὖν ὁ
χρησθεὶς παῖς; τῷ ἐνέτυχε πρῶτῳ ἐξιῶν; πῇ δήποτε;

ΧΟ. Οἶσθ', ὦ δέσποινα τὸν νεωκόρον ἐκείνον νεανίαν, ὃς
τὸν ναὸν τοῦτον ἔσαιρε; τοῦτον εἴληχ' ἐξιῶν.

ΚΡ. Εἴθ' ὥρελον ἀναπτῆναι διὰ τοῦ αἰθέρος ὡς πρῶτῳ
τῆς Ἑλλάδος πρὸς αὐτοὺς ἀστέρας δυομένους· οἶον,
οἶον αὖ πάσχω τοῦτο.

ΠΑ. Ὄνομα δ' αὐτῷ ποῖον ἔθηκεν ὁ πατήρ;

ΧΟ. Ἰωνα, ὡς αὐτῷ πρῶτῳ ἐξιῶντι συναντήσαντα.

ΠΑ. Μητρὸς δὲ τίνος φησὶ γενέσθαι;

ΧΟ. Οὐκ ἔχω λέγειν. - Ξοῦθος δ' οὐμὸς δεσπότης, ἵνα καὶ
τοῦτ' εἰδῆς, ὦ γέρον, ἐξῆλθε γενέθλια, ὡς ξένια δῆθεν
προθύσων τοῦ παιδὸς ἐν σκηναῖς ἱεραῖς, καὶ συνε-
στιασόμενος αὐτῷ τὸ πρῶτον.

ΠΑ. Δέσποινα, ὁρᾷς, ὅπως προδεδόμεθα· οὐχ ἦττον γὰρ καὶ γὰρ
πρὸς τοῦ σοῦ ἀνδρὸς τυγχάνω πάσχων, τὰς ἐκείνου ὀρῶν
σκευωρίας, ὅπως ἡμᾶς τῆς τοῦ Ἐρεχθέως οἰκίας ἐκβαλεῖ
καὶ φημι ταῦτ', οὐ πάθει δουλεύων τῷ πρὸς τὸν ἐμὸν
δεσπότην· ἀλλ' ὅτι σοι μᾶλλον εὖνοῶ, ἢ ἐκείνῳ· ὃς
εἰς γάμον σοι συνελθὼν, ξένος ὢν, καὶ οἶκον τῶν εὐ-
δαιμονεστάτων παραλαβὼν, οὐκ ἠγάπησεν, ἀλλὰ
λάθρα σου παῖδας ἐξ ἐτέρας ἐγεινατο γυναικὸς, μὴ
(ΤΟΜ. Ε.) 20

Ἐπεὶ σ' ἄδικνον ἤσθητ' οὐκ ἔπτεργέ σοι
 Ὅμοιος εἶναι, τῆς τύχης τ' ἴσον φερεῖν,
 Λαβὼν δὲ δούλα λάττρα, συμπεύσας λάττρα,
 Τὸν παῖδ' ἔρυσεν, ἐξενωμένον δὲ τῷ
 Δελφῶν δίδωτιν ἐκτρέφειν· ὁ δ' ἐν θεοῦ 820
 Δίμῳσιν ἄρετος, ὡς λάτρε, παιδεύεται.
 Νεκρίαν δ' ὡς ἤσθητ' ἐκτετραμμένον,
 Ἐλθεῖν σ' ἔπειτα δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν.
 Καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐψεύταθ', ὅτε δ' ἐψεύσατο,
 Πάλαι τρέφων τὸν παῖδα, καὶ τέκεν πλοκάς 825
 Τοιάσδ'· αἰλοὺς μὲν, ἀνέφερ' ἐς τὸν θαλίονα·
 Ἐλὼν δὲ, καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων,
 Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.
 Καινὴν δὲ τῶνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον,
 Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο. 830
 Οἴλοι, κακουργοὺς ἄνδρας ὡς αἰὲ στυγῶ,
 Οἱ συντιθέντες τᾶνικ', εἴτα μηχανῆς
 Κοσμοῦσι! φῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον
 Θέλωμι μᾶλλον, ἢ κακὸν σιφώτερον.
 Καὶ τῶνδ' ἀπάντων ἔσχατον πείσῃ κακὸν, 835
 Ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινός

ἄμεινον ἴσως, οὕτω ἀντὶ Λαθῶν ἀντίθετον τοῦ Ἀλούς, ὡς ἔθος τοῖς δικαζομένοις· τὸ δὲ, τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων, τὸ βοηθῆν τὸν χρόνον ἐλπίζων εὐρήσκειν, βούλεται λέγειν φέρεται δὲ καὶ ἐρμηνεῖα Ἀριστείδου τούτου τοῦ χωρίου τοιαύτη. « Ἀλλ' οἶμαι κομψοί τινες εἰσὶ, καὶ διπλᾶ κρούουσι, ἵνα, ἐὰν μὲν ἐλῶσι, ταύτην κεκρατητότερον ᾖσιν· ἂν δὲ φωρῶσι, ἔχῳσιν ἀναχώρησιν. » Καὶ ὁ Θεὸς τοῖνον ταῦτα τὰ κέρατα ἐποίησε, διπλοκὸν ἐλεγχῶν πλοκάων, φωρα-

στέργων τὸ ἴσον σοι τῆς τύχης ἔχειν, ἐπεὶ ἤσθητό σε
 ἄδικνον οὐσαν· διὸ δούλην τινὶ ὁμιλήσας, καὶ παῖδα
 φύσας ἐξ αὐτῆς, παρέδωκε τῶν δελφῶν τινὶ τρέφειν
 ὥς ἔγνωστον πᾶσιν, ὡς λάτρε, παρὰ τῷ ναυῷ· ἐπεὶ
 δὲ ἤσθητο αὐτὸν νεανίαν ἤδη γεγεννημένον, ἀνέπεισέ
 σε ἐλθεῖν δεῦρο, ὡς δῆθεν τέκνωσιν παρὰ τοῦ Λοξίου
 εὐρησσομένην· καὶ ὁ μὲν θεὸς ἀληθῆ ἀνείπων, παρὰ δὲ
 δῶσιν αὐτῷ τὸν παῖδα, ψευτάμενος μηδέν· ὁ δὲ σὺν
 δόλῳ τυρεύσας τὰ τοιαῦτα, πάλαι τὸν παῖδα τρέφων,
 καὶ πολλὰς πλοκάς ἐμ' ἰλέων, τελευτῶν κατεπρόνζετο
 παῖδα ἔχειν· διπλᾶ γὰρ κέρρυκεν ὁ ἀνὴρ· εἰ μὲν γὰρ
 ἐξ ἐλεγχθείη, εἰς τὸν θεὸν ἀναχώρησιν ἔξει, εἰς ἐκεῖνον
 ἀποδοὺς τὴν αἰτίαν· εἰ δὲ ἔλοι, ταύτη καὶ κεκρατη-
 κῶς ἔσται, κληρονομήσει τῆς τῶν Ἀθηνῶν ἀρχῆς κατα-
 στήσας ὑστέρῳ χρόνῳ τὸν παῖδα· καλεῖ δ' αὐτὸν νέῳ
 ὀνόματι Ἴωνα, ὡς ἰόντι αὐτῷ ἐκ τοῦ ναοῦ συνεντήσαν-
 τα πρῶτον, οὕτω πάλαι σκευωρήσας τὸ κλέμμα οἶμον·
 ὅσον μὲν ἄνδρας αἰὲ κακουργοὺς, οἱ πολλαῖς διαδύ-
 σεσι τᾶνικα τυλυτεύοντες, εὐπροσώποις ἐπικοσμοῦσι
 προφάσει! διὸ αἰρετώτερόν μοι φίλου ἀπλοῦ μὲν,
 χρηστοῦ δὲ, ἢ σφοῦ κακότητος τυχεῖν· ὁ δὲ μάλιστα
 ἔσχατον τῶν κακῶν· μέλει γὰρ εἰσάξειν σοι δεσπότην
 εἰς τὸν Ἐρεχθίδεωσ αἶλον ἀμήτορα, μηδαμινόν, δούλης

θεῖς μὲν, ἀναφέρειν ἐς τὸν θεόν· ἐλὼν δὲ καὶ κεκρατηκῶς, χρόνῳ κληρονομήσει αὐτὸν ποιήσας τῆς Ἀθηναίων τυραννίδος. 833. Φῦλον . . . κακόν] το μὲν, ἐπὶ ταπεινοῦ βίου· τὸ δὲ κακόν, ἐπὶ μοχθηρᾷ· καὶ καλῆς προαιρέσεως· ὡς καὶ

Γυναικὸς, ἐς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγειν·
 Ἀπλοῦν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακόν, εἰ παρ' εὐγενοῦς
 Μητρὸς, πιθὼν σε, σὴν λέγων ἀπαιδίαν,
 Ἐσφικισ' οἴκους· εἰ δέ σοι τόδ' ἦν πικρὸν, 840
 Τῶν Αἰόλου νιν χρῆν ὀρεχθῆναι γάμων.
 Ἐκ τῶνδε δεῖ σε δὴ γυναικεῖόν τι δρᾶν·
 Ἦ γὰρ ξίφος λαβοῦσαν, ἢ δόλφινινι,
 Ἦ φαρμάκοισι, σὸν κατακτεῖναι πόσιν
 Καὶ παῖδα, πρὶν σοι θάνατον ἐκ κείνων μολεῖν. 845
 Εἰ γὰρ γ' ὑφήσεις τοῦδ', ἀπαλλάξῃ βίου·
 Δυσὶν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἓν ἐλθόντοιν στέγος,
 Ἦ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερον.
 Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω,
 Καὶ συμφονεύειν παῖδ', ὑπείσελθὼν δόμους, 850
 Οὐ δαῖτ' ὀπλίζεις, καὶ τροφεῖα δεσπότης
 Ἀποδοῦς, θανεῖν τε, ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.
 Ἐν γὰρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνῃν φέρει,
 Τῆνόςμα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν ἐλευθέρων
 Οὐ εἰς κακίων δούλος, ὅστις ἐσθλὸς ἦ. 855
 ΧΟ. Κἀγὼ, φίλη δέσποινα, συμφορὰν θέλω
 Κοινουμένη τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν καλῶς.
 ΚΡ. ὦ ψυχά, πῶς σιγάσω;
 Πῶς δὲ σκοτίας ἀναφῆνω
 Εὐνάς, αἰδοῦς δ' ἀπολειφθῶ; 860
 Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι;
 Πρὸς τίν' ἀγῶν' αὖ τιθέμεσθ' ἀρετῆς;
 Οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν;
 Στέρομαι δ' οἴκων, στέρομαι παίδων,

ποθὲν ἐκ γυναικός· εἰ γὰρ ἐξ εὐγενοῦς μητρὸς ἐπειράττο
 εἰσποιήσασθαι, ἀναπείσας σε πρῶτον, τῇ στεριώσει
 ἐπισκηπτόμενος, ἦν ἀπλοῦν τὸ κακόν· εἰ δὲ καὶ τοῦτ'
 οὐκ ἦν σοι ἀνασχετὸν, ἔδειγ' αὐτὸν ἀπιδεῖν εἰς γάμον
 τινὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Αἰόλου καταγομένων. Οὐκοῦν δεῖ σε
 ἀποτολμῆσαι γενναῖόν τι, καὶ ἄξιον γυναικὸς, ἥτοι
 ξίφει, ἢ δόλφινι, ἢ καὶ φαρμάκῳ ἀμφοτέρους τὸν τε πα-
 τέρα καὶ τὸν υἱὸν ἀποκτεῖναι, πρὶν αὐτὴν σε τοῦτο πα-
 θεῖν ὑπ' ἐκείνων· τούτου γὰρ ἀφειμένη οὐκέτι σοι βιώ-
 σιμον ἔσται· δυσὶν γὰρ τινῶν ὁμωρόφιον ἀπεχθῶς πρὸς
 ἀλλήλους ἐχόντων, ἀνάγκη θάτερον κακῶς πράξαι·
 ἔχεις δὲ καὶ μεῖοιμον συναντιλαβέσθαι σοι τοῦ τολμή-
 ματος· βουλοίμην γὰρ εἰσελθὼν, ἐνθα συνεστιῶνται
 ἀποσφάξαι τὸν νεανίαν· εἴθ' οὕτως ἀποθανεῖν, ἀποδοῦς
 τὰ τροφεῖα, ἢ ζῆν χαίρων ἐπὶ τῇ νίκῃ· το γὰρ δούλον,
 χρήσιμον ὄν, ὀνόματ'· μόνῳ μειονεκτεῖ, τὰ δ' ἄλλα πάνθ'
 ὅμοια τοῖς ἐλευθέροις ἔχει.

ΧΟ. Κἀγὼ, ὦ δέσποινα, βουλοίμην ἂν κοινωνὸς γενομένη
 τοῦ ἀγωνίσματος τούτου, ἢ ἀποθανεῖν, ἢ καλῶς ζῆν.
 ΚΡ. ὦ ψυχῇ, πότερον, σιωπῶ, ἢ λέγω; ἐκφῆνω τὴν σκοτίαν
 ὁμιλίαν, τὴν αἰδῶ ἀποβαλοῦσα; τί γὰρ τίνα ἀρετὴν
 θηρωμένην, κωλύει με ἔτι; οὐ προῆδόμαι παρὰ τοῦ ἀν-
 δρός; ἰδοὺ ἀπεσέρημαι τῆς πατρῴας οἰκίας, ἀπεσέρη-

τὸ σοφώτερον, ἐπὶ τεχνήσεως καὶ πανουργίας ἐξείληπται. 839. Σὴν λέγων
 ἀπαιδίαν] σκηπτόμενος· τῇ σῇ ἀτεκνίᾳ· εἰ δὲ καὶ τοῦτό σοι ἦν ἀπαρέσκετο,
 εἶδει αὐτὸν ἀπιδεῖν εἰς τὸν πατρῴον οἶκον, ὅστ' ἀπὸ τῶν τοῦ Αἰόλου ἀπεργό-

Φροῦδαι δ' ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι 865

Χρήζουσα καλῶς οὐκ ἐδυνάσθην,

Σιγῶσα γάμους,

Σιγῶσα τόκους πολυκλαύτους.

Ἀλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολύαστρον ἔδον,

Καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεῶν, 870

Αἶμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιάδος

Πότνιαν ἄκταν,

Οὐκέτι κρύψω λέχος, ὥς στέρωνων

Ἀπονησασμένη ῥάων ἔσομαι.

Στάζουσι κῆραι δακρύοισιν ἐμαί, 875

Ψυχὰ δ' ἄλγεϊ, κακοβουλευθεῖσ'

Ἐκ τ' ἀνθρώπων, ἔκ τ' ἀθανάτων,

Οὐς ἀποδείξω

Λέκτρων προδότας ἀχαρίστους.

Ὡ τᾶς ἐπταφθόγγου μέλπων 880

Κιθάρας ἐνοπᾶν, ἅτ' ἀγραύλοισ

Μουσᾶν ὕμνους εὐαχῆτους

Κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἄχει,

Σοὶ μομφὰν, ὦ Λατοῦς παῖ,

Πρὸς τάνδ' αὖτ' ἀνδράσω. (Στρ.)

Ἦλθές μοι χρυσῷ χαίταν 886

Μαρμαίρων, εὐτ' εἰς κόλπους

Κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον,

Ἀνθίζειν χρυσανταυγῇ.

Λευκοῖς δ' ἐμφύσας καρποῖς 890

Χειρῶν εἰς ἄντρου κοίτας

Κραυγὰν, ὦ μαῖτερ, μ' αὐδῶσαν

μαι τῆς ἐλπίδος τῆς τεκνοποιίας, ἣν εὖ διαθέσθαι σπου-

δάσασα σιγῇ γάμου, καὶ τόκου πηλυπόνου, οὐκ ἐδυνή-

θην· ἀλλὰ μὰ τὴν τοῦ Διὸς πολύαστρον ἐσίαν, θεάντε τὴν

ἐμὴν πολιοῦχον, καὶ τὴν ἱερὰν ἄκτὴν τῆς Τριτωνίας

λίμνης οὐκέτι κρύψω τὴν πράξιν ἐκείνην, ἵνα ἀποσει-

σασμένη τὸ πάθος τῶν στέρων, ἀνακουφίσω ἑμαυτὴν

τῆς λύπης· τὰ μὲν γὰρ ὄμματά μου ἐμ-τί-τανται δα-

κρύων, ἡ δὲ καρδίᾳ ἐνδοθέν πάλλει· στενωμένη τῷ ἄχει,

ἅτε δὴ παρὰ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἐπιβουλευθεῖσθαι,

οὐς ἐγὼ δα τὸν ἐμὸν προδεδωκότας γάμον. Ὡ τοῖς Ἀ-

πολλοις, ὁ ἐπταχόρδῳ κιθάρᾳ μέλπων· ἥ τις ἐν ἀγραύ-

λοῖς κέρασιν ἀψύχοις ἀρμονικὰ μουσῶν ἄσματ' ἄδει·

ὥς μέμφομαί σε, ὦ παῖ Λατοῦς, ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ· προ-

σῆεις μοι γάρ ποτε, χρυσῇ περιστράπτων κόμῃ, ἐνθ'

ἔδρεπόμην ἄνθη χρυσοειδῆ ἐν κόλποις, ἐνθα σφριγῶν

πρὸς Ἀφροδίτην, λαβόμενός με τῆς λευκῆς χειρὸς,

εἵλκεις εἰς τὸ ἄντρον πρὸς ὀμιλίαν βίᾳ, οὐχ ἐκοῦσαν,

νων τινὰ ἀγαγεῖν. 869. Το Διὸς πολύαστρον ἔδος] ἐνδεῖ τοῦ Μά· σύνθετος τοῦτο μάλιστα παρὰ Ἐπικτήτῳ· θεῶν δὲ τὴν ἐν σκοπέλοισι, τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηναίων ἐννοεῖ ἢ καὶ Τριτωνία πολλάκις λέγεται, ὥς παρὰ τῷ Τρίτῳ ποταμῷ ἐν Λιθύῃ ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς γεννηθεῖσα. 874. Ἀπονησασμένη] ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, ἀπονησασμένη· ἄμεινον δ' ἴσως ἦν, ἀποσεισασμένη. 886. Χρυσῷ] ἢ συνθήκη οὕτως· ἦ· θεὰ μαρμαίρων τῷ χρυσῷ κατὰ τὴν κόμην· ἐντεῦθεν ἔρα καὶ χρυσοκόμας ἡ Φοῖβος, εἰ μὴ τι ἐν Ἀθηναίαις ὧν τότε, τῇ ἐγγυτέρῳ τῶν χρυσῶν τεττίγων ἐχρησατο στολή. ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 601. — 900. Ἐξεύξω]

Θεὸς ὀμεινέτας

Κύπριδι χάριν πράσσω

Ἄγε, αναιδεία.

Τικτω δ' αὖ δύστανός σοι

Κούρον, τὸν φρίκα ματρὸς

Εἰς εὐνὴν βάλλω τὴν σὴν,

ἵνα με λέγῃσι μελέαν μελέοις

Ἐξεύξω τὴν δύστανον-

Οἴμοι μοι! καὶ νῦν ἔρρει

Πτανοῖς ἀρπασθεὶς θοῖνα

Παῖς μοι [καὶ] σὸς τλάμων * *

* * *

Σὺ δὲ κιθάρα κλάζεις

Παιᾶνας μέλπων.

Ὡή! τὸν Λατοῦς αὐδῶ,

Ὃς γ' ὁμφὰν κληροῖς

Πρὸς χρυσεούς θάκους καὶ

Γαίαι μεσσήρεις ἔδρας.

Εἰς οὓς αὐδᾶν καρύξω·

Ἰώ! κακὸς εὐνάτωρ,

Ὃς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφευτᾷ

Χάριν οὐ προλαβὼν

Παῖδ' εἰς οἴκους οἰκίζεις·

Ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σὸς γ' ἀμαθής

Οἰωνοῖς ἔρρει συλαθείς,

Οἰκεῖα σπάργανα ματρὸς

Ἐξαλλάξας.

Μισεῖ σ' ἅ Δᾶλος καὶ δάφνας

Ἔρρεα φοίνικα παρ' ἀβροκόμαν,

ἔνθα λοχεύματα σέμν' ἐλοχεύσατο

Λατῷ δίοισί σε καρποῖς.

ΧΟ. Οἴμοι, μέγας θησαυρὸς ὥς ἀνοίγνυται

Κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἀν' ἐκβαλοὶ δάκρυ!

865

(Αντ.)

900

905

910

815

920

ἀλλὰ πολλάκις ἀναβωμένην τὴν ἐμαυτῆς μητέρα Τί-

κτω δ' ἐκ τούτου, καὶ τὸ γεννηθὲν εἰς τὴν σὴν ἐκτίθη-

μι εὐνὴν, ἔνθα με λαβὼν, συνευνάσθης τὸ πρῶτον,

κρύπτουσα τὴν μητέρα τῷ ἴεει· ἀλλ' ὁ παῖς, οἴμοι! οὐ-

μὸς τε καὶ σὸς ἐκεῖνος φροῦδος ἦδη, οἰωνοῖς βροτὰ γε-

γενημένος· σὺ δὲ ἀμφὶ κιθάραν ἔχεις, παιᾶνας ὕμνους

μέλπων. Ὡή, σὲ καλῶ τὸν παῖδα Λητοῦς, ὃς κατὰ τὸ

τῆς γῆς μεσαίτατον ἐκ χρυσοῦ τρίποδος τοῖς θνητοῖς

τὰ θεσπίσματα προφαίνεις, ἄκουσον, ἃ ἔχω σε κατα-

μέμψασθαι· ὦ προδότα τῆς ἐμῆς εὐνῆς, ὃς τῷ μὲν ἐμῷ

ἀνδρὶ, παρ' οὗ σοι χάρις ἦν οὐδέποτ' οὐδεμία, τούτῳ

δέδωκας παῖδα ἔχειν· ὃν δ' ἐγὼ ἐκ σοῦ τυγχάνω τετο-

κυῖχ, τοῦτον κατέλιπες οἰωνοῖς ἀνάσπαστον γενέσθαι,

οἷς παρ' ἐμοῦ ἐσπαργάνωτο, ταῦτα καθαιμάξανθ' ὅ-

λως· δικαίως ἄρα μισήσειέ σε Δῆλος, οἷτε βλαστοὶ τῆς

δάφνης, καὶ φοίνιξ ὁ ἀβροκόμας, ταῦτα δὴ τὰ τῆς

Λητοῦς σεμνὰ ἐγκαυχήματα, ἔνθα ἐκ Διὸς ἐγένετό σε.

ΧΟ. Οἶα ἡμῖν ἐφ' οἷοις ἀνακαλύπτεται! ἐφ' οἷς τίς οὐκ ἂν

ἐκβάλῃ δάκρυ;

οὕτως ἐξ ἐτέρας ἐκδόσεως ἀντὶ τοῦ Δεύξω· εἰ μὴ τυπογραφικὸν ἀμάρτημα εἴη.
918. Ἐξαλλάξας] ἀποβαλὼν, ἢ μεταβαλὼν, μιάνας τῷ αἵματι· εἰ μὴ τι γραπ-
τὸν ἐξαίμαξας, ὥς τις ὑπέλαθεν. 919. Δάφνας] ἴδε ταῦτα Ἰφ. Ταῦρ. στίχ.

ΠΑ. Ὁ θύγατερ, οὗτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλωμαι 925

Πρόσωπον, ἔγω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς.

Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμα' ὑπεξαντλῶν φρεῖ,

Πρύμνηθεν αἶρει μ' ἄλλο σὼν λόγων ὑπο,

Οὐς ἐκβαλοῦσα, τῶν παρεστώτων κακῶν

Μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδοὺς. 930

Τί φῆς; τίνα λόγον Δοξίου κατηγορεῖς;

Ποῖον τεκεῖν φῆς παῖδα; ποῦ θεῖναι πόλεως

Θηρσὶν φίλον τύμβευμα; ἀνελθέ μοι πάλιν.

ΚΡ. Αἰσχύνομαι μὲν σ', ὦ γέρον, λέγω δ' ὁμῶς.

ΠΑ. Ὡς συστεναζεῖν γ' αἶδα γενναίως φίλοις. 935

ΚΡ. Ἄκουε τοίνυν· οἶσθα Κεκροπίης πέτρας

Πρόσθωρρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κεκλησκόμεν;

ΠΑ. Οἶδ' ἔνθα Πανὸς ἄδυτα καὶ βωμοὶ πέλας.

ΚΡ. Ἐνταῦθ' ἀγῶνα δεινὸν ἠγωνίσμεθα.

ΠΑ. Τίν'; ὥς ἀπαντᾷ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις. 940

ΚΡ. Φοίβω ξυνῆψ' ἄκουσα δύστηνον γάμον.

ΠΑ. Ὁ θύγατερ' ἄρ' ἦν ταῦθ', ἃ γ' ἠσθόμην ἐγώ;

ΚΡ. Οὐκ οἶδ'· ἀληθὴ δ' εἰ λέγεις, φαίημεν ἄν.

ΠΑ. Νόσον κρυφαίαν ἠνίκ' ἔστενες λάθρα;

ΚΡ. Τοῦτ' ἦν, ἃ νῦν σοι φανερὰ σημαίνω κακὰ. 845

ΠΑ. Κᾶτ' ἐξέκλεψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους;

ΚΡ. Ἐτεκον' ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων, γέρον.

ΠΑ. Ποῦ; τίς λοχεύει σ'; ἢ μόνη μοχθεῖς τάδε;

ΚΡ. Μόνη κατ' ἄντρον, οὐπερ ἐξεύχθην γάμοις.

ΠΑ. Ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν; ἵνα σὺ μηκέτ' ἦς ἄπαις. 950

ΠΑ. Ὁ θύγατερ, οὐκ ἔχω ὅπως ἀποσπάσω ἐμυτὸν τῆς σῆς

θείας· καί μοι δοκῶ ἔξω φρενῶν γενέσθαι· οὐ γὰρ ἔφθιν τὸ

πρῶτον τῶν κακῶν κῦμα τῆς πλώρας ἐξαντλήσας,

καὶ νῦν ἕτερον, ἐξ ὧν λέγεις, ὑπερσχὴν πρύμνηθεν, ἐπι-

κλύειν ἐτέρων γὰρ κακῶν ὁδὸν παρὰ τὰ παρεστώτα

ὅσον ἐκ τῶν λόγων ἐστὶν εἰκάσαι, βαδίσαι ἡμῖν παρέχεις

ὑποπτεῦειν· τί φῆς; τίνα ταῦτα καταμέμφη τῷ Φοίβῳ

ποῖον παῖδα φῆς τεκεῖν; ποῦ τῆς πόλεως ἐξέθηκας αὐ-

τὸν εἰς βορὰν τοῖς θηρσίν; ἐπαναλαβέμοι αὐθις ἐξ ὑπαρ-

γῆς τὸν λόγον.

ΚΡ. Ἐρῶ σοι, ὦ γέρον, καί περ αἰσχυνομένη.

ΠΑ. Καλῶς ποιήσεις, εἰδότε σοι συλλυπεῖσθαι γενναίως.

ΚΡ. Ἄκουσον τοίνυν· οἶσθα τὰς τοῦ Κεκροπος πέτρας, τὰς

προσθωρείους φημί, ἃς Μακρὰς ὀνομάζομεν;

ΠΑ. Τὸ ἄντρον φῆς· παρ' ᾧ βωμὸς καὶ ναὸς ἐστὶ τοῦ Πανός.

ΚΡ. Ἐνταῦθ' ἡμῖν ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος ἐστὶ μέγας.

ΠΑ. Τίς οὗτος; ἐξ ὧν γὰρ ἀκούω ἐκκλίθεσθαι μοι δάκρυ.

ΚΡ. Βεβιάσμαι ἄκουσα συγγενέσθαι τῷ Φοίβῳ.

ΠΑ. Τοῦτ' ἦν ἄρ', ὃ ἠσθόμην σε τότε;

ΔΡ. Λέγε, τί περ' ἐρεῖς, ἵν' ἔχω ὁμολογῆσαι.

ΠΑ. Ἡνίκ' ἀδελφὸν ἐνόσεις νόσον λάθρα.

ΚΡ. Τοῦτο πάντως, ὃ νῦν ἀποκεκάλυπται σοι;

ΠΑ. Εἵτα πῶς ἔκρυψας τοὺς ἔρωτας τοῦ Φοίβου.

ΚΡ. Τεκνοῦσα· ἀλλ' ἀνάσχου ταῦτά μου ἀκούων.

ΠΑ. Ποῦ, τίνος μαίας τυχεῖσα, ἢ κατὰ σαυτήν;

ΚΡ. Κατ' ἐμαυτὴν ἐν τῷ ἄντρῳ, ἔνθα καὶ συνευνάσθην.

ΠΑ. Ποῦ δὴ νῦν ὁ παῖς, ἵνα καὶ αὐτὴ ἔχῃς παῖδα;

ΚΒ. Τέθνηκεν, ὦ γεραῖε, θηρσὶν ἐκτεθείς.

ΠΑ. Τέθνηκε; Ἀπόλλων δ' ὁ κακὸς οὐδὲν ἤρκεσεν;

ΚΝ. Οὐκ ἤρκεσ', Αἶδου δ' ἐν δόμοις παιδεύεται.

ΜΑ. Τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε.

ΚΡ. Ἡμεῖς ἐν ὄρφνῃ, σπαργανώσαντες πέπλοις.

ΜΑ. Οὐδὲ ξυνήδει σοὶ τις ἐκθεσὶν τέκνου;

ΚΡ. Αἱ ξυμφοραὶ γε καὶ τὸ λανθάνειν μόνον.

ΠΑ. Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης;

ΚΡ. Πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη.

ΠΑ. (Φεῦ) τλήμων σὺ τόλμης, ὁ δὲ θεὸς μάλλον σέθεν.

ΚΡ. Εἰ παῖδά γ' εἶδες χειρὰς ἐκτείνοντά μοι —

ΜΑ. Μαστὸν διώκοντ', ἢ πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν;

ΚΡ. Ἐνταῦθ', ἔν' οὐκ ὦν, ἄδικ' ἔπασχεν ἐξ ἐμοῦ.

ΠΑ. Σοὶ δ' ἐς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον,

ΚΡ. Ὡς τὸν θεὸν σώζοντα τὸν γ' αὐτοῦ γόνον.

ΠΑ. Οἴμοι! δόμων σῶν ὅλβος ὥς χειμάζεται!

ΚΡ. Τί κράτα κρύψας, ὦ γέρον, δακρυῤῥοεῖς;

ΠΑ. Σὲ καὶ πατέρα σὸν δυστυχοῦντας εἰσορῶν.

ΚΝ. τὰ θνητὰ τοιαῦτ' οὐδὲν ἐν ταῦτῳ μένει.

ΠΑ. Μὴ νῦν ἔτ' οἴκτων, θύγατερ, ἀντεχώμεθα.

ΚΡ. Τί γάρ με χρὴ δρᾶν, ἀπορία τὸ δυστυχεῖν.

ΠΑ. Τὸν πρῶτον ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν.

ΚΡ. Καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς οὗσ' ὑπερδράμω;

ΠΑ. Πίμπρη τὰ σεμνὰ Δοξίου χρηστήρια.

ΚΡ. Δέδοικα· καὶ νῦν πημάτων ἄδην ἔχω.

ΠΑ. Τὰ δυνατὰ νῦν τόλμησον, ἄνδρα σὸν κτανεῖν.

ΚΡ. Αἰδούμεθ' εὐνάς τὰς τόθ', ἥνικ' ἐσθλὸς ἦν.

ΠΑ. Νῦν δ' ἀλλὰ παῖδα τὸν ἐπὶ σοὶ πεφηνότα.

955

961

965

970

975

ΚΡ. Τέθνηκεν, ἐκτεθείς εἰς βορὰν τοῖς θηρίοις.

ΠΑ. Τί φής; εἴθ' ὁ Φοῖβος οὐκ ἐφρόντισεν ἐκείνου;

ΚΡ. Οὐδὲν, οὐδὲν· κακείνος νῦν ἐστὶν ἐν Ἄδου.

ΠΑ. Τίς δ' ὁ ἐκτεθηκώς; οὐ γὰρ ἂν εἴης σύ γε.

ΚΥ. Ἐγὼ αὐτὴ νύκτωρ, περιβαλὼν σπαργάνοις.

ΠΑ. Μηδενὸς τοῦτο τὸ πρᾶγμα συνειδύτος;

ΚΡ. Μηδενὸς ἄλλου, πλὴν τῶν ὠδίνων μόνων.

ΠΑ. Καὶ πῶς ἡνέσχου καταλιπεῖν τὸ βρέφος ἐν τῷ ἄντρῳ;

ΚΡ. Πόσους λόγους ἤκουσας ἂν ἐμοῦ εἰπούσης τότε!

ΠΑ. Φεῦ· δυστυχῆς μὲν καὶ σὺ· ὁ δὲ θεὸς κακίων.

ΚΡ. Τί δ' ἂν εἶπες, ἰδὼν τὸ βρέφος ἐκτείνόν μοι τὰς χειρὰς.

ΠΑ. Πότερον, πρὸς τὸν μαστὸν, ἢ καταφεύγον εἰς τὸ στήθος;

ΚΡ. Ἐνταῦθα, ὅθεν στερούμενον ὅλως ἡδικεῖτο.

ΠΑ. Σὺ δὲ τί σκηποῦσα ἐξέθηκας ἐκεῖνο;

ΚΡ. Ὡς τοῦ θεοῦ σώσαντος ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα.

ΠΑ. Οἴμοι! ὁ σὸς ὅλβιος οἶκος κινδυνεύει.

ΚΡ. Τί ποθ' οὕτως, ὦ γέρον, ἐπικύψας δακρύεις;

ΠΑ. Ὅρῳ γάρ σε καὶ τὸν σὸν πατέρα δυστυχοῦντας.

ΚΡ. Τί γὰρ παθόμεν, τῶν θνητῶν μεταρρέοντων;

ΠΑ. Οὐχ ὁρῶ τὸν καιρὸν φιλοσοφεῖν τοιαῦτα.

ΚΡ. Τί γάρ με χρὴ δρᾶν ἐν τοιαύτῃ ἀπορίᾳ;

ΠΑ. Τί; πρῶτον τὸν θεόν, ὥς ἀδικήσαντά σε, τίσον.

ΚΡ. Πῶς ἂν θνητὸς οὔσα, κρατῆσαιμι τῶν κρειττόνων;

ΠΑ. Πίμπρη τὰ σεμνὰ χρηστήρια τοῦ Φοῖβου.

ΚΡ. Δέδοικα, μὴ πρόσθωμαι ἐπὶ πῆμασι πῆμα.

ΠΑ. Ἀλλὰ τοῖς γε δυνατοῖς ἐπιχειρεῖ, τὸν σαυτῆς φονεῦσαι ἄνδρα.

ΚΡ. Καὶ τοῦτ' αἰδῶς με ἔχει τῶν ἐν εὐνῇ χαρίτων.

ΠΑ. Ἀλλὰ τόνγε, ὅς ἐπὶ κακῷ σοὶ ἀνευρέθη.

- ΚΡ. Πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατόν; ὡς θέλοιμί γ' ἄν.
 ΠΑ. Εἰσηφόρους σὺ; ὀπλίσας ὀπκίνας. 980
 ΚΡ. Στείχοιμ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ γενήσεται τόδε;
 ΠΑ. Ἰεραῖσιν ἐν σκηναῖσιν, οὐ θοινᾷ φίλους.
 ΚΡ. Ἐπίστημον ὁ φόνος, καὶ τὸ δούλον ἀσθενές.
 ΠΑ. Οἴμοι! κακίῳ φέρε; σὺ νῦν βούλευέ τι.
 ΚΡ. Καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ δραστήρια. 985
 ΠΑ. Ἀμφοῖν ἂν εἴην τοῖδ' ὑπηρέτης ἐγώ.
 ΚΡ. Ἄκουε τοῖνον· οἶσθα γεγενῆ μάχην;
 ΠΑ. Οἶδ', ἣν φλέγῃ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.
 ΚΡ. Ἐνταῦθα Γοργόν ἔτεκε Γῆ, δεινὸν τέρας.
 ΠΑ. Ἦ παισὶν αὐτῆς σύμμαχον, θεῶν πόνον; 990
 ΚΡ. Ναί· καὶ νιν ἔκτειν' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά.
 ΠΑ. Ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσιν ἀγρίας;
 ΚΡ. Θώρακ' ἐχίδνης περιβύλοις ὀπλισμένον.
 ΠΑ. Ἄρ' οὗτος ἔσθ' ὁ μῦθος, ὃν κλύω πάλαι;
 ΚΡ. Ταύτης Ἀθάναν δέρας ἐπὶ στέροισι ἔχειν. 995
 ΠΑ. Ἦν αἰγίδ' ὀνομάζονσι, Παλλάδος στολήν;
 ΚΡ. Τούτ' ἔσχεν ὄνυμα, θεῶν δ' ἤλθεν ἐς δόρυ.
 ΠΑ. Τί δῆτα, θύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;
 ΚΡ. Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον;
 ΠΑ. Ὦν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἐξανῆκε γῆ; 1000
 ΚΡ. Τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὄντι νεογόνῳ —
 ΠΑ. Τί χρῆμα; μέλλον γάρ τι προσφέρεις ἔπος.

988. Φλέγῃ] πόλις ἐν Θράκη· ἣν Εὐδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι, οὕτω Στέφανος ἐν τῷ περὶ πόλεων. 1000. Ὦν... ἐξελήεν Γῆ] Εἴη ἂν Ἐριχθόνιος ἀπὸ τῆς ἐριδος καὶ χθονός· κατὰ δὲ Ἀπολλοδώρου ἀπὸ τῆς

- ΚΡ. Πῶς δ' ἂν εἴη τοῦτο; καλῶς γὰρ δοκεῖς μοι λέγειν.
 ΠΑ. Εἰ ξίφεσιν ὀπλίσειας τοὺς ὑπηρέτας.
 ΚΡ. Καὶ δὴ ποιήσω· ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἐλθούσα;
 ΠΑ. Ὑπὸ τὰς σκηνάς, ἐνθ' ἔστιν τοὺς φίλους.
 ΠΑ. Τὸ τόλμημα μέγα, τὸ δὲ δούλον δειλὸν πρὸς ταῦτα.
 ΠΑ. Οἴμοι! εἰ δειλιάς πρὸς τοῦτο, ἐπινόησον ἄλλο.
 ΚΡ. Ἔσται μοι γενναῖον μὲν σὺν δόλῳ δέ τι πράξαι.
 ΠΑ. Χρῶ δέ μοι ὑπηρέτη πρὸς ταῦτα πρόθυμότητά.
 ΚΡ. Οἶσθα ποτ' ἀκούσας τὴν τῶν Γιγάντων μάχην.
 ΠΑ. Τὴν τῶν γηγενῶν φῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐν Φλέγῃ.
 ΚΡ. Ἐνθα γῆ ἔτεκε δεινὸν τέρας τὴν Γοργόνα.
 ΠΡ. Σύμμαχον, ὡς εἶκε, τοῖς παισὶν ἐπ' ἐκείνους.
 ΚΡ. Ὦντως· ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ ἀπέκτεινεν ἐκείνην.
 ΠΑ. Ποῖόν τι ἄγριον μορφῆς ἔχουσιν σχῆμα;
 ΚΡ. Θώρακα ἐχίδνης κεφαλαῖς περιεσπειραμένον.
 ΠΑ. Τοῦτ' οὐκ ἔστιν ὁ πάλαιός ἐκεῖνος μῦθος.
 ΚΡ. Ὡς Ἀθηνᾶ φέρε τὸ δέρας ἐκείνης ἐν τῷ στήθει.
 ΠΑ. Τὴν Αἰγίδα φῆς, τὸ τῆς Παλλάδος ὄπλον;
 ΚΡ. Τοῦτο δὲ τοῖνομα ἐκ τῆς γιγαντομαχίας ἔσχεν.
 ΠΑ. Εἶεν· τί δέ σοι ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐκ τούτων κέρδος;
 ΚΡ. Οἶσθα σὺ πάντως Ἐριχθόνιον τὴν πᾶν.
 ΠΑ. Πῶς γὰρ οὐ; τὸν ἐκ γῆς ὑμῖν φύντα πρῶτον τῶν προ-
 γόνων.
 ΚΡ. Τούτῳ δέδωχ' ἡ Παλλὰς, ἄρτι τὸ φῶς ἰδόντι.
 ΠΑ. Τί δὴ ποτε; νέον γάρ τι δοκεῖς εἶρεῖν.

ἐρίου καὶ τῆς χθονός· Ἀθηνᾶ γὰρ ἀπομάχασα τὸν τοῦ Ἡφαίστου γόνον ἐρίῳ, ἔρριψεν εἰς γῆν ὅθεν Ἐριχθόνιος γίγνεται. 1002. Μέλλον] νέον, ἴσως γραπτὸν

- ΚΡ. Δισσούς σταλαγμούς αἵματος Γοργούς ἄπο.
 ΠΑ. Ἰσχὺν ἔχοντ' ἂν τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;
 ΚΡ. Τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νόσων. 1005
 ΠΑ. Ἐν τῷ καθάψας ἁμφὶ παιδὶ σώματος;
 ΚΡ. Χρυσοῖσι δεσμοῖς· ὁ δὲ δίδωσ' ἑμῷ πατρί.
 ΠΑ. Κείνου δὲ κατθανόντος ἐς σ' ἀφίκετο;
 ΚΡ. Ναί· κάπι καρπῷ γ' αὐτὸ τῆς χειρὸς φέρω.
 ΠΑ. Πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δῶρον θεᾶς; 1010
 ΚΡ. Κοίλης μὲν ὅς τις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου —
 ΠΑ. Τί τῷδε χρῆσθε, δύνασιν ἐκφέρει τίνα;
 ΚΡ. Νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου.
 ΠΑ. Ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς, ὃν λέγεις, τί δρᾷ;
 ΚΡ. Κτείνει, δρακόντων ἰὸς ὧν τῶν Γοργόνων. 1015
 ΠΑ. Εἰς ἐν δὲ κραθέντ' αὐτὸν, ἢ χωρὶς φορεῖς;
 ΚΡ. Χωρὶς· κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται.
 ΠΑ. Ὡ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις, ὅσων σε δεῖ.
 ΚΡ. Τούτῳ θανεῖται παῖς· σὺ δ' ὁ κτείνων ἔση.
 ΠΑ. Ποῦ; καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν, τοῖμα ἂν δ' ἐμὸν. 1020
 ΚΡ. Ἐν ταῖς Ἀθήναις, δῶμ' ὅταν τοῦμὸν μύλῃ.
 ΠΑ. Οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοῦμὸν ψέγεις.
 ΚΡ. Πῶς; ἄρ' ὑπείδου τοῦθ' ὃ καὶ εἰσέρχεται;
 ΠΑ. Σὺ παῖδα δόξεις διολέσαι, καὶ μὴ κτενεῖς.
 ΚΡ. Ὅρθῳς· φθονεῖν γὰρ φασι μητριαῖς τέκνοις. 1025
 ΠΑ. Αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρνήσῃ φόνους.

μέλλεις, ἵν' ἢ, θέλεις μὲν εἰπεῖν τι, ἀλλ' ὀκνοῦσα ἀναβάλλεις. 1004. ἔχοντ' ἂν] ἔχοντε ἂν, διῶκως. 1015. [ὁ]ν γραπτέον, ἵος· εἰ μὴ τυπογραφικὸν ἐστὶν ἀμάρτημα. 1016. ἢ χωρὶς φορεῖς] ἐν ἄλλοις ἰσχύρ' εἰσφορεῖς.

- ΚΡ. Δύο σταγόνες αἵματος γοργοναίου.
 ΠΑ. Τίνα δὲ ἰσχὺν ἔχοιεν ἂν ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους;
 ΚΡ. Ἡ μὲν φονεῖν, ἡ δὲ σώζειν ἀπὸ τῶν νόσων.
 ΠΑ. Πῶς δ' ἔλαβεν ὁ παῖς τὸ δῶρον τοῦτο;
 ΚΡ. Ἐν χρυσῷ δεσμῷ, τοῦ σώματος ἐξηρημένῳ.
 ΠΑ. Ἐκ δὲ τούτου τί γέγονε μετὰ ταῦτα;
 ΚΡ. Εκείνης δ' αὖ τῷ ἑμῷ πατρί ὡς κληρονόμῳ.
 ΠΑ. Εἴθ' οὕτως ἄρα κατηλθεν εἰς σέ, τοῦ πατρὸς ἀποθαι-
 νόντος.
 ΚΡ. Μάλιστα γὰρ καὶ τῇ ἐμῇ χειρὶ φέρω τοῦτο.
 ΠΑ. Διπτὸν δ' ὃν τοῦτο, πῶς ἐστὶ κεκραμένον;
 ΚΡ. Ὁ μὲν ἐκείνου ἀπέσταξε φλεβὸς ἐκ κοίλης,
 ΠΑ. Τίνα δύναμιν, πρὸς τίποτε ἔχει τοῦτο;
 ΚΡ. Τὰς τε νόσους ἰᾶται, καὶ τὸν βίον τρέφει.
 ΠΑ. Τὸ δὲ ἕτερον τίποτε χρησιμεύει;
 ΚΡ. Κτείνει, ἰὸς ὧν τῶν δρακόντων Γοργόνων.
 ΠΑ. Μεμιμεγμέν' ἄλφω φέρεις, ἢ χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων;
 ΚΡ. Χωρὶς· κακὸν γὰρ χρυσῷ ἀμίκτως ἔχει.
 ΠΑ. Ὡ φιλτάτη, πάντα ἔσται σοι τετελεσμένα.
 ΚΡ. Σὺ οὖν τούτῳ ἀπολεῖς τὸν νέον κληρονόμον.
 ΠΑ. Ποῦ, πῶς, πότε; σὸν γὰρ ἐστὶ λέγειν, ἐμῷ δὲ τοῖμα ἂν.
 ΚΡ. Ἀθήνησιν· ἐπειδὴν ἐκεῖνος εἰσέλθῃ ἐνδὸν τῆς οἰκίας.
 ΠΑ. Οὐ καλὸν τοῦτο· εἰ χρὴ καὶ σε ἐν μέρει ψέγειν.
 ΚΡ. Πῶς; μὲν προεῖδες, ὃ καὶ γὰρ ὑποπτύω;
 ΠΑ. Αὐτὴ γὰρ δόξεις, καὶ μὴ κτείνης, ἀποκτεῖναι τὸν νέον.
 ΚΡ. Ναί· φασι γὰρ ἐνεῖναι μητριαῖς πρὸς τοὺς προγόνους
 φόνον.
 ΠΑ. Οὐκοῦν αὐτοῦ ἀνελευσ' αὐτὸν, πάντας ἂν λάθοις τοῦτο·
 (ΤΟΜ. Ε.)

- ΚΡ. Προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.
 ΠΑ. Καὶ σὸν γε λήσεις πίσιν, ἃ σε σπεύδει λαθεῖν.
 ΚΡ. Οἶσθ' οὖν, ὃ δρᾶσον; χεῖρας ἐξ ἐμῆς λαβὼν
 Χρύσωρ' Ἀθίνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον, 1030
 Ἐλθὼν, ἵν' ἡμῖν βουθυτεῖ λάθρα πόσις,
 Δείπνων ὅττιν λήγωσι, καὶ σπονδὰς θεοῖς
 Μέλλωσι λείπειν, ἐν πέπλοις ἔχων τόδε
 Κάθες βαλὼν ἐς πῶμα τῷ νεκρίᾳ,
 Ἰδίᾳ δέ, μὴ γὰρ πᾶσι, χωρίσας ποτὶν 1035
 Τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δεσπόζειν δόμων.
 Κᾶνπερ διέλθῃ λαιμὸν, οὐποτ' ἴξεται
 Κλεινὰς Ἀθίνας· κατθανὼν δ' αὐτοῦ μενεῖ.
 ΠΑ. Σὺ μὲν νυν εἴσω προξένων μέθεο, πύδ'·
 Ἡμεῖς δ', ἐφ' ᾧ τετέλεσθ', ἐκπονῆτομεν. 1040
 Ἄγ', ὦ γεραιὲ πόδες, νεανίας γενοῦ
 Ἔργοισι, καὶ μὴ τῷ χρόνῳ πάρεστί σοι.
 Ἐχθρὸν δ' ἐπ' ἄνδρα στεῖλε δεσποτῶν μέτα,
 Καὶ συμφόνευσέ, καὶ συνεξίρει δόμων.
 Τὴν δ' εὐσέβειαν εὐτυχοῦσι μὲν καλὸν 1025
 Τιμᾶν, ὅταν δε πολεμίους δρᾶσαι κακῶς
 Θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.
 ΧΟ. Εἰνοδία θυγάτερ Δάματρος, ἃ τῶν (Στρ. α'.)
 Νυκτιπόλων ἐρόδων ἀνάσσεις
 Καὶ μεθαμερίων, ὅπως 1050
 Δυσθιανάτων κρατήρων πλη-
 Ρώματ', ἐφ' οἷσι πέμπει
 Πότνια, πότνι' ἐμὰ
 Χθονίᾳς Γοργοῦς λαιμοτόμων

- ΚΡ. Καὶ μὴν αἰσθάνομαι ἡδονὴν ἐμοὶ προγεγονυῖαν·
 ΠΑ. Λήσεις δι' καὶ Εὐθύν, ἐν οἷ, ἐκαῖνος λαθεῖνσε σπεύδει.
 ΚΡ. Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσεις, λαβὼν τὸ χρυσὸν τοῦτο καὶ ἀρ-
 χαῖον ἔργον τῆς Ἀθηνᾶς, ἴθι, ἐνθ' οὐμὸς ἀνὴρ θύει λά-
 θρα· κῆπειδ' ἀν, καλῶς αὐτοῖς σχλόν, λήζαντες τοῦ δει-
 πνου, μέλλωσι σπείσειν τοῖς θεοῖς, σὺ ὑπὸ μάλης τοῦτ'
 ἔχων, κάθες ἐς τὸ πῶμα τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐμοῦ δεσ-
 πόσειν οἴκου· τοῦτο γὰρ εἴπερ διέλθοι τὴν οἰσοφάγον
 ἅπαζ, αὐθημερὸν ἐκαῖνοι ἀπολέσει, καὶ δέποτε ὄψεται
 τὰς Ἀθίνας.
 ΠΑ. Οὐκοῦν σὺ μὲν εἰσιούσα ἐνταῦθα, ἡσυρίαν ἄγε παρὰ
 προξένους ἐγὼ δὲ χωρῶ, ἐρ' ἃ τυγχάνω τεταγμένος.
 Ἀλλ' ὦ πόδες γεραιέ, ῥῶτον σεαυτὸν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ,
 ἀλλά γε τοῖς ἔργοις νεανίας γιγνόμενος· χώρει σὺν δε-
 σπότηις ἐπ' ἄνδρα ἐχθρὸν καθεστῶτα, καὶ συμφονεύ-
 σας, ἀπάλλαξον αὐτοῦ τὴν οἶκον· εὐσέβειαν γὰρ ἀσκαῖν
 εὖ μὲν πράττουσιν ζηλωτῖν· τοὺς δὲ βουλομένους τοὺς
 ἑαυτῶν μετελθεῖν ἐχθροὺς, οὐδεὶς κωλύει νόμος.
 ΧΟ. Εἰνοδία Ἐκάτη, θυγάτερ Δῆμητρος, ἡ τῶν νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέρας περιπολούντων προσταυδῶν τυγχάνεις,
 εὐίδωσον τὸ θανάτιμον ἐκαῖνο πῶμα, ἐφ' οὗς ἡ ἐμὴ
 δέσποινα πέμπει τοῦτο ἀπὸ τῶν τῆς Γοργοῦς φλεβῶν

† 309. Σὺ μὲν νυν] συλλογιστικὸν τόνον ἐγκλιτικὸν ὄν· ἀντὶ τοῦδ' ἐν περισπώμενον
 δε, χρονικόν. 1048. Εἰνοδία] Περσεφόνη, Ἐκάτη. ἴδε Ἐλ. σίχ. 578. καὶ ἐξῆς

Ἀπὸ σταλαγμῶν
 Τῷ τῶν Ἑρεχθεϊδᾶν
 Δόμων ἐφαπτομένῳ·
 Μηδὲ ποτ' ἄλλος ἄλλων ἀπ' οἴκων
 Πόλεως ἀνάηται

1055

Πλὴν τῶν εὐγενεσσὶν Ἑρεχθεϊδᾶν.

1060

Εἰ δ' ἀτελὴς θάνατος σπουδαί τε δεσποί-

(Ἀντ. α')

Νης, ὅτε καιρὸς ἄπεισι τόλμας,

Ἄ τε νῦν φέρετ' ἐλπίς, ἢ θη-

Κτὴν ξίφος, ἢ λαιμῶν ἐξά-

Ψαι βρόχον ἀμύδι δειρὴν,

1065

Πάθεσι πάθεα δ' ἐξ

Ἀνύτους' εἰς ἄλλας βιότου

Μορφὰς κάτεισιν·

Οὐ γὰρ δόμων γ' ἐτέρους

Ἄρχοντας ἄλλοδαπούς

1070

Ζῶσά ποτ' ὁμμάτων ἐν φαειναῖς

Ἀνέχοιτ' ἂν ἀνγίχῃς,

Ἄ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ' οἴκων.

Αἰσχύνονται τὸν πολυῦμον

(Στρ. β')

Θεόν, εἰ περὶ Καλλιχόροισι παγαῖς

1075

Λαμπρὰ θεῶν εἰκάδων

ὄψεται ἐννύχιος αὐτὸς ὢν,

Ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς

Ἀνεχόρευεν αἰθήρ,

Χορεύει δὲ Σελήνη,

1080

Καὶ πεντήκοντα κίρχι

Νηρέος, αἱ κατὰ πόντον,

ἀποσταλαγθὲν, ἐπὶ τὸν σπεύδοντά φημι γενέσθαι κύριον
 τῶν Ἑρεχθέως οἴκων· μὴ γὰρ ποτ' ἄλλος ἐξ ἐτέρας οἰ-
 κίας, πλὴν τῶν ἀπ' Ἑρεχθέως τῆς τῶν Ἀθηνῶν πό-
 λεως ἄρξειε.

Εἰ δ' ἀποφύγοι ἐκεῖνος τὸν θάνατον, καὶ ἡ τῆς δεσποί-
 νης σπουδὴ μείνειεν ἄπρακτος, δυσὶν θάτερον προσ-
 δόκιμον ἔσται, ἢ φάσγανον ὥσιν διὰ τοῦ ἥπατος, ἢ
 βρόχῳ χρήσεσθαι ἀπὸ τοῦ τραχήλου· διὰ γὰρ πολλῶν
 παθῶν ἐλθοῦσα, εἰς ἄλλην ἀποβλέπει ιδεάν βίου· οὐ
 γὰρ ποτ' ἀνάσχοιτ' ἂν ζῶσχι ἡ τοῦ Ἑρεχθέως ὁρᾶν αὐτοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἄλλοδαπούς κυρίους τοῦ πατρῷου γεγενη-
 μένους οἴκου.

Αἰδοῦμαι τὸν πολυῦμνητον Βάκχον, εἰ ἐκεῖνος ὁ νέος
 παρὰ τὸ καλλίχορον φρέαρ στής, θεωρήσει τὴν τῶν
 ἱερῶν Εἰκάδων λαμπράδα, διὰ πασης νυκτὸς ἀγρυπνῶν,
 ὅππῃ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς αὐτοῖς ἀστροῖς, ἥτε Σελήνῃ,
 καὶ πεντήκοντα Νηρηίδες, αἱ ἔντε πόντῳ καὶ ποτα-

1063. Ἄ-τε νῦν] ἐν ἄλλοις καί-ται, ἄ-τε χωρὶς· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ γραπτέον εἶναι
 καὶ δε, ἢ δε. 1064. Λαιμῶν] ὡς τὸ ἐξ ἄλλης, ἀντὶ τοῦ δαίμων· εἰμὴ ἐκληπτέον
 ἀντὶ τοῦ δεσποίνης. 1075. Καλλιχόροισι παγαῖς] φρεαρτί ἦν ἐν Ἐλευσίνι Καλ-
 λίχορον ὀνομαζόμενον. (Ἰδὲ Ἰκετ. στίχ. 394. καὶ 621) Πουσσινίας δὲ (Ἀ. 113.)
 φρέαρ τε (φησι) καλούμενον καλλίχορον· ἐνθα πρῶτον Ἐλευσινίων γυναικες
 χορὴν ἔστησαν. καὶ ἦσαν εἰς τὴν θεόν. 1076. Εἰκάδων] Εἰκάδων δὲ ἔνοσι τὴν
 εἰκοστήν τοῦ Βονδρομιῶνος ἐκάστου ἔτους, καθ' ἃς ἐτελοῦντο Ἐλευσίνι τὰ μυ-
 στήρια· οὕτω γὰρ καὶ Πλούταρχος ἐν Φοικίῳ· Εἰκάδι γὰρ ἡ φρουρὰ Βον-
 δρομιῶνος εἰσῆλθε, μυστηρίων ὄντων, ἣ τὴν Ἰαχχον ἐξ ἄστως Ἐλευσίνι περ-
 ποσει. Ἡ εὖν Εἰκάς μία τῶν μυστηρίων ἐστίν, ἐν ἣ τὸν Ἰαχχον ἐξαχουσι-

Ἀεννάων τε ποταμῶν
 Λίνας χορευόμεναι,
 Τὴν χρυσοστέφανον κόραν

1085

Καὶ ματέρα σεμνάν·
 Ἰν' ἐλπίζει βασιλεύσειν,
 Ἄλλων πόνον εἰσπесῶν,
 Ὁ Φοῖβεος ἀλάτας.

Ὅραθ' ὅσοι δυσκελάδοισι
 Κατὰ Μοῦσαν ἰόντες αἰδέσθ' ὕμνοις

(Ἀντ β')

1091

Ἀμέτερα λέγεα καὶ γάμους
 Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους,
 Ὅσον εὐσεβία κρατοῦμεν
 Ἄδικον ἄροτρον ἀνδρῶν.

1095

Παλίμφαμος αἰοῖδ' ἄ
 Καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω
 Δυσκέλαδος περὶ λέκτρων.

Δείκνυσιν γὰρ ὁ Διὸς ἐκ'
 Παίδων ἀμνημοσύναν,

1100

Οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν
 Οἴκοισι φυτεύσας
 Δεσποίναν πρὸς δ' Ἀφροδίταν
 Ἄλλαν θέμενος χάριν
 Νόθου παιδὸς ἔκυρσεν.

1105

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΘΕΡΑΠΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΟΥΣΑ, ΙΩΝ.

ΘΕ. Κλειναὶ γυναῖκες, ποῦ κόρην ἔρεχθέως

μοῖς ἐνδiciaτῶμεναι, χορεύουσαι, ὕμνοῦσι τὴν χρυσοστέφανον
 κόρην, καὶ τὴν σεμνὴν μητέρα, ἐνθ' ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος
 οὗτος πλυνόμενος νεωκόρος, ἐλπίζει κύριος ἔσεσθαι,
 ὧν ἕτεροι τυγχάνουσι πεπονηκότες.

Ἵμεῖς δὲ οἱ ὕμνωδαί, αἱ ταῖς μούσαις συνοργιζόν-
 τες, δυσφήμις μέλεσι τὰ ἡμέτερα διέξιτε λέχη, καὶ
 τοὺς τῆς Ἀφροδίτης ἡμῶν κατεπάδειε γάμους, δεῦτ'
 ἴδετε νῦν ὅπως τοὺς αἰσχροὺς καὶ παρανόμους τῶν ἀν-
 δρῶν ἔρωτας νικῶμεν σωφροσύνη· Ἀνακρούσατε τοῖνυν
 ἐκ παλινωδίας τὸ κακόφημον περὶ τῶν γάμων μέλος,
 ἐκ τοῦ θῆρος μετενεγκόντες πρὸς τὸ ἄρεν· ὁρᾶτε γὰρ
 τὸν ἐκ τοῦ παιδὸς τοῦ Διὸς, οἷα ἀγνωμονεῖ πρὸς τὴν
 ἑαυτοῦ γυναῖκα· ἐπειδὴ γὰρ ἐξ αὐτῆς αὐτῷ οὐκ ἔστι
 τέκνα, ἑτέρα συναρμόσαι τὴν ἐπαφροδίτην χάριν, νό-
 θον ἐξ αὐτῆς ἐγένετο παῖδα.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΘΕΡΑΠΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΟΥΣΑ, ΙΩΝ.

ΘΕ. Κλειναὶ γυναῖκες, ποῦ ἔστιν ἡ δέσποινα, ἡ ἔρεχθέως

1095. Ἄροτρον] ἄδικον σπῆρον, γεωργόν, τὴν ἄνδρα αὐτόν· εἰληπται δὲ ἀπὸ
 μεταφορᾶς τῆς γεωργίας 1097. Καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω] οὕτως ἐξ ἐτέ-
 ρας ἐκδυσσεως ἀντὶ τοῦ. Καὶ Μοῦσιος ἄνδρας ἴστω· οὕτω γὰρ καὶ τὸ μέτρον
 ἀκριβέστερον· εἰ δὲ μή, τοῖς ἴστω (ἀπὸ σοῦ ἴσημι) τί ὅτι μὴ γραπτέον ἴστω;
 ἦν' ἦ, καὶ κακοφθογγος Μοῦσα κατὰ γυναικῶν ἔστω παλίμφομος κατὰ τῶν
 ἀνδρῶν, ὅσον λαγνείας καὶ ἀσελγείας· ἐνεκα· λέγει δὲ ταῦθ'· ὑποτιθεῖς Ἐὐθὺν
 ἄλλ' ἑτέρας γυναῖκος ἔχειν τὸν Ἴωνα παῖδα. 1099. Ὁ Διὸς ἐκ παιδῶν] ὁ ἐκ τοῦ

- Δέσποιναν εὐρω; πανταχῇ γὰρ ἄστερες
 Ζητῶν νιν ἐξέπλησεν, οὐκ ἔχω λαβεῖν.
- ΧΟ. Τί δ' ἐστίν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία
 Πηδῶν ἔχει σε, καὶ λόγους τίνες φέρεις; 1110
- ΘΕ. Θηρώμεθ' ἀρχὰς δ' αἱ πιχώριοι χθονὸς
 Ζητοῦσιν αὐτήν, ὡς θάλη πατρουμένη.
- ΧΟ. Οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμεθα
 Κρυφαῖον ἐς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον;
- ΘΕ. Ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου καὶ ὑστάτοις κακοῖς. 1115
- ΧΟ. Ὁφθῇ δὲ πῶς τὰ κρυπτὰ μηχανήματα;
- ΘΕ. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡστώμενον
 Ἐξεύρειν ὁ θεός, οὐ μινθῆναι θέλων.
- ΧΟ. Πῶς; ἀντιᾶζω σ' ἰκέτις ἐξείπειν τάδε. 1120
- Πιτυσμέναι γὰρ, εἰ θανεῖν ἡμᾶς γρεῶν,
 Ἥδιον ἂν θάνοιμεν, εἴθ' ὄραν φάος.
- ΘΕ. Ἐπεὶ θεοῦ μαντεῖον ὄχετ' ἐκλιπὼν
 Πόσις Κρεούσης, παῖδα τὸν καινὸν λαβὼν,
 Πρὸς δεῖπνα, θυσίας θ', ἃς θεοῖς ὠπλίζετο,
 Εὐθύος μὲν ὄχετ' ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ 1125
- Βακχεῖον, ὡς σφαγᾶσι Διονύσου πετρας
 Λεύσειε δισσὰς παιδὺς ἀντ' ὀπτηρίων,
 Λεξας· σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων
 Σκηνᾶς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν.
- Θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν, ἣν μακρὸν χρόνον 1130

Αἰώλου τοῦ παιδὸς τοῦ Διός. 1113. Οὔτι που λελήμεθα] μὴν ἐχλωμεν;
 1115. Ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου καὶ ὑστάτοις κακοῖς] ἐν ἄλλοις δὲ καῖται. Ἐγνώσ-
 μεθ' ἐξῆς οὐσ' ἐν ὑστάτοις κακοῖς, εὐδοτε' ἂν μάλλον, εἰ γραψάμεν, μεταβα-

- θυγάτηρ· ζητήσας γὰρ αὐτὴν πανταχοῦ ἐν τῇ πόλει,
 οὐχ αἰός τε ἐγενόμην εὐρεῖν.
- ΧΟ. Τί δέ ποθ' οὕτω σπεύδων ἔχεις εἰπεῖν πρὸς αὐτήν;
- ΘΕ. Διωκόμεθα· οἱ δ' ἄρχοντες ζητοῦσιν αὐτὴν καταλεῦσαι.
- ΧΟ. Οἴμοι, τί φῆς; μή τι πεφωράμεθα ἐπιβουλεύουσαι τῷ
 νέῳ.
- ΘΕ. Τοῦτό γε δή που· καὶ ἤδη τὰ ἔσχαθ' ἡμῖν ἐπαπειλεῖται.
- ΧΟ. Πῶς οὖν προδέδοται ἡμῖν τὸ πρᾶγμα;
- ΘΕ. Ὁ θεὸς αὐτὸς ἐξέφηνε, μὴ ἀνεγόμενος ἰδεῖν τὸ δίκαιον
 ἦττον τοῦ ἀδίκου γενόμενον.
- ΧΟ. Πρὸς θεῶν λέγε τὸ σαφέστερον περὶ τούτου· διαφέρει
 γὰρ ὡς πλεῖστον ἡμῖν μαθεῖν, εἴτε χρῆζην, ἢ ἀποθα-
 νεῖν. μετριώτερον γὰρ μαθούσαις ἂν εἴη τὸ πάθος.
- ΘΕ. Εὐθύος γὰρ ἅμα λιπὼν τὸ μαντεῖον, ἀγαγὼν τὸν νέον
 παῖδα, ἔνθ' ἡμελλε θύσαι τοῖς θεοῖς, καὶ δεῖπνον
 τοῖς φίλοις παρασκευάσειν, εἶπεν αὐτῷ τάδε· ἐγὼ μὲν,
 ὦ παῖ, ἔφη, εἴμι, ἔνθα τὸ τοῦ Βάκχου ἀναφαίνεται πῦρ,
 τὰ σὰ ὀπτήρια θύσων παρὰ τὰς δισσὰς τοῦ Διονύτου
 πέτρας· σὺ δὲ μένων ὧδε, κέλευε τοὺς τέκτονας στήσαι
 τὰς σκηνάς· καὶ θύσας τοῖς γενέταις θεοῖς, ἣν ἐγώ οὔτε-

λόντες τὸ, οὐσ', εἰς τὸ, οὖν, ὡδὶ· Ἐγνώσμεθ' ἐξῆς οὖν ἐν ἐσχάτοις (ἐσμέν) κα-
 κοῖς. 1117. Τὸ μὴ δίκαιον] ὁ θεὸς βουλούμενος μὴ μινθῆναι φόνῳ, ἐξήλεγξε
 τὸ κακούργημα, ἀποδείξας τὸ ἀδίκον ἦττον τοῦ δίκαιου· ὁ ἐστὶν ἐποίησε τὸ
 δίκαιον κατισχύσαι τοῦ ἀδίκου ἐπιχειρήματος. 1125. Πῦρ πηδᾷ] ἴδε Φοίνισ-
 στίχ. 225. 1127. Ὀπτήρια] θεωρήματα, εὐρετήρια, ἀνακαλυπτήρια· ἐννοεῖται
 δὲ ἔξωθεν τὸ, δῶρα. 1130. Θύσας] εἰς τὸν οἶνον, αἶμαι. ἃς ὁδοτέας μάλλον
 πρῶτο, καὶ ἢ εὐθεῖα ἐστὶν ἀναποδοτος, θεοὶ δὲ γενέται αἱ Τριτοπατορες, οἷς

Μένω, παροῦσι δαΐτες ἔστωσαν φίλοις.
 Λαβὼν δὲ μύσχους, ὥχεθ'· ὁ δὲ νεανίας
 Σεμνῶς ἀτοίχους περιβόλῃς σκηνωμάτων
 Ὄρθοστάταις ἰδριεθ', ἡλίου φλογός,
 Καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσσα· βολὰς 1135
 Ἀκτῖνος, οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βῖνον,
 Πλέθρου σταθμῆσας μῆκος εἰς εὐγώνιον,
 Μέτρημ' ἔχουσιν τὸν μέγ' γε μυρίων
 Ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί,
 ὧς πάντα Δελφῶν λαὸν ἐς θοίνην καλῶν. 1140
 Λαβὼν δ' ὑφάσμαθ' ἱερὰ θεσαυρῶν πάρα,
 Κατεσκιάζε, θαύματ' ἀνθρώποις ὄραν.
 Πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων,
 Ἀνάθημα δίου παιδός, οὗς Ἡρακλῆης
 Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ἤνεγκεν θεῷ. 1145
 Ἐνῇ δ' ὑφάνται γράμμασιν τοιαῖδ' ὑφαί·
 Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ·
 Ἴππους μὲν ἤλαυν' εἰς τελευταίαν φλόγα
 Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.
 Μελάμπεπλος δὲ Νύξ' ἀσεύρωτον ζυγοῖς 1150
 Ὀχημ' ἔπαλλεν· ἄστρα δ' ὠμάρτει θεᾷ.
 Πλειὰς μὲν ἦι μεσοπύρου δι' αἰθέρος,

Ἀθηναῖοι ἔθουν, εὐχόμενοι ὑπὲρ γενέσεως παίδων 1136. Ἀκτῖνος] ἐν ἄλλοις, ἀκτῖνας. 1137. Πλέθρου] πλέθρον. μέτρον γῆς, ὅφασι τετραγωνικῶς μυρίους ποδας εἶχειν. Ἡσύχιος. το δὲ εὐγώνιον εἰληφθὼ ἀντὶ τοῦ ὀρθογώνιον. γῆς ἔχουσιν, ἕνα ἢ ἐκάστη πλευρὰ ποδῶν ἑκατόν. πολλαπλασιασθεῖσης οὖν τῆς ἐτέρας τῶν πλευρῶν τῇ ἐτέρᾳ μυρίου πόδας ἔξει τὸ ἐμβαδὸν οἶον, $100 \times 100 = 10,000$. τὸ δὲ ἔχουσιν συνεννοεῖ τὴν σκηνήν, σχῆμα πρὸς τὸ σημαίνόμενον.

ρήσω ἐλθὼν, ἐστίχσον τοὺς παρόντας τῶν φίλων· ὁ
 μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ μύσχους λαβὼν, ἀπιὼν ὥχετο·
 ὁ δὲ παῖς ἔτεινε σκηνὴν σεμνῶς ἐπὶ τῶν σύλων, οἶαν
 τάς τε μεσημβρινὰς, καὶ τὰς δυτικὰς τοῦ ἡλίου ἀπείρ-
 γειν ἀκτῖνας, μῆκος περιλαβὼν ὅσον πλέθρον, ὡς
 λέγουσιν οἱ περὶ τὰς γραμμὰς σοφοί, μυρίων ποδῶν
 τετραγωνικῶς λαμβανόμενον διάστημα, ἱκανὸν δὴ πάν-
 τας Δελφοὺς χωρῆσαι εἰς τὴν εὐωχίαν· εἴθ' οὕτως ὑφά-
 σματα ἐκ τῶν ἱερῶν λαβὼν ταμείων, πρῶτον μὲν ἐκ-
 τείνας ἐπὶ τοῦ ὀρόφου ὑφασμά τι, ὥσπερ πτέρυ-
 γα, ὃ Ἡρακλῆς ὁ Διὸς υἱὸς τῶν λαφύρων τῶν Ἀ-
 μαζόνων ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι· ἐνθα πάρεστιν ἰ-
 δεῖν ἐν ποικίλμασιν ὑφαντοῖς Οὐρανὸν αὐτὸν τοὺς
 ἐν τῷ αἰθέρι διεσκεδασμένους ἀθροίζοντα ἀστέρας,
 τὸν θ' Ἥλιον τὸν σελασφόρον ἐλαύνοντα δίφρον πρὸς
 τὴν δύσιν, καὶ Ἑσπερον αὐτὸν τὸν ἐν ἄστρασι δια-
 πρέποντα, ἐφέλκοντα ὀπίσθεν καὶ τὴν μελανεῖμονα Νύ-
 κτα, ἄζυγον αὐτὴν τὸ ἐαυτῆς ἐλαύνουσιν ὄχημα, παρο-
 μαρτῶντας ἑαυτῇ ἔχουσιν τοὺς ἀστέρας διὰ τοῦ αἰθέρος·
 οὗ ἐν μέσῳ ἦτε Πλειὰς ὄραται σὺν Ὠρίωνι τῷ ξιφήρει,

1144. Δίου παιδός] ἐν ἄλλοις. Διὸς παιδός· τοῦ Ἡρακλέους· πολὺς δὲ φέρεται περὶ τῶν Ἀμαζόνων λόγος, καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ιλ. Γ' στίχ. 189.) ἐκεῖνα.

» Ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἤλιον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.

1146. Ἐνῇ δ' ὑφάνται] ἀντὶ τοῦ ἐνῆσαν· σύνθεσις τοῦτο παρὰ ποιηταῖς μά-
 λιστα· οὕτω δὲ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Τραχ. 520) ἢ δ' ἀμφιπλεκτοὶ κλίμακες.

Ὁ, τε ξιφήρης Ὠρίων· ὑπερθε δὲ
 Ἄρκτος στρέφουσ' εὐραϊὰ χρυσήρει πόλῳ·
 Κύκλος δὲ πανσίληνος ἠκόντιζ' ἄνω
 Μηνὺς διγήρης, Ἰάδες τε ναυτίλοις
 Σαφέστατον σημείον, ἧ τε γωσφόρος
 Ἔως διώκουσ' ἄστρα· τοίχοισιν δ' ἔπι
 Ἡμισυχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα,
 Εὐηρέτους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίστιν,
 Καὶ μιζόθηρας φῶτας, ἵππειας τ' ἄγρας,
 Ἐλάφων λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα.
 Κατ' εἰσόδους δὲ Κέκροπα θυγατέρων πέλας
 Σπείρας συνειλίττοντ' Ἀθηναίων τινὸς
 Ἀνάθημα, χρυσέους τ' ἐν μίσῳ, συσαιτίῳ
 Κρατῆρας ἔσθησ' ἐν δ' ἄκροισι βᾶς ποσὶ
 Κήρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ' ἐγγώριον
 Ἐς θαῖτα χωρεῖν ὥς δ' ἐπληρώθη στέγη,
 Στεφανώουσι κοσμηθέντες, εὐόχθου βορᾶς
 Ψυχὴν ἐπλήρουν ὥς δ' ἀνείσαν ἡδονήν,

1153

1160

1170

1156. Μηνὺς διγήρης] πλησιφαῆς οὖσα, καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἥλιον, ὅτε διαιρεῖ τὸν σελήνιακὸν μῆνα δίχα. Περὶ μὲν οὖν τῶν Πλειάδων ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 3. Ἰάδες κατὰ Τζέτζην ἐν ἀποσπάσματι Ἡσιόδου, ἦσαν

» Νύμφαι Χαρίτεσσιν ἑμοῖσι,

» Φασβίλη, ἡ δὲ Κορωνίς, Εὐστέφανός τε Κλέεια,

» Φαιώ θ' ἱμερρεσσα, καὶ Εὐδώρα τανύπεπλος·

» Ἄς Ἰάδας καλέουσιν ἐπιχθονὶ φύλ' ἀνθρώπων.

εἰσὶ δὲ ἄμφω αἱ τε Πλειάδες καὶ Ἰάδες κατεστηγισμένοι. αἱ μὲν ἐπὶ τῶν κεράτων, αἱ δὲ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ Ταύρου. 1160. Ἀντίας Ἑλληνίστιν] εἰ μὴ τι διερωτῶμεν τὸ Ἑλληνίστιν εἰς το, ἀλλήγησι, τὰς ἐν Σαλαμῖνι μετὰ Θεμιστοκλέους εἴκεν αἰνέττεσθαι· τὸ δὲ ἐπόμενον τοῦ ἀθλοῦ δοκεῖ εἰσάγειν τοῦ Ἡ-

καὶ ἡ οὐράκι Ἄρκτος ἡ τὸν χρυσοῦν περιπολοῦσα πόλιν·
 ἦτε Σελήνη πλησιφαῆς, ὅποτε διχοτομεῖ τὸν μῆνα,
 καὶ αἱ Ἰάδες, τοῦτο δὴ το τοῖς πλανιζομένοις ὄν ση-
 μαῖον· καὶ τελευτῶσα ἡ ῥοδοδάκτυλος Ἥως, ἡ τοὺς
 ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ τῷ ἐαυτῆς ἐξελαύνουσα φωτί·
 ταῦτα δὴ κατὰ τὴν τῆς σκηνῆς ὄροφον παρίστουν
 αἱ γραφαί. Ἐν δ' αὖ τοῖς τοίχοις ἄλλ' ἄλλη ποικίλματα
 τὰ τῶν βαρβάρων παρεῖχον ὑφάσματα, ταχυναυτούσας
 ναῦς μαχομένας ταῖς Ἑλληνικαῖς, μιζόθηράς τε, καὶ
 ἄγρας ἵππων, ἐλάφους τε καὶ λέοντας θηρωμένους
 ἀγρίους ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου αὐτῆς παρίστατο Κέκροψ
 παρὰ ταῖς ἐκαστοῦ θυγατρᾶσι, περιεσπειραμένην φέρον-
 τα τὴν κέρκον, ἀνάθημα τοῦτο τῷ θεῷ τινος τῶν Ἀθη-
 ναίων. Τοιαῦτα δὲ ἦσαν τὰ ποικίλματα τῇ σκηνῇ· ἧς
 κατὰ τὸ μέσον ἡ τράπεζα ἦν, ἐφ' ἧς χρυσοὶ κρατῆρες
 ἄλλος ἄλλῃ ἐξῆς ἐτήκεσαν τοῖς συνδαιτυμῶσι. Τούτων
 οὖν οὕτως ἐχόντων, κήρυξ τις ἀναστὰς, κούφως τε καὶ
 ἐπ' ἄκροις βαίνων ποσὶν, ἀνεκήρυξε, τὸν βουλούμενον
 τῶν ἐπιχωρίων ἐλθεῖν εἰς εὐαχίαν· πληρωθείσης δ'
 οὕτω τῆς σκηνῆς, στεφανωθέντες· οἱ συνεστιάτορες,
 ἡθιον, ἀφρόνων παρατεθειμένων ὥς δὲ καλῶς αὐταῖς

ρακλέους· μιζόθηρες γὰρ φῶτες εἶεν ἂν οἱ ἵπποκένταυροι· ἵππειαι δὲ ἄγρας αἱ ἐκ Θράκης ἀρπαγέντες ἵπποι τοῦ Διομήδους (ἴδε Ἀλκ. στίχ. 1040. καὶ ἐξῆς) Λέων δὲ ὁ ὑφ' Ἡρακλέους κρατηθεὶς ἐν Νεμέᾳ. 1163. Κέκροπα] Κέκροψ αὐτόθην συμφορὰς ἔχων σῆμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐξαίσιμος πρότερος Ἀπολ. Βιβλ. Γ. 13, 1 — 1169. Εὐόχθου] πλουσίας, ἀφρόνου· τὸ δὲ ἀνείσαν ἡδονήν, ἐν ἄλλοις καίται, ἀνῆσαν· ὁ δὲ νοῦς, ὥς δὲ ἀνίσταν ἐαυτοῖς

* Παρελθὼν πρέσβυς ἐς μέσον πέδον ,
 ἔστη, γέλων δ' ἔθηκε συνδαίπνοις πολλὺν ,
 Πρύθυμ'κ πράσσω·ν ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ
 Χερσὶν ἔπεμπε νίπτρα κἄς θυμῷ
 Σμύρνης ἰδρωτῶ, χρυσέων τ' ἐκπωμάτων 1175
 Ἦρχ', αὐτὸς αὐτῷ τόνδε προστάζας πόνον.
 Ἐπεὶ δ' ἐς αὐλοὺς ἦκεν ἐς κρατῆρά τε
 Κινὸν, γέρων ἔλεξ', ἀραρπάζειν χρεῖον
 Οἶνηρά τεύχη σμικρά, μεγάλα δ' ἐσφέρειν ,
 ὣς θᾶσσον ἔλθωσ' οἷδ' ἐς ἡδονὰς φρενῶν. 1180
 Ἦν δὲ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους ,
 Χρυσέας τε φιάλας· ὁ δὲ, λαβὼν ἐξείρετον ,
 ὣς τῷ νέῳ δὴ δεσπότη χάριν φέρων,
 ἔδωκε πλήρως τεύχος, εἰς οἶνον βαλὼν ,
 Ὅ φασι δοῦναι φάρμακον ὀρεστήριον 1185
 Δέσποινα, ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίπει φάος·
 Κούδεις τὰδ' ἦδει· ἐν χερσὶν ἔχοντι δὲ
 Σπονδὰς μετ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι,
 Βλαστημῖαν τις οἰκετῶν ἐφθέγγετο·
 Ὁ δ', ὡς ἐν ἱερῷ μάντεσιν τ' ἐσθλοῖς τραφεῖς, 1190
 οἶωνόν ἔθετο, κἀκέλευσ' ἄλλον νέον
 Κρατῆρα πληροῦν· τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ
 Δ' ὧσι γαίᾳ, πᾶσι τ' ἐκσπένδειν λέγει.
 Σιγὴ δ' ὑπῆλθεν· ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρύσου

εἰς ἡδονήν. 1177. Ἦκεν] ἡ εὐωχία· τὸ δὲ κοινόν, καὶ νὸν ἐν ἄλλοις κεῖται.
 1179. Μεγάλα τε εἰσφέρειν] δικαίως οὖν ἔλεγεν Ἀνάχαρις (Δίων Λαέρτιος
 εἰς Ἀνάχαριν) θαυμάζειν, πῶς Ἕλληνας, ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνουσι,

εἶχε. παρελθὼν ἀνὴρ πρέσβυς ἐν μέσοις, πρὸ θυμῶς
 εἶχεν ὑπηρετεῖν τοῖς ἐστιωμένοις ἐξ οὗ γέλως ἦν ἐκεί-
 νοις πολὺ· ἔκτε γὰρ προχόου ἐνέχει αὐτοῖς νίψασθαι
 καὶ σμύρνη θυμῶν, διεκτέδαζε τὴν τοῦ ὕδρωτος ἀπο-
 φορὰν, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα λαβὼν, πρὸ θυμῶς ἦν οἰ-
 νοχοεῖν τοῖς κατακεκλιμένοις, αὐτόκλητος τοῦ πούρ-
 γημα τοῦτο ἀναδεξάμενος· ἐπεὶ δὲ αὐλοῦ καὶ οἴνου ἐκ
 νέου ἀρχὴ προὔεθ' ἡ, παρελθὼν ὁ γέρων ἐς μέσους,
 ἐνέκραξεν, ἀναιρέσθων τὰ σμικρὰ ταῦτ' ἐκπώματα,
 καὶ ἀντὶ τούτων εἰσαγέσθων τὰ μεῖζω, ἵν' οὕτοι πί-
 νοντες ἐκ τοῦ πλείονος εὐθυμῶσιν· ἐκ δὲ τούτου ἄγων
 ἦν πᾶσιν ὑπηρεταῖς, ὅστις πρῶτος κομίσῃ φιάλας ἀρ-
 γυρᾶς καὶ χρυσᾶς ἀντὶ τῶν πρώτων· ὧν λαβὼν αὐτὸς
 τὴν καλλίστην, ὡς δῆθεν χαρίζομενος τῷ νέῳ δεσπό-
 τη, πληρώσας οἴνου, προσήνεγκεν ἐκείνῳ πιεῖν, προ-
 καθεὶς τὸ φάρμακον, ὅφασι λαβεῖν αὐτὸν παρὰ τῆς δεσ-
 ποίνης, ἐφ' ᾧ ἀπολεσθῆναι τὸν νέον· ἦδει δὲ οὐδεὶς οὐ-
 δὲν τῶν ἐσκευορημένων· ὁ δ' ἅμα λαβὼν, ἐν τῷ μέλ-
 λειν ποιήσας τὰς σπονδὰς σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐπειδὴ
 ἡκούσθη τις τῶν οἰκετῶν μεταξὺ βλάσφημον προηκάμε-
 νός τι, ὡς ἐν μέσοις ὁ νέος τοῖς σοφωτέροις τῶν μάν-
 τεων ἀνατραφεῖς ἐν τῷ ἱερῷ, ἀπείσιον οἶωνόν ἐποιή-
 σατο τοῦτο· καὶ δὴ ἐκέλευσεν ἕτερον αὐτῷ πληρῶσαι
 κρατῆρα· ὃν δ' ἐτύγγανε φέρων ἐν χειρὶ, κατέσπεισε
 τοῖς θεοῖς εἰς τὴν γῆν, κελεύσας καὶ τοῖς ἄλλοις μι-
 μήσασθαι· σιγὴ δὲ βαθεῖα ἦν πᾶσι πρὸς τὸ γεγεννημέ-

πληθέντες, δὲ, ἐν μεγάλοις. 1187. Κούδεις τὰδ' ἦδει] οὕτως ἀντὶ τοῦ ἔδειναι

Κρατῆρας ἱεροῦς, Βιβλίνου τε πώματος.

1195

Κἄν τῷδε μύθῳ πτηνὸς ἐσπείπτει δόμοις

Κῶμος πελειῶν. Αὐξίου γάρ ἐν δόμοις

Ἄπρεστανάουσ'· ὥς δ' ἀπέσπεισαν μέθυ,

* * *

Καὶς αὐτὸ χεῖλη πώματος κεχρημέναι

Καθῆκον, εἴλωκεν δ' εὐπτέρων ἐς αὐχένας.

1200

Καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνθος ἦν λουβὴ θεοῦ·

Ἡ δ' ἔζεν, ἐνθ' ὁ κρινὸς ἐσπείσεν γόνος,

Ποτοῦ τ' ἐγεύσασθ', εὐθὺς εὐπτέρον δέμας

Ἐπείσε κάθ' ἀκχεύον, ἐκ δ' ἐκλεγξέσθ' ὅπα

Ἀξύνετον αἰάζουσι· ἐθάμβησεν δὲ πᾶς

1205

Φοινιστῶν ὁμιλίας ὄρνιθος πόνου.

Ονήσκει δ' ἀπασπαίρουσα, φοινικοσκελεῖς

Χηλᾶς παρῆντα· γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη

ὑπὲρ τραπέζης ἦν ὁ μαντευτὸς γόνος.

Βοᾷ δέ τις μ' ἐλελλεν ἀνθρώπων κτανεῖν;

1210

Σήμερις, πρέσβυ' σὴ γὰρ ἡ προθυμία,

Καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πρὸς.

Εὐθὺς δ' ἐρευνᾷ γραῖαν ὠλένην λαβὼν,

Ἐπ' αὐτοῦ γὰρ πρέσβυν ὥς ἔχονθ' ἔλοι.

1195. Βιβλίνου πώματος] ἐν ἄλλοις κεῖται. Βυβλίνου διὰ τοῦ υ. συγχέχεται δὲ· ἔστι γὰρ, ὡς εἶπε, Βίβλος πόλις Θυρκίας, καὶ Βύβλος πόλις Αἰγύπτου. Ποταμοὶ δὲ μνῃσθῆναι τοῦ οἴνου τούτου διαφόρως γράφοντες. Παρά γὰρ Αἰσώδης (Ἡρ. Β. στίχ. 207.)

» Εἴη πετραῖη τε σκίη, καὶ Βύβλινος οἶνος·

Περὶ οὗ Πρόκλος· ὅτι οὗτος ὁ οἶνος, ὡς Θεοφύλακτος εὐδοκίμει, λέγει καὶ Εὐριπίδης· Μεσσηνίαν δὲ αὐτὴν Βίβλος, ὡς φασί, ποταμὸς Θυρκίας· Πρόκλος αὖθις· Βυβλίνος οἶνος, ἦτοι ἀπὸ ἀμπέλου οὕτω καλουμένης, ὡς καὶ Πρόκλος

νον· ἡμεῖς δ' ἐκ τούτου ἐπληροῦμεν τοὺς κρατῆρας ἐξ ὑπαρχῆς τοῦ βιβλίνου· καὶ τῷδ' ὁρῶμεν ὅλην ἀγέλην περιστερῶν, τῶν ἐν τῷ ἱερῷ ἀδεῶς τρεφομένων, καταπατάσας ἐν τάξει ὑπὸ τὴν σκηνήν· αἱ περὶ τὸ ἐσπείσμενον εἰσπεσοῦσαι ἀθρόα, ἀνέσπων ὡς ἐκ σφοδρᾶς δίψης τοῦ οἴνου πρῶτον μὲν εἰς τὰ χεῖλη, ἔπειτα κατέσπων, διὰ τοῦ χρυσοειδοῦς τραχήλου παραπέμπουσαι εἰς τὸν καταπότην· ἦν δὲ ἡ σπινθὴ ταῖς μὲν ὅλως ἀβλαβής· ἡ δὲ γευσταμένη, ἐξ ὧν ἔππεισεν ὁ νέος παῖς, ὑποσεισασμένη τὰς πτέρυγας, ἐξεβήκευσε κατὰ κλάγξασα ἀναθρόν τι καὶ ἀξύνετον, ἀνωλόλυξεν, ὥστε θαύμασαι πάντας τὸ τῆς ὄρνιθος πάθος, ἡ δὲ ἀσπαίρουσα, καὶ τοὺς φοιτῶντας παρῆντα πόδας, κατέστρεψε παραχρῆμα· ὁ δὲ μαντευτὸς παῖς, διαβρόχας τὴν αἰσθητὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀνεβόησε, τίς οὕτω θρασὺς, ὅς ἐβουλήθημε ἀποκτεῖναι; λέγε δὲ σὺ, ὦ πρέσβυ' ἐκ γὰρ τῆς σῆς χειρὸς ἐδεξάμην ἐγὼ τὸ πῶμα, ὡς μάλα προθυμουμένου μοι δοῦναι τούτῳ· καὶ ταῦτ' εἰπὼν, λαβόμενος αὐτοῦ τῆς χειρὸς, διερευνᾷ, ὡς φωράσῃ ἔχοντά τι·

ἡ πόλις Θυρκική· Τζέ-ζης δέ· Καὶ οἶνον Βύβλινον πῖνε, ἀπὸ Βυβλίας ἀμπέλου Θυρκίας, ἡ ἐλαφρὴ καὶ ὑδατώδης, κατ' ἐμὲ, ἀπὸ τῶν Ασσυρίων τῶν περὶ τὴν Βίβλον καὶ Λίβανον· ἐκεῖ γὰρ ὑδροπότηται. Θεόκριτος δὲ (Εἰδύλ. ιδ. στίχ. 15) Ἀνῶξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη τεττάρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ ληνοῦ· ἐνθα ὁ σχολιαστής· Οἶνον δηλονότι Θυρκικόν· ἡ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ Θυρκίας· καὶ ἄλλοι δὲ οὕτω συγκαχυμένους μνῃσθῆναι περὶ τούτου.

1198. Κῶμος] ἀθρόα, ὡς ἐπὶ Κῶμον ἐν παρατάξει καὶ πομπῇ κατέπτησαν.

1198. Ἀπέσπεισαν] εἶπε· αἱ εἰς τὰς πελειὰς τοῦτο ἀναφέρειν, τί οὐχὶ μὴ γραπτέον μᾶλλον, ἀπέσπασαν; 1209. ὑπὲρ τραπέζης] κατὰ λέξιν· γυμνώσας ἑαυτὸν τῶν πέπλων, ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης· ὁ ἔστι, διαβρόχας τὴν ἐσθῆτα· ἢ ἀγανακτήσεως κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἀνέβη ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἵνα

Ἦφθη δέ, καὶ κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μόγις

1215

Τόλμας Κρεούσης πώματις τε μηχανάς.

Θαῖ δ' εὐθὺς ἔξω, συλλαβὼν θοινάτορας,

Ὁ πυθόγρηστος Λοξίου νεανίας,

Κἄν κοιράνοισι Πυθικοῖς σταθεὶς, λέγει·

Ὡ γὰρ σεμνή, τῆς Ἑρεχθέως ὑπο

1220

Εἴη, γυναικὶς φαρμάκοις θνήσκουσιν.

Δελφῶν δ' ἄνακτες ὤρισαν πατρορρίφῃ

Θανεῖν ἐμὴν δέσποιναν οὐ ψήφω μιᾷ,

Τὸν ἱερὸν ὡς κτείνουσιν, ἐν τ' ἀνακτόροις

Φόνον τιθεῖσαν· πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις

1225

Τὴν ἀλλίως σπεύσασιν ἀθλίαν ὁδόν.

Παίδων γὰρ ἐλθοῦς· εἰς ἔρον Φοῖβου πάρα,

Τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσεν.

ΧΟ. Οὐκ ἔστ', οὐκ ἔστιν θανάτου

Παρατροπὴ μελέα μοι·

1230

Φανερά γάρ, φανερά τάδ' ἦδη,

Σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρυῶν θοᾶς

Ἐχίδνας σταγόσιν μιμνυμένας φόνω,

Φανερά θύματα νερτέρων,

Συμφοραὶ μὲν ἐμῷ βίῳ,

1235

Λευσιμοὶ δὲ καταφθοραί.

Δέσποινα, τίνα φυγὰν περόεσσαν, ἢ

Χθονὸς ὑπο σκατίων μυχῶν πορευθῶ,

Θανάτου λεύσιμον

Ἄταν ἀποφεύγουσα, τεθρίππων

1240

Ὠρίσταν χαλὰν ἐπιδᾶς, ἢ

Πρύμνας ἐπὶ ναῶν;

ὁ δὲ καταναγκασθεὶς, κατεῖπε, πάνθ' ἃ τετόλμηται καὶ

ἐσκευώρηται τῇ Κρεούσῃ· ἐκ δὲ τούτου ἐξῶν ὁ νεανίας,

πολλοὺς ἐπαγόμενους μάρτυρας, ἦλθεν ὡς τοὺς ἄρχόν-

τας τῶν Δελφῶν, καί φησιν, ὦ γῆ σεμνή καὶ ἱερὰ,

ἀπολλύμεθα φαρμάκοις ὑπὸ τῆς τοῦ Ἑρεχθέως θυγατρὸς.

Ἐκ δὲ τούτου ψῆφος διηνέχθη τοῖς ἄρχουσιν ἀποθανεῖν

τὴν ταῦτα τολμήσασαν, ῥιφθεῖσαν κατὰ τῶν πετρῶν,

ὡς οὐ μόνον ἄνδρα ἱερὸν ἀποκτείνασαν, ἀλλὰ καὶ τῷ

ἱερῷ τοικυτ' ἀσεβῆσαι τολμήσασαν· καὶ δὴ πᾶσα ἡ

πόλις ἤδη ζητεῖ τὴν ἀθλίως ἀθλίαν τοικυτὴν ὁδὸν ἐλο-

μένην· πόθω γὰρ παίδων ἐλθοῦσα πρὸς τὸν Φοῖβον,

συναπώλεσε καὶ ἑαυτὴν ταῖς ἐλπίσι, τὸ μηκέτι εἶναι

μεταλαβούσα.

ΧΟ. Ὡ δύστηνος ἐγὼ, οὐχ ὄρω, οἶκν οἶκν εἴπω φυγὴν θα-

νάτου· φανερά ταῦτα γέγονε, τὰ περὶ τὰς οἰναράς τοῦ

Βάκχου σπουδᾶς, σταγόσι φονίαις φονίας Γοργῶς με-

μιγμένας· φανερά τὰ τῶν νεκρῶν ταῦτα θύματα· συμ-

φορά μοι ἐν τῷ βίῳ μεγίστη ἦδε, λευσίμῳ ἀπαλλάξαι

θανάτῳ. Ὡ δέσποινα, ποιδήποτε τίσι πτεροῖς εἰς αἰ-

θέρα, ἢ ὅποι ὑπὸ γῆν καταδύσα τὴν ἐπικειμένην τύ-

χην, τὸν λαΐνόν φημι θάνατον ἀποφύγω; πότερον, ἐπ'

ὠκυτάτων τεθρίππων, ἢ νεὼς ἐπιδᾶσα ταχείας; ἀλλ'

μᾶλλον (ἴσως) ἀκούσεται· τί γὰρ ἄλλο βουλιμένος; 1222 Σπονδὰς κατὰ τὰς ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ Διονύσου σπονδὰς, τὰς μεμιγμένας σταγόσι φόνου τῆς ἐλευθέρου ἐχίδνης, ὅ ἐστι τῆς Γοργῶνος. τὸ δὲ, Φόνω, ἢ τραπεζὴν εἰς τὸ, φόνου ἢ ληπτέον ὡς ἐπεξηγηματικόν, τοῦ Σταγόσι· ἀλλὰ τί μὴ οὐχὶ γραπτέον μᾶλλον Σπονδὰς ἀγτί τοῦ, Σπονδὰς; ἵνα ἢ κατὰ γενικὴν ἀπόφασιν;

Οὐκ ἔστι λαθεῖν, ὅτε μὴ χρήζων
Θεὸς ἐκκλέπτει.

Τί ποτ', ὦ μελέα δέσποινα, μένει

1245

Ψυχῇ σε παθεῖν; ἄρα θέλουσαι

Δραῖσαι τι κακὸν τοὺς πέλας, αὐταῖ

Πεισόμεθ', ὥσπερ τὸ δίκαιον;

ΚΡ. Πρόσπολοι, διωκόμεσθα θανασίμου; ἐπὶ σφαγᾷ,
Πυθίᾳ ψήφῳ κρατηθεῖς, ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. 1250

ΧΤ. Ἰσμεν, ὦ τέλχινα, τὰς σᾶς συμφορὰς, ἔν' εἴ τύχης.

ΚΡ. Πῶ φημι δῆτ'; ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόγις πόδα,
Μὴ θανεῖν κλοπῇ δ' ἀφῆγμαι, διαφυγούσα πολεμίους.

ΧΟ. Ποῖ δ' ἂν ἄλλος, ἢ ἐπὶ βωμόν;

ΚΡ. Καὶ τί μοι πλεόν τόδε;

ΧΟ. Ἰκέτιν οὐ θέμις φρονεῦσιν.

ΚΡ. Τῷ νόμῳ δέ γ' ὄλλυμαι. 1255

ΧΟ. Χειρία γ' ἀλούσα.

ΚΡ. Καὶ μὴν οἷδ' ἀγωνισταὶ πικροὶ
Δεῦρ' ἐπείγονται ξιφῆρεις.

ΧΟ. Ἰξε νῦν πυρᾶς ἔπι.

Κἄν θάνης γὰρ ἐνθάδ' οὔσα, τοῖς ἀποκτεῖνασί σε
Προστρόπαιον ἔμα θήσεις· οἷστέον δὲ τὴν τύχην.

ΙΩΝ. ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς, 1260

Οἷαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας, ἢ πυρὸς

Δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα;

Ἢ τόλμα πᾶς ἔνεστιν, οὐδ' ἤσσω ἔφω

2246, Ψυχῇ σε ἐν ἄλλοις κεῖται, ψυχῇ σή. 1252. Ἐκ γὰρ οἴκων] ἐν ἄλλοις, ἐκ
κακῶν γάρ. 1260. Ταυρόμορφον ὄμμα] οὕτω τοὺς ποταμούς αἱ ποιηταὶ παρεικάζ-

ἔπειδ' ἂν ὁ θεὸς μὴ βούληται σώζειν, μάτην τῶν θνη-
τῶν ἢ σπουδῇ· οὐ γὰρ ἔστι λαθεῖν, ἐκείνου μὴ βου-
λομένου· σὺ δ' ὦ δύστηνε δέσποινα, τί ποτ' ἄρα πεί-
σεσθαι μέλλεις; ἄρα πεισόμεθα δικαίως, ἃ ἑτέροις
ἀδίκως ἐπιβεβουλεύκαμεν;

ΚΡ. Πρόσπολοι γυναικες, ἴστε με ψήφῳ δικαστῶν τῶν ἐπι-
χωρίων διωκομένην ἐπὶ θανάτῳ καὶ ἤδη ἐκδίδομαι
ἐπὶ τιμωρίαν.

ΧΟ. Καὶ μὴν ἴσμεν, ὦ δύστηνε, οἱ τῶν κακῶν τυγχάνεις
κεχωρηκυῖα.

ΚΡ. Ἀλλὰ ποῖ φύγω νῦν; ἐκ μέσου γὰρ τοῦ θανάτου μόλις
ὑποκλέψασ' ἑμαυτὴν, ἀφῆγμαι διεκδύσα τοὺς πολεμίους.

ΧΟ. Ποῖ ἄλλοσε, ἢ ἐπὶ τὸν βωμόν;

ΚΡ. Καὶ τίς ἐλπίς μοι ἐκεῖθεν;

ΧΟ. Οὐ γὰρ ἔξεστιν ἱκετεύουσιν φρονεῦσιν.

ΚΡ. Καὶ μὴν κατὰ δεικασμένην τυγχάνω νόμῳ.

ΧΟ. Εἴγ' ὑποχείριος αὐτοῖς ἦσθα.

ΚΡ. Ἀλλ' ἴδε τούτους ξιφῆρεις ἐπ' ἐμὲ ὀρμῶντας.

ΧΟ. Κάθησ' ὡς τάχος ἐπὶ τῆς ἐστίας ἐκαίνης· εἰ γὰρ ἀπο-
θάνοις ἐνταῦθα προστροπαίους ποιήσεις τοὺς ἀνελόντας.
παράσχου δὲ σεαυτὴν οἷαν φέρειν γενναίως τὰ παρὰ
τῆς τύχης.

ΙΩΝ. ὦ πάτερ τῆσδε Κηφισέ, ὁ ταυρόμορφον φέρων εἶδος,
οἷαν, οἷαν ἔχιδναν ἐγέννησας τήνδε, οἷον δράκοντα
πῦρ βλέπονθ' ὅλως, οἷα τολμῶσαν, αὐτόχρημα ὅλε-

θῶσι ταύρω, οὗς καὶ Ταυρόκερως καλοῦσι ἴδε ἐν Ὀρέστη εἰχ. 1372. ἐν ὑπὸ

Γοργοῦς σταλαγμῶν, οἷς ἐμελλέ με κτανεῖν.
 Δάζουθ', ἔν' αὐτῆς τοῖς ἀκηράτους πλόκους 1265
 Κόμης καταζήνωσι Παρνασοῦ πλάκες,
 Ὅθεν πετραῖον ἄλμα δισκευθήσεται.
 Ἐσθλοῦ δ' ἔκυρσα δαίμονος, πρὶν ἐς πόλιν
 Μολεῖν Ἀθηνῶν, χυτὸ μητρυιὰν πεσεῖν.
 Ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας 1270
 Ἰτας σὰς, ὅσον μοι πῆμα, δυσμενὴς τ' ἔφυς.
 Εἴσω γὰρ ἂν με περιβαλοῦσα δωμάτων,
 Ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἄδου δόμους.
 Ἀλλ' οὔτε βωμὸς, οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος,
 Σώσει σ'· ὁ δ' οἷκτος ὁ σὸς ἐμοὶ κρείσσων πάρα 1275
 Καὶ μητοὶ τῇ μῇ καὶ γὰρ εἰ τὸ σῶμά μοι
 Ἄπεστιν αὐτῆς, τοῦνομ' οὐκ ἄπεστί πω.
 Ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην
 Οἷαν ἔπλεξ' οὐ βωλὸν ἔπτηξεν θεοῦ,
 Ὡς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων· 1280
 ΚΡ. Ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμὲ
 Ὑπὲρ τ' ἐμαυτῆς, τοῦ θεοῦ θ', ἔν' ἕσταμεν.
 ΙΩΝ. Τί δ' ἐστὶ φοίβῃ σοὶ τε κοινὸν ἐν μέσῳ;
 ΚΡ. Ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ δίδωμι ἔχειν.
 ΙΩΝ. Κᾶπειτ' ἐκαίνες φαρμάκοις τὸν τοῦ θεοῦ; 1285
 ΚΡ. Ἀλλ' οὐκέτ' ἦσθα λοξίου, πατρός δέ σοῦ.
 ΙΩΝ. Ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρός οὐσίαν λέγω.

σημειώσαι· τὸ δὲ πατρὸς ἀναφερέσθω πρὸς τὴν Κρέουσιν. 1275. Ὁ σὸς] γραπτόν μᾶλλον, ὡς καὶ ἄλλοις καίται, ὅσος· εἰ δὲ μὴ, ἀναπληρωτέον οὕτω· ὁ δ' οἷκτος. οὐ τοῦτο αὐτὴ θέλει, οὗτος ἐμοὶ καὶ τῇ ἐμῇ μητρὶ ἐστὶ μαῖζων; ὁ ἐστίν, μᾶλλον προσήκει. 1287. Ἄλλ' ἐγενόμεσθα, πατρός οὐσίαν λέγω] διακρίνεται ἔτι καὶ τὸ χωρίον· ὅτινες ἐπειράθησαν διαρθεῖναι ὡδί·

θρον, ὀλεθριωτέραν δὲ καὶ αὐτῶν τὸν τῆς Γοργοῦς σταλαγμῶν, οἷς αὕτη γ' ἐμέλλησέ με ἀποκτείνειν. Δάζεσθ' ἡμεῖς ταύτης, ἀναρπάτατε, ὅπως ἀποσφενδονηθεῖσα ἀπὸ τῶν τοῦ Παρνασοῦ κορυφῶν κατὰ τῶν πετρῶν, ἀπόλυται διαμελισθεῖσα ὡς ἀγαθοῦ μοι δαίμονος τήμερον, οἷα ἂν ἔπαθον Ἀθήνησιν ἐμπασὼν μητρυιᾷ· εἰ γὰρ ἐν φίλοις τοῖς ἐμαυτοῦ ὦδε τριαύτης σου τυγχάνω πεπειραμένος, ἡπιούγ' ἐκεῖ αὐθιγὶ ἂν κατέπαμψας με εἰς Ἄδου με λαβοῦσα· ἀλλὰ νῦν οὔτε βωμὸς ὅστις οὐ, οὔθ' ὁ ναὸς οὗτος ὁ Ἀπόλλωνος σώσει σε· οὐ γάρ σοι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ καὶ τῇ μητρὶ τῇ ἐμῇ προσήκει οἷκτος· εἰ γὰρ ἄπεστιν ἐκείνη, ἀλλ' ἐμοίγε τοῦνομα πάρεστιν αἶε, μήτηρ παρ' ἐμοῦ ἡδίστα καλουμένη ὁράτε τὴν κακότεχνον, οἷα νῦν ἐξ ὧν τολμᾷ οὐδ' αἰδέεται τὸν βωμὸν τοῦ θεοῦ, ὡς δῆθεν, ὧν τετίλμηκε μὴ δώσουσα δίκην.
 ΚΡ. Οὗτος ἀπέχεσθαί μου κελεύω, μηδὲ ἄφημι οὕτως ὑπὲρ τε ἐμαυτῆς, καὶ τοῦ θεοῦ τοῦδε, οὐ τοῦ βωμοῦ τυγχάνω ἔχομένη.
 ΙΩΝ. Τί κοινὸν σοῖτε καὶ Φοίβῃ ἐστὶ ὦδε;
 ΚΡ. Ἱερὸν γὰρ τῷ θεῷ τὸ σωμαέστι τοῦτο.
 ΙΩΝ. Ἐπειτ' ἐτόλμας ἀποκτείνειν τὸν ἐκαίνου;
 ΚΡ. Οὐκέτι τὸν τοῦ Φοίβου, Εὐρύτου δὲ ὄντα παῖδα.
 ΙΩΝ. Ἀλλ' ἦν παρ' ἐκείνου καίτοι οὐχ οὐσίαν.

« Ἄλλως ἐγενόμεσθ', οὐ πατρός θέσιν λέγω·
 « Ἄλλ' οὐ γένος μὲν τοι, πρὸς οὐσίαν λέγω.
 Εἴη δ' ἂν μᾶλλον, καὶ οὕτως ἐπιδιαρθεῖσαι ἐλαττονι μεταβολῇ· οἷον,
 « Ἄλλ' ἐγενόμεσθ', οὐ πατρὸς οὐσίαν λέγω.
 ἢ καὶ ἡ, ἐγενόμην μὲν τοῦ θεοῦ θέσαι υἱός, οὐ κατ' οὐσίαν δέ.

- KP. Οὐκοῦν τίτ' ἦσθα· νῦν δ' ἐγὼ, σὺ δ' οὐκέτ' εἶ.
 ΙΩΝ. Οὐκ εὐσεβεῖς γε, τὰμὰ δ' εὐσεβῆ τίτ' ἦν.
 KP. Ἐκτεῖνα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμαῖς. 1290
 ΙΩΝ. Οὗτοι σὺν ὅπλοις ἤλθον εἰς τὴν σὴν χθόνα.
 KP. Μάλιστα, κἀπὶμπρας δ' Ἑρεχθέως δόμους.
 ΙΩΝ. Ποίοισι παναῖς, ἢ πυρός ποία φλογί;
 KP. Ἐμελλες οἰκεῖν τᾶμ', ἐμοῦ βία λαθῶν.
 ΙΩΝ. Πατρός γε γῆν διδόντος, ἦν ἐκτῆσατο. 1295
 KP. Τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος;
 ΙΩΝ. Ὅπλοισιν αὐτὴν, αὐ λόγους, ἐρρύσατο.
 KP. Ἐπίκουρος οἰκῆτωρ γ' ἂν οὐκ εἴη χθονός·
 ΙΩΝ. Κᾶπειτα τοῦ μέλλειν μ' ἀπέκτεινας φόβω;
 KP. Ὡς μὴ θάνοιμί γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχους. 1300
 ΙΩΝ. Φθονεῖς, ἅπαις οὐκ, εἰ πατὴρ ἐξευρέ με;
 KP. Σὺ τῶν ἀτέκνων δῆτ' ἀναρπάσεις δόμους;
 ΙΩΝ. Ἡμῖν δέ γ' ἄλλα πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;
 KP. Ὅσ' ἄσπις, ἔγχος θ' ἦδε σοι παμπησία.
 ΙΩΝ. Ἐκλείπε βωμὸν καὶ θεηλάτους ἔδρας. 1305
 KP. Τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ, νουθέτει.
 ΙΩΝ. Σὺ δ' οὐχ ὑφέξεις ζημίην, κτείνουσ' ἐμέ;
 KP. Ἦν γ' ἐντὸς ἀδύγων τῶνδ' ἐμε σφάζει θέλης.
 ΙΩΝ. Τίς ἡδονὴ σοι θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασιν;
 KP. Λυπήσομέν τιν', ὧν λελυπήμεσθ' ὕπο. 1310
 ΙΩΝ. (Φεῦ.) δεινόν γε, θνητοῖς τοὺς νόμους ὥς οὐ καλῶς
 ἔβηκεν ὁ θεός, αὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς·
 Τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
 Ἀλλ' ἐξελαύνειν· οὐδὲ γὰρ ψάυειν καλὸν
 Θεῶν πονηρὰν χεῖρα, τοῖσι δ' ἐνδίκαις 1315

- KP. Ὁ οὖν αὐτὸς ποτ' ἦσθα, τοῦτ' ἐγὼ νῦν ἐκείνω.
 ΙΩΝ. Ἀλλ' ἐγὼ ἦν, ὃ ἦν, διάγων ἐν εὐσεβείᾳ.
 KP. Τὸν τοῦ ἐμαυτῆς οἴκου ἐχθρὸν ἀνελεῖν προῖθυμήθην.
 ΙΩΝ. Οὐκ οἶδ' ἐλθὼν ὅπλοις ἐπὶ τὴν σὴν πατρίδα.
 KP. Ὁρμήθης πυρπολῆσαι τὸν Ἑρεχθέως οἶκον.
 ΙΩ. Ποῖω ποτὲ πυρὶ, ἢ ὅτῳ λέγεις τρόπῳ;
 KP. Ἐβουλήθη γὰρ κύριος τῶν ἐμῶν γενέσθαι.
 ΙΩ. Τοῦ πατρὸς διδόντος μοι, ἦν ἐκτῆσατο χώραν.
 KP. Τί κοινὸν τοῖς ἀπ' Αἰόλου τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος;
 ΙΩ. Εὐθύς γὰρ οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἔσωσεν ἐκείνην.
 KP. Ὁ ἐπικουρήσας οὐκ ὀφείλει κύριος γενέσθαι.
 ΙΩ. Εἴθ' οὕτως ὑποψία τοῦ μέλλοντος ἐφόνευέσμε;
 KP. Ὡς μὴ φθάσῃς σίγῃ, ἐμὲ τοῦτο δρᾶσας·
 ΙΩ. Φθονεῖς, ἅπαις οὐσα, τῷ ἀνευρόντι τὸν ἑαυτοῦ παῖδα;
 KP. Οὐκοῦν αὐτός γ' ἀναρπάσεις τὸν τῶν ἀτέκνων κλῆρον;
 ΙΩ. Μὲν οὐκ ἦν μοι πατρίδας οὐσίας μέρος;
 KP. Ἀσπίς καὶ δόρυ σοι ἅπας ὁ κλῆρος ἐσται.
 ΙΩ. Λίπε τὸν βωμὸν καὶ τοῦ θεοῦ τὴν ἔδραν.
 KP. Ἴθι νουθέτει τὴν σεαυτοῦ μητέρα ταῦτα.
 ΙΩ. Τί δ'; οὐ δώσεις δίκην, ἐφ' οἷς ἐφόνευέσμε;
 KP. Εἴγε ἐνταῦθα τολμήσεις ἀνελεῖν με.
 ΙΩ. Καὶ τί σοι κέρδος τοῦτο παθεῖν ἐνταῦθα;
 KP. Ἀντιλυπήσομέν γέπως οὕτω τοὺς λυπούντας.
 ΙΩ. Φεῦ· ὥς ἀπρονοήτως καὶ ἀπερισκέπτως δοκαῖ μοι ὁ θεός
 Θεῖναι τοῖς ἀνθρώποις τοὺς νόμους· ἔδει γὰρ μηδεμίαν
 εἴσοδον, μηδὲ καταφυγὴν πρὸς τοὺς βωμοὺς εἶναι τοῖς
 γε πονηροῖς, οὐδὲ χερσὶ μιαραῖς τῶν θεῶν θιγγάνειν

ἱερὰ καθίζειν, ὅς τις ἠδικεῖτ, ἐχρῆν,
 Καὶ μὴ ἐπὶ ταῦτα τοῦτ' ἰόντ' ἔχων ἴσον
 Τόν τ' ἐσθλὸν ὄντα τόν τε μὴ θεῶν πάρα.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΠΥΘΙΑ, ΙΩΝ, ΚΡΕΟΥΣΑ, ΑΘΗΝΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΥ. Ἐπίσχε, ὦ παῖ· τρίποδα γὰρ χρηστήριον
 Λιποῦσα, θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβαλλῶ ποδὶ 1320
 Φοίβου προφῆτις, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
 Σώζουσα, πασῶν Δελφίδων ἐξαίρετος.

ΙΩΝ. Χαῖρ, ὦ φίλη μοι μήτηρ, οὐ τεκοῦσά περ.

ΠΥ. Ἀλλ' οὖν λεγώμεθ'· ἡ φάτις δ' οὐ μοι πικρά.

ΙΩΝ. Ἦκουσας, ὥς μ' ἔκτεινεν ἡδε μηχαναῖς; 1325

ΠΥ. Ἦκουσα· καὶ σύ γ', ὦμὸς ὢν, ἀμαρτάνεις.

ΙΩΝ. Οὐ γὰρ με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι;

ΠΥ. Προγόνους δάμαρτες δυσμενεῖς αἰεί ποτε.

ΙΩΝ. Ἡμεῖς δὲ μητρυαῖς γε, πάσχοντες κακῶς.

ΠΥ. Μὴ ταῦτα· λείπων δ' ἱερὰ καὶ στείχων πάτραν— 1330

ΙΩΝ. Τί δὴ με δρᾶσαι νοθετοῦμενον χρεῶν;

ΠΥ. Καθαρῶς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.

ΙΩΝ. Καθαρὸς ἅπας τοι, πολεμίους ὅς ἂν κτάνῃ.

ΠΥ. Μὴ σύ γε· παρ' ἡμῶν δ' ἔλαβ' οὗς ἔχω λόγους.

ΙΩΝ. Λέγοις ἂν εὐνόους δ' οὐσ' ἐρεῖς, ὅσ' ἂν λέγῃς. 1335

ΠΥ. Ὅρᾳς τόδ' ἄγγος χειρὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς;

τοὺς τοιοῦτους· χρηστοῖς δὲ μόνοις προσιτὰ ὄφειλον
 εἶναι τὰ τοιαῦτ' ἀδικουμένοις· μὴδ' ἀμφοτέρους εἰς ταῦ-
 τὸν ἀπ' ἐναντίας καταφυγόντας προαιρέσεως, τῶν ἴσων
 παρὰ τῶν θεῶν τυγχάνειν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΠΥΘΙΑ, ΙΩΝ, ΚΡΕΟΥΣΑ, ΑΘΗΝΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΥ. Ἐπίσχε, ὦ παῖ, μικρόν· τὴν γὰρ προφῆτιν ὁρᾷς τοῦ
 Φοίβου τὴν πασῶν τῶν Δελφῶν προτιμηθεῖσαν τὸν
 ἀρχαῖον νόμον τοῦ τρίποδος σώζειν· ἥτις νῦν καταλι-
 ποῦσα τὸ χρηστήριον, παρεγενόμην εἰς τὸν περίστυλον
 τοῦτον οἶκον.

ΙΩ. ὦ χαῖρε, φίλη μήτηρ, καί περ μὴ τεκοῦσά με.

ΠΥ. Ἡ δ' οὖν φήμη ἡδομένη μοι ἀποδίδωσι τοῦτο.

ΙΩ. Ἀκήκοας, οἷα ἔμελλε με δράσειν αὕτη;

ΠΥ. Μάλιστα· ἀλλὰ καὶ σὺ ὠμῶς πρὸς ταύτην φέρῃ.

ΙΩ. Τί δέ; μὲν οὐ γὰρ δίκην λαβεῖν κακῶς προπεπονθότα;

ΠΥ. Φύσει δυσμενὲς μητρυαῖ ταῖς προγόνους.

ΙΩ. Καὶ ἡμεῖς δ' οὐχ ἥττον ἐκείναις, ἡμᾶς μισούσαις.

ΠΥ. Μὴ τέκνον ταῦτ', ἀπαίρων εἰς τὴν πατρίδα.

ΙΩ. Τί δὲ δεῖ με δρᾶν ἐς τοῦπιόν; νουβέτε.

ΠΥ. Εἰσελθεῖν σε δεῖ Ἀθήναζε οἰωνοῖς αἰσίοις.

ΙΩ. Εἰς οἶονος ἄριστος τοὺς βλάβαντας ἀντιβλάψαι.

ΠΥ. Μὴ σύ γε· ἀλλ' ἄκουσον ἃ γρήσε καλῶς εἰδέναι.

ΙΩ. Λέγε· πᾶν γὰρ τὸ ἐκ σοῦ εὐνοίας ἀρχὴν ἔχει.

ΠΥ. Ὅρᾳς τὴν σαργάνην ταύτην ἐν ταῖς ἐμαῖς ὠλέναις;

ΙΟΝ. Ὀρῶ παλαιὴν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.

ΠΥ. Ἐν τῇδ' ἐσ' ἔλαβον νεύγονον βρέφος ποτέ.

ΙΟΝ. Τί φῆς; ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος.

ΠΥ. Σιγῇ γὰρ εἶχον αὐτὰ, νῦν δὲ δείκνυμεν.

134a

ΙΟΝ. Πῶς οὖν ἐκρυπτες τόδε, λαβοῦς' ἡμᾶς πάλαι;

ΠΥ. Ὁ θεὸς σ' ἐβούλετ' ἐν δόμοις ἔχειν λάτριν.

ΙΟΝ. Νῦν δ' οὐχὶ χρήζει; τῷ τότ' ἐγνώναί με χρή;

ΠΥ. Πατέρα κατειπὼν, τῆσδ' ἐκπέμπει χθονός.

ΙΟΝ. Σὺ δ' ἐκ κελευσμάτων, ἢ πόθεν, σῴζεις τάδε;

134b

ΠΥ. Ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι Λαζίας.

ΙΟΝ. Τί χρῆμα δράσαι; λέγε, πέραине σοὺς λόγους.

ΠΥ. Σῶσαι τόδ' εὖρημ' ἐς τὸν ὄντα νῦν χρόνον.

ΙΟΝ. ἔχει δέ μοι τί κέρδος, ἢ τίνα βλάβην;

ΠΑ. Ἐνθάδε κέκρυπται σπάργαν', οἷς ἐνήσθα σύ.

135a

ΙΟΝ. Μητρὸς τὰδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.

ΠΥ. Ἐπεὶ γ' ὁ δαίμων βούλεται, πάροιθε δ' οὔ.

ΙΟΝ. Ὡ μακαρίων μοι φασμάτων ἦδ' ἡμέρα!

ΠΥ. Λαβὼν νυν αὐτὰ, τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει.

Πᾶσαν δ' ἐπελθὼν Ἀσιάδ', Εὐρώπης θ' ὄρους,

135b

Γνώσει τάδ' αὐτός· τοῦ θεοῦ δ' ἕκατί σε

ἔθρεψά τ', ὦ παῖ, καὶ τὰδ' ἀποδίδωμί σοι,

Ἄ κείνος ἀκέλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν,

Σῶσαί θ'· ὅτου δ' ἐβούλεθ', οὐκ ἔχω λέγειν.

Ἦδει δὲ θνητῶν οὔτις ἀνθρώπων τάδε

136a

ἔχοντας ἡμᾶς, οὐδ' ἴν' ἦν κεκρυμμένα.

Καὶ χαῖρ'· ἴσον γὰρ σ' ὥς τεκοῦς' ἀσπάζομαι.

Ἄρξαι δ' ὅθεν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρή·

Πρῶτον μὲν, εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε

ΙΩ. Ὀρῶ κίστην ἀρχαίαν στεφάνοις κεκοσμημένην.

ΠΥ. Ἐν ταύτῃ ἐδεξάμην σέποτε ἀρτιγέννητον βρέφος.

ΙΩ. Τί φῆς; νέον μοι τοῦτο ἐν ταῖς ὥσιν προσβάλλει.

ΠΥ. Κρύψασα γὰρ ἐς τόδε, νῦν ἀνάγκη δείκνυω.

ΙΩ. Τί δὲ ἐκρυπτες ἡμᾶς τισοῦτον χρόνον;

ΠΥ. Τοῦ θεοῦ βουλομένου ἐν τῷ ναῷ τε εἶναι.

ΙΩ. Νῦν δ' οὐκέτ' ἀξιοῖ; πόθεν εἴσομαι τοῦτο;

ΠΥ. Δεῖξας σοι τὸν πατέρα, ἐκπέμπει σε ἐνταῦθεν.

ΙΩ. Σὺ δὲ κελευσθεῖσα, ἢ ἄλλως σῴζεις ταῦτα;

ΠΥ. Αὐτὸς γὰρ ὁ Λαζίας ἐνέπνευσέ μοι τοῦτο.

ΙΩ. Τίποτε δράσαι; βουλοίμην γὰρ εἰδέναι.

ΠΥ. Σῶσαί σοι τοῦτο· ἐς τὸν ἐνεστώτα χρόνον.

ΙΩ. Πρὸς τί δέ μοι συμφέρει, ἢ μὴ συμφέρει τοῦτο;

ΠΥ. Ἐνταῦθα κέκρυπται, ὃ ζητεῖς, ἐν τοῖς σπαργάνοις.

ΙΩ. Ἐκ τούτων οὖν ζητητέον τὴν ἐμαυτοῦ μητέρα;

ΠΥ. Νῦν γὰρ ὁ θεός σοι ἐπιτρέπει τοῦτο.

ΙΩ. Ὡ εὖρημ' ἡδιστον, ὦ ἡμέρα μακαρία.

ΠΥ. Ταῦτ' οὖν λαβὼν ζήτηί τὴν σε τεκοῦσαν· πᾶσαν δ'

Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην περιελθὼν, δείκνυε τὰ σημεῖα ταῦτα.

ἐγὼ δ' οὖν ἐνέθρεψά σε τῷ θεῷ, καὶ νῦν σοι ἀποδίδωμι

ταῦτα, ἃ τυγχάνω δεξαμένη, οὐ κελευσθεῖσα, ἀλλ' ἐμ-

πνευσθεῖσα διασῶσαί σοι ταῦτ' ἀκέραια· τίνος δ' ἕνεκα

ἐκεῖνος οὕτως ἐβουλήθη ταῦτα γενέσθαι, οὐκ ἔχω λέ-

γειν· οὐδ' ἀνθρώπων τις ἦδει με οὗτ' ἔχουσαν ταῦτα, οὐθ'

ὅπου ἐφύλαττον αὐτὰ κεκρυμμένα· καὶ νῦν, χαῖρέ μοι,

ὦ τέκνον· καὶ δέξαι μοι τὸ πρόσθεγμα τοῦτο, ταῦτόν

τῷ μητρικῷ δυνάμενον φίλτρῳ· ἄρξαι δὲ τὴν αὐτοῦ

μητέρα ζητεῖν ὥς τὸ εἶδος, ἐνταῦθεν πρῶτον, εἴ τις τῶν

Ἔς τοὺς δὲ ναοὺς ἐξέθηκε παρθένος,
Ἐπειτα δ', εἴ τις Ἑλλὰς ἐξ ἡμῶν δ' ἔχεις
Ἄπαντα, Φοῖβου θ', ὅς μετέσχε τῆς τύχης.

ΙΩΝ. Φεῦ, φεῦ! κατ' ὅσον ὡς ὑγρόν βάλλω δάκρυ,
Ἐκεῖσε τὸν νοῦν δοὺς, ὅθ' ἡ τεκοῦσά με,
Κρυφαῖα νυμφευθεῖς, ἀπημποῖα λάθρα,
Καὶ μαστὸν οὐχ ὑπέσχεον· ἀλλ' ἀνώνυμος
Ἐν θεοῦ μελάνθοις εἶχον οἰκέτην βίον.

Τὰ τοῦ θεοῦ μὲν χρηστὰ, τοῦ δὲ δαίμονος
Βαρύν· χρόνον γάρ, ὃν μ' ἔχρην ἐν ἀγκάλαις
Μητρὸς τρουφῆσαι καί τι τερφθῆναι βίου,
Ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς.

Τλήμων δὲ χὴ τεκοῦσά μ', ὡς ταῦτόν πάθος
Πέπονθε, παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς.
Καὶ νῦν λαβὼν τήνδ' ἀντίπηγ', οἶσω θεῶ
Ἀνάθημ', ἔν' εὖρω μηδέν, ὧν οὐ βούλομαι.

Εἰ γὰρ με δούλη τυγχάνει τεκοῦσά τις,
Εὐρεῖν κάκιον μητέρ', ἢ σιγῶντ' ἑρᾶν.
Ὡ Φοῖβε, ναοῖς ἀνατίθηναι τήνδε σῶις.

Καίτοι τί πάσχω; τοῦ θεοῦ προθυμία
Πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι.
Ἀνοιχτέον τάδ' ἐστί καὶ τολμητέον.

Τὰ γὰρ πεπωρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίνειν πόντ' ἔν.
Ὡ στέμμαθ' ἱερὰ, τί ποτέ μοι κεκαύθατε,
Καὶ σύνδεθ', οἷσι τὰμ' ἐφρουρήθη φίλα;

Ἰδοὺ περίπτυσμ' ἀντίπηγος εὐχύλου,
Ὡς οὐ γεγήρακ' ἔκ τινος θεηλάτου,

Δελφίδων τεκοῦσα, ἐξέθηκέ σε ὧδε· ἔπειτ' εἴ τις Ἑλληνὶς
ἀνὰ πᾶσιν τὴν Ἑλλάδα· ταῦτα μὲν σοι παρ' ἐμοῦ, καὶ
παρὰ τοῦ Φοῖβου, ὅς σου φροντίδα ἔσχε.

ΙΩ. Φεῦ, φεῦ! ὡς τετάρταγμαί τὰ ἐντός, καὶ δάκρυα κατα-
σπένδω ἀπο τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄκων, τὰ κατ' ἐμαυτὸν
ἀνακαλῶν τῇ διανοίᾳ, ὅπως ποτὲ ἡ μήτηρ, σκότιον με-
τελθοῦσα γάμον, ὑπεξέθηκέ με λάθρα, μαστὶν οὐχ ὑ-
ποσχούσα. ἀλλ' ἀνώνυμον τῷ ναῷ με παραδούσα οἰκέ-
την διάγειν βίον, καὶ τὰ μὲν πρὸς θεοῦ εὐ ἔχει μοι
νῦν· τὰ δὲ πρὸς τῆς τύχης οὐκ οἶστά· ἐγὼ τε γὰρ τὸν
πάντα χρόνον, ὃν ἔχρην με ταῖς τῆς μητρὸς ἐντραφῆναι
ἀγκάλαις, ἀπεςέρημαι τούτων, κἀκείνη οὐχ ἥττον τλή-
μων, αὐτὰ πεπονθυῖα, τῶν ἀπὸ τοῦ παιδὸς χαρίτων
ἀφηρεμένη ὅλως. Οὐκοῦν λαβὼν τὴν κίστην ταύτην,
ἀναθῶ τῷ θεῷ, καὶ μηδὲν πλέον περιεργάζομαι τὰ πρὸς
τὴν μητέρα· τίς γὰρ οἶδε, εἰ δούλης τυγχάνω γεγονώς;
ποιαύτην δ' ἀνευρεῖν ἀνιερώτερον ἐμοίγε, ἢ ποθεῖν μὴ
εὐρημένην, ἔσται. Οὐκοῦν ἀνατίθηναι τήνδε τῷ σῷ ναῷ,
Ὡ Φοῖβε· ἀλλὰ τί ταῦτα πάσχω; τοῦτο γὰρ ἀντικραίνει
τῇ τοῦ θεοῦ βουλήσει, ὅς διέσωσέ μοι τὰ τῆς μητρὸς
σημεῖα οὐκ ἀσκόπως ἐν καιρῷ χρήσασθαι ταύτοις· ἀ-
νοίγειν οὖν χρὴ θαρρόντα ταῦτα· ὃ γὰρ ἂν πέπτωται,
πῶς ἄν τις τοῦθ' ὑπερβαίνει; Ὡ στέμμαθ' ἱερὰ καὶ σύνδε-
τα, ἐν οἷς τοῦμὲν περιεσώθη σῶμα, τίποτε μοι καλύπ-
τετε ἄρρητον; Ἰδοὺ τὰ περὶ τὸ ζύγαστρον τοῦτο πάντα
νεαρά ὡς ἔκτινος θείας διαιώζεται τύχης, καὶ εὐρών

Εὐρώς τ' ἄπεισι πλεγμάτων· ὁ δὲ ἐν μέσῳ
Χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θησαυρίσμασιν.

ΚΡ. Τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὁρῶ;

ΧΟ. Σιγᾶν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.

1395

ΚΡ. Οὐκ ἐν σιωπῇ τάμ'· μή με νουθέτει.

Ὅρῳ γὰρ ἄγγος, οὐξέθηκ' ἐγὼ ποτε,
Σέ γ', ὦ τέκνον μοι, βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον,
Κέκροπος ἐς ἄντρα καὶ Μικρὰς πετρηρεφεῖς.
Λείψω δὲ βωμὸν τόνδε, καὶ θάνειν με χρή.

1400

ΙΩΝ. Λάξυσθε τήνδε· θεομανὴς γὰρ ἦλατο.

Βωμοῦ λιπυῦσα ξάνα· δεῖτε δ' ὠλένας.

ΚΡ. Σφάζοντες οὐ λήγαιτ' ἄν· ὦ· ἀνθεξομαι
Καὶ τῆσδε, καὶ σοῦ, τῶν τ' ἔσω κεκρυμμένων.

1405

ΙΩΝ. Τάδ' οὐχὶ δεινά; ρυσιάζομαι λόγῳ.

ΚΡ. Οὐκ· ἀλλὰ σοῖς φίλοισιν εὐρίσκη φίλος.

ΩΝ. Ἐγὼ φίλος σός; κατὰ μ' ἔκτεινες λάθρα;

ΚΡ. Παῖς γ', εἰ τόδ' ἐστὶ τοῖς τεκοῦσι φίλτατον.

ΙΩΝ. Παῦσαι πλέκουσα· λήψομαί σ' ἐγὼ καλῶς.

ΚΡ. Ἐς τοῦθ' ἰκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον.

1410

ΙΩΝ. Κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι;

ΚΡ. Σά γ' ἐνδοθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε.

ΙΩΝ. Καὶ τοῦνομ' αὐτῶν ἐξερεῖς, πρὶν εἰσιλθεῖν;

ΚΡ. Κἂν μὴ φράσω γε, κατθανεῖν ὑφίσταμαι.

οὐδ' ὅσισόν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ μεταξὺ τῷ πλέγματι
ἐπανθεῖ.

ΚΡ. Τί τοῦθ' ὁρῶ; θέαμα τοῦτο τῶν ἀνελπίστων.

ΧΟ. Δέσποινα, σῆγ' ἔχε· καὶ γὰρ καὶ ἐν ταῖς πρόσθεν ἐσίγ-
γας μοι.

ΚΡ. Τί σοι σιγῶ; μηδὲν νουθέτει πλέον· ἰδοὺ γὰρ ἡ σαργάνη
ἦδε, ἐν ἣ, ὦ τέκνον, ἐγὼ ἐξέθηκά σε, ἀρτιγενὲς βρέ-
φος ὄντα ἐν τῷ κατὰ τὰς Μακρὰς τοῦ Κέκροπος ἄντρον.

λίπω δ' οὖν τὸν βωμὸν τοῦτον, κἂν δέη με ἀποθανεῖν.

ΙΩ. Λάβετε αὐτήν, συλλάβετε, καὶ περιαγαγόντες τὴν χει-
ρα, δήσατε· ὁ θεὸς γὰρ, μανίαν αὐτῇ ἐνθείς, ἐλαύνει,
ὥστ' ἐκ ποδῶν τοῦ βωμοῦ γενέσθαι.

ΚΡ. Καίνετε, σφάζετε, οὐδὲν, πλὴν ὀθάνατος μόνος ἀπείρ-
ξει με ἔχεσθαι ταύτης, καὶ σοῦ γ', ὦ τέκνον, καὶ τῶν
ἐν ταύτῃ κεκρυμμένων.

Ω. ὦ τῆς ἀναιδείας! ἀνῆρπασμαι ταῖς λόγοις ὅλως.

ΚΡ. Οὐχί, ἀλλὰ φίλος εὐρίσκη ταῖς φιλοῦσι.

ΙΩ. Ἐγὼ σοι φίλος, ὃν ἔσπευσας ἀποκτεῖναι;

ΚΡ. Ναί, παῖς ὅλως· τοῦτο γὰρ τὸ φίλον ταῖς μητράσι.

ΙΩ. Παῦσαι δόλους πλέκουσα· αὐτίκα γὰρ ἔλεγχον δώσεις.

ΚΡ. Ἀνιστόρει· τούτου γὰρ καμὲ πόθος ἔχει.

ΙΩ. Τάγγεῖον τοῦτο, πόταρον, κενὸν ἐστὶ, ἢ ἔχει τί;

ΚΡ. Νὴ Δία· φέρει γὰρ, ἐν οἷς ποτε ἐξέθηκά σε.

ΙΩ. Ἐρεῖς δὲ κατ' ὄνομα πρὶν ἰδεῖν ταῦτα;

ΚΡ. Εἰ μὴ γὰρ τοῦτο, θανάτου τιμῶμαι, τέκνον.

1399. Κέκροπος] ἄντρον Κέκροπος ἐλέγετο, ὅτι ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἦν. ἥτις
ἀπὸ τοῦ Κέκροπος ἐλέγετο Κεκροπία. 1404. Τῶν τ' ἔσω κεκρυμμένων] ἢ
ἄλλους, τῶν σῶν ὅς εἰσιν οἱ ἐν τῇ κίστῃ κεκλυμένοι.

αὐτῇ κεκλυμένη. 1410. Τοῦδε τοξεύων] τούτου κατασφάζομαι, ἐπὶ
τοῦτον τὸν σκοπὸν βάλλω, εὑρεῖν τὸν ἐμαυτῆς παῖδα, καὶ σὲ ἐμὲ λαβεῖν.

- ΙΩΝ. Λέγ' ὥς ἔχει τί δεινὸν ἢ τόλμα γέ σου. 1415
 ΚΡ. Σκέψασθ', ὃ παῖς ποτ' οὐσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ.
 ΙΩΝ. Ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα.
 ΚΡ. Οὐ τέλεον, οἶον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.
 ΙΩΝ. Μορφὴν ἔχον τίν'; ὥς με μὴ ταύτη λάβῃς.
 ΚΡ. Γοργῶν μὲν ἐν μέσοισιν ἡτρίοις πέπλων. 1420
 ΙΩΝ. ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος;
 ΚΡ. Κεκρασπέδωταί τ' ὄφρ' αἰγίδος τρόπον.
 ΙΩΝ. (Ἰδοῦ.) τόδ' ἔσθ' ὕφασμα, δέσμα θ', ὡς εὐρίσκομεν.
 ΚΡ. ὦ χρόνιον ἰστῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν.
 ΙΩΝ. Ἔστιν τι πρὸς τῷ γ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐτυχεῖς; 1425
 ΚΡ. Δράκοντες ἀρχαῖόν τι πάγχρυσοι γένυν.
 ΙΩΝ. Δώρημ' Ἀθάνας, ἢ τέκν' ἐκτρέφειν λέγει;
 ΚΡ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.
 ΙΩΝ. Τί δρᾶν, τί χρῆσθαι; φράζε μοι χρυσώματα.
 ΚΡ. Δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν, τέκνον. 1430
 ΙΩΝ. Ἐνεισιν οἷδε· τὸ δὲ τρίτον ποθῶ μαθεῖν.
 ΚΡ. Στέφανον ἐλαίας ἀμφέθηκά σοι τότε,
 Ἦνπρῶτ' Ἀθάνας σκόπελος ἐξηνέγκατο.
 Ὅς, εἴπερ ἐστίν, οὐποτ' ἐκλείπει χλόην,
 Θάλλει δ', ἐλαίας ἐξ ἀκηράτου γεγώς. 1435
 ΙΩΝ. ὦ φιλτάτῃ μοι μῆτερ, ἄσμενός σ' ἰδὼν,
 Πρὸς ἀσμένους πέπτωκα σὰς παρηΐδας.
 ΚΡ. ὦ τέκνον, ὦ φῶς μητρὶ κρεῖσσον ἡλίου,
 (Συγγνώσεται γὰρ ὁ θεὸς) ἐν χεροῖν σ' ἔχω,

1418. Οὐ τέλειον] τὸ ὕφασμα αὐτὸ οὐκ ἔχει τὸ τέλειον ἐκ τῆς τέχνης, ἀλλ' οἷα ὑφαίνουσιν αἱ παρθένοι ἐν τῷ μανθάνειν. 1423. Δέσμα θ'] ἐν ἄλλοις, θεός,

- ΙΩ. Λέγε· ὥς γὰρ πολὺ θαρρεῖν δοκεῖς τοῖς λόγοις.
 ΚΡ. Σκέψαι, ὃ παῖς ἔτι οὔσα ἐξύφνηα.
 ΙΩ. Ποῖον δῆποτε· πολλὰ γὰρ ἔργα τῶν παρθένων.
 ΚΡ. Ἀτελές τι, οἶον μᾶθημα τῆς ἰστουργίας.
 ΙΩ. Μορφὴν λέγε· οὐ γὰρ νικήσεις με καὶ τούτῳ.
 ΚΡ. Γοργῶν ἐν μέσῳ πεποίκιλται τοῦ ὕφους.
 ΙΩ. ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐλαύνει τύχη ᾧδε;
 ΚΡ. Ὅφρ' αἰγίδος, ὥς ἡ Αἰγίς, περιεσπειραμένη.
 ΙΩ. Ἰδοῦ τοῦτο, ἐν ᾧ σοὶ ἐπαληθεύουσιν οἱ λόγοι.
 ΚΡ. ὦ ἀρχαῖον τῶν ἐμῶν παρθενικῶν ἔργων.
 ΙΩ. ἔχεις ἔτ' εἰπεῖν τι, ἢ μόνῳ τούτῳ χαίρεις;
 ΚΡ. Δράκοντες κατὰ τὸ ἀρχαῖον πάγχρυσοι τὴν γένυν.
 ΙΩ. Δῶρον Ἀθηνᾶς, ἐν ᾧ κελεύει τὰ τέκνα τρέφειν;
 ΚΡ. Ναι, πρὸς μίμησιν τοῦ πάλαι Ἐριχθονίου.
 ΙΩ. Πρὸς τί δὲ συντείνει τὰ χρυσώματα ταῦτα;
 ΚΡ. Οὐδὲν, ἢ περιδέραια τῷ νεογόνῳ εἶναι.
 ΙΩ. Ἰδοῦ καὶ ταῦτα· νῦν δ' εἴποις μοι ἂν τὸ τρίτον.
 ΚΡ. Στέφανον ἐλαίας, ὦ τέκνον, παρέθηκά σοι τότε, ἣν πρῶτον ὁ τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεβλάστησε σκόπελος· ὅς, εἰ σώζοιτο ἔθ' ᾧδε, οὐκ ἀπώλεσε τὸ χλωρὸν εἶναι, ὥς ἐκ τῆς ἀκηράτου ἐκείνης ἐκκοπεῖς ποτ' ἐλαίας.
 ΙΩ. ὦ μῆτερ, φιλτάτῃ μοι μῆτερ, ὥς ἡδιστα σε ἰδὼν, πρὸς ἡδίστας τὰς σὰς ἐμπέπτωκα παρειάς.
 ΚΡ. ὦ τέκνον, φῶς μητρὶ γλυκερόν, ἡδίων τοῦ ἡλίου (συγ-

φασθ' καὶ κατωτέρω· Παγχρύσῳ γένυν. 1428. Ἐριχθονίου . . . μιμήματα] ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 20. — 1435. Ἐλαίας] ἴδε κατωτέρω. 1481. 1439. Συγγνώσεται γὰρ ὁ θεός] ὁ Ἥλιος, ὅτι εἰρηκᾶσε κρείσσω εἶναι φωτὶ ἐκείνου.

Ἄελπτον εὖρημ', ὃν κατὰ γᾶς ἐνέρων 1440

Χθόνιον, μετὰ Περσεφόνας τ' ἐδόκουν ναίειν!

ΙΩΝ. Ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἐν χεροῖν σέθεν
Ὁ κατθανών τε, κοῦ θανών φαντάζομαι.

ΚΡ. Ἰὼ ἰὼ, λαμπραὶ αἰθέρος ἀμπτυχαί,
Τίν' αὐδὰν αὖσω, 1445

Βοάσω; πόθεν μοι

Συνέκυρσ' ἀδόκητος ἀδονά; πόθεν

Ἐλάβομεν χαράν;

ΙΩΝ. Ἐμοὶ γενέσθαι πάντα μᾶλλον ἢν ποτε,
Μῆτερ, παρέστη τῶνδ', ὅπως σῶς εἰμ' ἐγώ. 1450

ΚΡ. ἔτι φίλῳ τρέμω.

ΙΩΝ. Μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἔχουσα;

ΚΡ. Τὰς γὰρ ἐλπίδας ἀπέβαλον πρόσω.

Ἰὼ, γύναι, πόθεν πόθεν ἔλαβες ἐ-

Μῶν βρέφος ἀγκαλῶν; 1455

Τίν' ἀνὰ χεῖρα δόμους ἔβα Λοξίου;

ΙΩΝ. Θεῖον τόδ' ἀλλὰ τάπιλοιπα τῆς τύχης

Εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχῇ.

ΚΡ. Τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύη,

Γούις δὲ ματρός ἐκ χερῶν ὀρίζῃ. 1460

Νῦν δὲ γενειάσιν παρὰ σέθεν πνέω,

Μακαριωτάτας τυχούσ' ἀδονᾶς.

ΙΩΝ. Τοῦμόν λέγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις.

ΚΡ. Ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν οὐδ' ἄτεκνοι.

Δῶμα δ' ἐστιοῦται, τάδε δ' ἔχει τυράννους. 1465

Ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεὺς,

γνοιή δέ μοι τοῦθ' ὁ θεός· ἔχω σε, ὦ τέκνον, ἀνέλπιστον
εὖρημα, ὃν ἐδόκουν ἐν τοῖς κάτω μετὰ Περσεφόνης ἐν-
διατρίβειν.

ΙΩ. Ἀλλ' ὦ φίλη μῆτερ, πάρειμί σοι ἄσμενος, ὁ δοκῶν τε-
θνηκέναι.

ΚΡ. Ἰὼ, ἰὼ, ἀστεροφαῆς τοῦ οὐρανοῦ στερέωμα, τί φῶ, τίνα
φωνὴν προηκαμένη; πόθεν μοι τοσαύτη ἀπροσδόκητος
ἡδονή;

ΙΩ. Ἐμοὶ δ', ὦ μῆτερ, πάντα μᾶλλον ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι,
ἢ ἐκ σοῦ πεφυκέναι.

ΚΡ. ἔτι πάλλει μοι ἡ καρδιά τῷ φόβῳ.

ΙΩ. Μήπως οὐκ ἔχουσά με ἔχεις;

ΚΡ. Ἡ γὰρ ἐλπίς ἐν ἐμοὶ μακρὰν προαπολώλει· ὦ πότνια
Πύθια, πόθεν ἐκ τῶν ἐμῶν ἀγκαλῶν εἰς σὲ τὸ βρέφος
τότε; τίς χεὶρ ἐκόμισεν αὐτὸ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φοίβου;

ΙΩ. Θεῖον τῷ ὄντι τοῦτο· ἤδη τὰ νῦν εὐτυχῇ τῶν πρόσθεν
ἀνιερῶν ἀντικαταλλεξάμενοι, εὐδαιμονοῖημεν μετ' ἄλ-
λῶν γενόμενοι.

ΚΡ. Ὅσα γ', ὦ τέκνον, καὶ οἷα δάκρυα κατέσπεισά σου, ἡ-
νίκα σε τῶν ἐμαυτῆς χειρῶν ἐποίησα ἔκθετον· νῦν δ' ὁ-
μως παρειαὶ τὴν ἐμὴν τῇ σῇ παραβαλοῦσα, ἡδιστον
πνέω, μακαρίαν ἡδονὴν ἀπολαύουσα.

ΙΩ. Ἐκ τῶν σαυτῆς καὶ τὴν ἐμὴν ἡδονὴν διερμηνεύεις.

ΚΡ. Οὐκέτ' ἐγωγ', οὐκέτι ἄπαις· ὦχετ' ἀφ' ἡμῶν τὸ τῆς
ἀτεκνίας ὄνειδος· τὰ γὰρ ἐμὰ ἀνάκτορα ἐπερείδεται ἤδη
ἐξ ὑπαρχῆς, δεχόμενα ὅσον οὐπω τὸν τῶν πραγμάτων
διάδοχον. Ἐρεχθεὺς αὐτὸς ἀνηβᾷ ἐν σοί, ὦ τέκνον· ὁ γὰρ

Ὅ,τε γηγενέτας δόμος οὐκέτι

Νύκτας δέρκεται,

Ἀλίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν.

ΙΩΝ. Μῆτερ, παρών μοι καὶ πατήρ, μετασχέτω 1470

Τῆς ἡδονῆς τῆσδ', ἧς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ.

ΚΡ. ὦ τέκνον, τί φῆς; οἷον, οἷον ἀνελέγχουμαι!

ΙΩΝ. Πῶς εἶπας;

ΚΡ. Ἄλλοθεν γέγονας ἄρ', ἄλλοθεν.

ΙΩΝ. ὦμοι! νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν. 1475

ΚΡ. Οὐχ' ὑπὸ λαμπάδων, οὐδὲ χορευμάτων

ὑμέναιος ἐμὸς;

Τέκνον, ἔτικτε σὸν κάρα.

ΙΩΝ. Αἰ! αἰ! πέφυκα δυσγενῆς, μῆτερ, πόθεν;

ΚΡ. Ἴστω Γοργοφύνα —

ΙΩΝ. Τί τοῦτ' ἔλεξας;

ΚΡ. Ἄ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς 1480

Τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει.

ΙΩΝ. Λέγεις μοι δόλια, κοῦ σαφῇ τάδε.

ΚΡ. Παρ' ἀηδόνιον πέτραν Φοῖβω —

ΙΩΝ. Τί Φοῖβον αὐδάς;

ΚΡ. Κρυπτόμενον λέχος ἠνύασθην. 1485

ΙΩΝ. Λέγ'· ὥς ἔρεῖς τι κεδνὸν εὐτυχές τέ μοι.

ΚΡ. Δεκάτῳ δέ σε μὴνός ἐν κύκλῳ

Κρύφιόν γ' ὦδ' ἔτεκον Φοῖβω.

ΙΩΝ. ὦ φίλτατ' εἰποῦς, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

ΚΡ. Παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος 1490

γενῆς οἶκος οὐκέτι σκότος ὄρα, λαμπροτάτῳ τοῦ ἡλίου
φωτὶ αὐγαζόμενος.

ΙΩ. ὦ μῆτερ, μεταδῶμεν καὶ τῷ πατρὶ τῆς παρούσης ταύ-
της ἡδονῆς, ἧς ἐγὼ μετέδωκά σοι.

ΚΡ. Τί φῆς, ὦ τέκνον; οἷον ἀνάγκη μοι ἀνακαλύψαι!

ΙΩ. Τίποτε τοῦτο φῆς;

ΚΡ. Τίνα πατέρα φῆς αὐτός; ὑφ' ἐτέρου γὰρ τυγχάνεις σπαρεῖς.

ΙΩ. Οἷμοι! νόθον ἔοικάς με τεκεῖν, παρθένος οὔσα.

ΚΡ. Σκότιος γὰρ ὁ γάμος, ἐξ οὗ σὺ ἐγεννήθης.

ΙΩ. Δυσγενῆς ἄρ' ἐγώ σοι, ὦ μῆτερ, ἢ πόθεν;

ΚΡ. Ἴστω ἢ Παλλάς αὐτή.

ΙΩ. Τί ποτέ σοι βούλεται σημήναι τοῦτο;

ΚΡ. Ἦτις κατοικεῖ ἐν τῷ ἐμῷ σκοπέλῳ, ἐν ᾧ ἐβλάστησεν
πρῶτον ἡ ἐλαιία.

ΙΩ. Οὐκ οἶδ' ὅ,τι ἀντιπεριάγεις με τῷ λόγῳ.

ΚΡ. Ὑπὸ τὴν πέτραν, ὅπου ἡ ἀηδὼν ἄδει, Φοῖβω ---

ΙΩ. Τί φῆς τὸν Φοῖβον;

ΚΡ. Ἐκεῖ συνευνάσθην λάθρα.

ΙΩ. Λέγε σαφῶς· ἡδιστον γὰρ ἔμοιγε τοῦτ' ἀκούειν.

ΚΡ. Δεκάτῳ μὲν σκότιον ἔτεκόν σε τῷ Φοῖβῳ.

ΙΩ. ὦ ἡδιστον φθέγμα, εἰ ἀληθῆ μοι λέγεις.

ΚΡ. Εἴθ' οὕτω σπαργανώσασα τούτοις, ἃ ἔργ' ἐσὶν ἐμοῦ τῆς

ἐνωτέρῳ. στίχ. 20. — 1479. Γοργοφύνα] ἡ Ἀθηνᾶ ἢ φονεύσασα τὴν Γοργόνα.

1481. Ἐλαιοφυῆ] τὴν ἀκρόπολιν λέγει, ἐν ᾗ πρῶτα ἀνεβλάστησεν ἡ ἐλαιία,
ἥτις καὶ ἀκήρατος ἦν, ὥς εἴρηται μικρὸν ἀνωτέρῳ. στίχ. 1432. —

1492. Ἐμᾶς μητρός] ἀντὶ τοῦ, ἐμεῦ τῆς μητρός. 1494. Τροφεῖα μητρὸς]

Σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδε
 Ἐνῆψα, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους.
 Γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον, οὐδὲ μαστῶ
 Τροφεῖα ματρὸς, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν,
 Ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰωνῶν
 Γαμφηλαῖς φόνευμα, θοίναμά τ' εἰς
 Ἄδαν ἐκβάλλη.

ΙΩΝ. ὦ δεινὰ τλάσσα μήτερ!

ΚΡ. Ἦν φόβῳ καταδεθεῖσα σάν
 Ψυχάν ἀπέβαλον, τέκνον.
 Ἐκτεινά σ' ἄκουσ'.

ΙΩΝ. Ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσι ἔθνησκαες.

ΚΡ. Ἰώ! δειναὶ μὲν αἱ τότε τύχαι,
 Δεΐλαια δὲ καὶ τάδ' ἔλυσ-
 Σόμεσθ' ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυστυχίαις,
 Εὐτυχίαις τε πάλιν.
 Μεθίσταται δὲ πνεύματ'.

Μανέτω τὰ πάροιθεν ἄλλος κακᾶ· νῦν δ'
 Ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, ὦ παῖ.

ΧΟ. Μηδεὶς δοκεῖτω μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ
 Ἀελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.

ΙΩΝ. ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν
 Καὶ δυστυχῆσαι, καθὼς αὖ προᾶζαι καλῶς,
 Τύχῃ, παρ' οἷαν ἤλθομεν στάθμην βίου,
 Μητέρα φονεῦσαι καὶ παθεῖν ἀνάξια.

(Φεῦ!) ἄρ' ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτουχαῖς
 Ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν.

ἔης μητρὸς ἐν παρθενίᾳ ἔτι, οὔτε μαζὸν ὑπέσχον, ταῦ-
 τα δὲ τὰ τῆς μητρὸς τροφεῖα, οὔτ' ἔλουσά σε, ὦ τέκνον,
 ἀλλ' ἐν τῷ ἄντρῳ εὐθὺς ἐξέθηκά σε, βορὰν ἐσόμενον
 οἰωνοῖς πρὸς τὸν ἄδην.

ΙΩ. ὦ μήτερ, ὡς πολλὰ τὰ δεινὰ ἐπήνεγκας.

ΚΡ. Μεγίστῳ δὲ σχεθεῖσα φόβῳ, ὦ τέκνον, ἀπέβαλόν σε· εἴτα
 δ' ἐπεχείρησα αὖθις ἀποκτεῖναί σε ἄκουσα.

ΙΩ. Κἀγὼ σε ἀνοσίως προὔθυμήθην τοῦτο.

ΚΡ. Δεινὰ μὲν τὰ ἐκεῖ, ἀλλ' οὐχ ἥττον καὶ τὰ ἐνταῦθα· τὰ
 γὰρ ἐκεῖ δυσυχήματα, ἐποίησεν ἡμᾶς ἐνταῦθ' ἐμπεσεῖν
 ἐτέροις τοιοῦτοις· καὶ τούτων αὖ εὐμενεστέρου νῦν τοῦ
 δαίμονος, ὡς ἐκ μεγάλης τῶν πνευμάτων μεταβολῆς, πε-
 πειράμεθα· μείνειεν οὖν ἡμῖν τό γε λοιπὸν τὰ πράγματα
 ἐξ οὐρίας φερόμενα· ἄλλος δὲ τῶν πρὶν κακῶν, τέκνον.

ΧΟ. Μάθετε νῦν, ὦ ἄνθρωποι, ὡς οὐδὲν τῶν ἐν τῷ βίῳ
 κακῶν ἀνέλπιστόν ἐστιν εἰς τὴν ἐναντίαν μεταβαλεῖ-
 σθαι τύχην, πρὸς τὰ παρόντα νῦν πράγματα ἐξετά-
 ζοντες.

ΙΩΝ. ὦ τύχῃ, ἡ μυρίους τῶν θνητῶν ἄνω καὶ κάτω ἐφ'
 ἐκάτερα ἀντιπερισπῶσα, ἐφ' οἷαν ἀκμὴν τῶν πραγ-
 μάτων ἀφίγμαι, ὥσθ' ὀρμηθῆναι, μικροῦ δεῖν μητρα-
 λοίαν γενέσθαι· φεῦ· ἄρ' ἔνεστι μαθεῖν ἐν τῷ παρόντι
 βίῳ πάντα ταῦτα τὰ καθ' ἡμέραν συμβαίνοντα ἐν πολ-

οῦτως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται, ἀντὶ τοῦ, πατρός· τὰδ' ἐπόμενα ἔχει ἔλλει-
 ψιν ῥημάτων· ἀποπνιγμένης τῆς μητρὸς τῷ πάθει. 1504. Δεΐλαια] ἐν ἄλ-
 λαις κεῖται, δεινά. 1507. Μεθίσταται τὰ πνεύματα] ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλαι-

Φίλον μὲν οὖν σ' εὕρημα, μήτηρ, εὔρομεν;
 Καὶ τὸ γένος οὐδὲν μεμπτὸν ὥς ἡμῖν τόδε·
 Τὰ δ' ἄλλα πρὸς σέ βούλομαι μόνην φράσαι. 1520
 Δεῦρ' ἔλθ'· ἐς οὓς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω,
 Καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.
 Ὅρα σὺ, μήτηρ, μὴ σφαλεῖς, ἃ παρθένοις
 Ἐγγίγνεται νοσήματ', ἐς κρυπτοὺς γάμους,
 Ἐπειτα τῷ θεῷ προστιθῆς τὴν αἰτίαν, 1525
 Καὶ τοῦμὸν αἰσχρὸν ἀποφεύγειν πειρωμένη,
 Φοίβῳ τεκεῖν με φῆς, τεκοῦς' οὐκ ἐκ θεοῦ.

ΚΡ. Μὰ τὴν παρασπίζουσάν ἄρμασιν ποτὲ
 Νίκην Ἀθάναν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι,
 Οὐκ ἔστιν, ὅς τις σοι πατὴρ θνητῶν, τέκνον. 1530
 Ἀλλ' ὅς περ ἐξέθρεψε, Λοξίας ἀναξ.

ΙΟΝ. Πῶς οὖν τὸν αὐτοῦ παῖδ' ἔδωκ' ἄλλῳ πατρὶ,
 Εὐθύθου τέ φησι παῖδά μ' ἐκπεφυκέναι;

ΚΡ. Πεφυκέναι μὲν οὐχί, δῶρεῖται δέ σε
 Αὐτοῦ γεγῶτα· καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ 1535
 Δοίῃ τὸν αὐτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.

ΙΟΝ. Ὁ θεὸς ἀληθής, ἢ μάτην μαντεύεται;
 Ἐμοῦ ταρασσει, μήτηρ, εἰκότως φρένα.

ΚΡ. Ἄκουε δὴ νυν, ἃ μ' ἐσῆλθεν, ὦ τέκνον.
 Εὐεργετῶν σε Λοξίας ἐς εὐγενῇ 1540
 Δόμον καθίζει· τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος,
 Οὐκ ἔσχεις ἂν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους,
 Οὗτ' ὄνομα πατρός· πῶς γὰρ, οὐ γ' ἐγὼ γάμους

λαῖς τοῦ ἡλίου περιειλιγμοῖς; σέ μὲν, ὦ μήτηρ, ἥδισθ'
 εὖρον τύχῃ ἀγαθῇ, καὶ ἡ τοῦ γένους ἀρχή μοι ἐντεῦθεν
 λαμπρὰ καὶ διάσημος· ἃ δ' ἔτι με περικναίει, ταῦτα
 πρὸς τὸ οὓς βούλομαί σοι κοινώσασθαι· ἀλλὰ προσίθι
 μοι μικρὸν, ἵν' ἡμῖν μόνους μὲνῃ ῥητά· οἶσθα γὰρ αὐτῇ,
 ἃ παρθένοις πολλάκις συμβαίνει ἀμπλακήματα λάθρα.
 μή τι οὖν καὶ αὐτῇ σφαλεῖσά πη, ἀποδίδως τῷ θεῷ
 τὴν αἰτίαν; καὶ τοῦμὸν ὄνειδος θέλουσα συγκαλύψει,
 ἐκ Φοίβου με φῆς τεκεῖν, ἄλλοθεν ποθεν ἀληθῶς συλ-
 λαβοῦσα;

ΚΡ. Μὰ τὴν Νίκην Ἀθηνᾶν τὴν ἐν ἄρμασιν ποτὲ τῷ Διὶ ἐπὶ
 τοὺς γίγαντας παρασπίζουσάν, οὐκ ἔσθ' ὅστις τῶν
 θνητῶν πατήρ σοι γεγεννημένος, ἀλλ' αὐτὸν Λοξίαν ἴσθι
 τὸν θρέψαντά σε ὧδε.

ΙΟΝ. Πῶς οὖν τὸν ἑαυτοῦ δοῦς Εὐθύθῳ, παῖδ' ἐκείνου ἔφη
 γενέσθαι;

ΚΡ. Οὐχ ὥς πεφυκότα σε δίδωσιν ἐκείνῳ, ἀλλὰ δωρούμενος
 τὸν ἑαυτοῦ αἰτησαμένῳ· πολλοὶ γὰρ φίλοι φίλοις δι-
 δόασιν τοὺς ἑαυτῶν ἐπὶ κληρονομίᾳ.

ΙΟΝ. Πότερον οὖν χρὴ πιστεύειν, ἀληθῆ, ἢ ψευδῇ ἀναιρεῖν
 τὸν θεόν; τοῦτο γὰρ ὥς πολὺ μου ἐκταράττει τὰς φρένας.

ΚΡ. Οὐ χαλεπόν σε γινῶναι τοῦτ', ὦ τέκνον, ἀκούσανθ', ἃ
 μοι νῦν ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι· εὐνοία σε Λοξίας εἰς τὸν
 Ἐρεχθέως ἐκπέμπει οἶκον· εἰ γὰρ ἐκεῖνος ἐξέφηνέ σε
 ὄνθ' ἑαυτοῦ, σὺ αἰκίος τε καὶ ἀνώνυμος εἴης ἂν πρὸς

Ἐκρυπτον αὐτὴ καὶ σ' ἀπέκτεινον λάθρα;

Ο δ' ὠφελὼν σε προστίθῃσ' ἄλλω πατρὶ

ΙΩΝ. Οὐχ ὥδε φαύλως αὐτ' ἐγὼ μετέρχομαι,
Ἀλλ' ἱστορήσω Φυῖθον, εἰσελθὼν δόμους,
Εἴτ' εἰμὶ θνητοῦ πατρός, εἴτε Δοξίου.

Ἐκ τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελῆς

Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν;

1550

Φεύγωμεν, ὦ τεκοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνων

Ὀρώμεν, εἰ μὴ καιρὸς ἐσθ' ἡμᾶς ὀρᾶν.

ΑΘ. Μὴ φεύγετ'· οὐ γὰρ πολεμίαν με φεύγετε,
Ἀλλ' ἐν τ' Ἀθήναις κἀνθάδ' οὔσαν εὐμενῇ.

Ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμεν χθονὸς,

1555

Παλλὰς, δρόμῳ σπεύσας' Ἀπόλλωνος πάρα,

Ὃς ἐς μὲν ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἤξιον,

Μὴ τῶν πάροιθε μέμψις ἐς μέσον μόλῃ.

Ἡμᾶς δὲ πέμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι,

ὦ, ἥδε τίττει σ' ἐξ Ἀπόλλωνος πατρός,

1560

Δίδωσι δ', οἷς ἔδωκεν, οὐ φύσασί σε,

Ἀλλ' ὡς κομίζῃς οἶκον εὐγενέστατον.

Ἐπεὶ δ' ἀνέφχθη πρᾶγμα μηνυθὲν τόδε,

Θυγεῖν σε δαίσεας μητρός ἐκ βουλευμάτων.

Καὶ τήνδε πρὸς σοῦ, μηχαναῖς ἐρρύσατο.

1565

Ἐμελλε δ', αὐτὰ διασιωπήσας ἀνάξ,

Ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωριεῖν ταύτην τε σὴν,

Σέ θ', ὡς πέφυκας τῆσδε καὶ Φυῖθου πατρός.

Ἀλλ' ὡς πραινὼ πρᾶγμα καὶ χρησμοὺς θεῶν,

Ἐφ' οἷς ἐξυῖσθ' ἄοματ', εἰσακούσαστον.

1570

Λαβοῦσα τόνδε παῖδα Κεκροπίην χθόνα

Χώρει, Κρέουσα, κείς θρόνους τυραννικοὺς

Ἰόρυσον· ἐκ γὰρ τῶν Ἑρεχθεως γεγώς,

Δίκαιος ἄρχειν τῆς γ' ἐμῆς ὅδε χυονός.

πατρός· πῶς γὰρ ἂν τύχοις τούτου, ἐμοῦ κρυπτούσης
τὸν γάμον, καὶ ἐκθεμένης σε εἰς τὸ μηκέτι εἶναι;

ΙΩΝ. Οὐκοῦν, ἵνα μὴ ἀδεξαίοις ἐρεῖλωμαι, ἀνιστορητέον αὐτὸν
τὸν Φοῖβον, εἰσελθόντα εἰς τὸν ναὸν, πότερον θνητοῦ,
ἢ ἐξ αὐτοῦ τυγχάνω πεφυκός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων
τίς οὗτος θεῶν ἀνατέλλει ἡμῖν, ὥσπερ ἥλιος, ἀπὸ τῶν
ἀδύτων; φύγωμεν, φύγωμεν, ὦ μήτερ· οὐ γὰρ συμ-
φέρει ἡμῖν ὀρᾶν τὰ θεῶν, ἐπειδὴ μὴ ἡ καιρὸς ταῦθ'
ὀρᾶν.

ΑΘ. Ἐπίσχεσθ' ὑμεῖς· τί ποτε φεύγετέ με αὐτῶ; σύμμαχος
γὰρ ἐγὼ ὑμῖν κἀνταῦθα, κἀν Ἀθήναις, Παλλὰς οὔσα
ἢ τῆς σῆς πόλεως ἐπώνυμος· ἦσαν δὲ δεῦρο σπουδῇ,
Ἀπόλλωνος μεταπεμψόμενου· ὃς τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγ-
μένοις μέμψιν ἀποφεύγων, οὐκ ἤξιωσεν εἰς ὄψιν ὑμῖν
ἐλθεῖν. Ἴσθι τοίνυν αὐτὸς ἐξ Ἀπόλλωνος αὐτοῦ πεφυκός·
δέδωκε δέ σε, ὦ ποτε δέδωκεν, ὡς οὐ φύσεντι, καλ'
ἐν' αὐτὸς εὐγενέστατον οἶκον ἔχης· ἐβούλετο δὲ Ἀθή-
νησιν ὑμᾶς ἀλλήλους ἀναγκάσκειν· ἀλλ' ἐπειδὴ, τοῦ
πράγματος ἤδη πρόδοθέντος, ἔδεισε, μήτι κακὸν ὑμεῖς
ἐργάστηθε ἀλλήλους, ἐτέρω χρησάμενος μηχανῇ, ἀπῆλ-
λαξεν ἀμφοτέρους ὑμᾶς τοῦ κινδύνου· ἵν' οὖν πέρας δώμεν
τῷ τε λόγῳ καὶ τοῖς χρησμοῖς τοῦ θεοῦ, ἐφ' οὗς τυγχά-
νετ' ἀφικόμενοι, ἀκούσατε τοῦτο. Σὺ μὲν, ὦ Κρέουσα
λαβοῦσα τὸν παῖδα τοῦτον, χώρει εἰς τὴν Κεκροπίην,
ἐπὶ τὸν τοῦ Ἑρεχθεως καθιδρύσουςα θρόνον· δίκαιος
γὰρ, ἐξ ἐκείνου γεγονώς, τῆς ἐμῆς πόλεως ἄρχειν· οὐ

ἰδεῖσθαι τὸν πατέρα. στίχ. 473.—1549. Θυοδόκων] ἐν ἄλλοις δὲ καίται. Θεοδόκων.
1552. Εἰ μὴ καιρὸς] ὠφελίμον, συμφέρον· καὶ ἀλλαχῇ γὰρ ἀντὶ τοῦ, ὅτελος
ἐλλήπεται τὸ, καιρὸς. 1565. Μηχαναῖς] πέμψας· σιγαλὴ τὴν Πυθίαν, δώσου-

Ἔσται τ' ἂν Ἑλλάδ' εὐκλεής· οἱ τοῦδε γὰρ 1575-

Παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ρίζης μιᾶς,

Ἐπώνυμοι γῆς κάπιφυλίου χθονός

Λαῶν ἔσονται, σκόπελον αἰ ναίουσ' ἐμόν.

Τελέων μὲν ἔσται πρῶτος· εἴτα δεύτερον

Ὀπλητες, Ἀργαδεῖς τ', ἐμῆς τ' ἀπ' Αἰγίδος 1580

Ἐμφυλον ἔξουσ' Αἰγικορεῖς. οἱ τῶνδε δ' αὖ

Παῖδες γενόμενοι σὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ

Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίαις πόλεις,

Χέρσους τε παράλους, ὃ σθένος τῇ μῇ χθονί

Δίδωσιν ἀντίπορθμα δ' ἡπείρου δυοῖν 1585

Πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάρχος τε γῆς,

Εὐρωπίας τε· τοῦδε δ' ὀνόματος χάριν

Ἴωνες ὀνομασθέντες, ἔξουσιν κλέος.

Εὐθύῳ δέ, καὶ σοὶ γίγνεται κοινὸν γένος,

Δῶρος μὲν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται 1590

Πόλις κατ' αἴαν Πελοπίαν γ'. ὃ δεύτερος

Ἀχαιὸς, ὃς γῆς παραλίας Ῥίου πέλας

Τύραννος ἔσται, κάπισημανθήσεται

Κείνου κεκλησθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος.

Καλῶς δ' Ἀπόλλων πάντ' ἔπραξε· πρῶτα μὲν 1595

Ἄνοσον λοχεύει σ', ὥστε μὴ γινῶναι φίλους·

Ἐπεὶ δ' ἔτικτες τόνδε παῖδα, κάπθεου

Ἐν σπαργάνοισιν, ἀρπάσαντ' ἐς ἀγκάλας

Ἑρμῇν κελεύει, δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,

Ἐθρεφέ τ', οὐδ' εἶασεν ἐκπνεῦσαι βίαν. 1600

σάν σοι τὴν κιθαρὰν, ἐξ ἧς ἀνεγνώσθη τὰ πράγματα. 1579. Τελέων] ἄλλοι δὲ Γελέων φήθησαν δεῖν γράφειν· τέσσαρες αὖται παλαιαὶ τῶν Ἀθηναίων εἰσι φυλαί· οὕτως Ἡρόδοτος (Τερψ. 66.) Μετὰ δὲ τετραφύλους ὄντας Ἀθηναίους, δεκαφύλους ἐποίησε, τῶν Ἴωνες παίδων Γελέοντος, καὶ Αἰγικόρεος, καὶ Ἀρ-

κλέος μέγιστον ἔσται τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· παῖδες γὰρ αὐτῷ ἔσονται τέσσαρες, ἐξ ὧν τὴν ἐπωνυμίαν ἔξουσιν οἱ τὴν ἐμὴν πόλιν κατοικοῦντες, Τελέωνες, Ὀπλητες, Ἐργαδεῖς τε, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς ἐμῆς Αἰγίδος Αἰγικορεῖς ὀνομασθησόμενοι· ὧν οἱ αἰεὶ παῖδες ἐξῆς τάς τε Κυκλάδας ἐποικήσουσιν ἐν χρόνῳ πεπρωμένῳ, καὶ ἐν ἄλλοις παραλίοις τειχίσουσι πόλεις· τὰς μὲν ἐν Εὐρώπῃ· τὰς δὲ καταντικρὺ ἐπὶ τῆς Ἀσίας. ἐξ ὧν δύνανμίς τε καὶ δόξα οὐκ ὀλίγη τῇ ἐμῇ πόλει ἔσται· Ἴωνές τ' ἐκείνοι ἀπὸ Ἴωνος τούτου ὀνομασθέντες, κλέος ἀροῦνται μέγα. Ἐκ δ' αὖ Εὐθύου καὶ σοῦ ἕτερον ἀνχστήσεται γένος, πρῶτον μὲν Δῶρος, οὗ πόλις ἐπώνυμος ἔσται Δωρίς· δεύτερος δὲ Ἀχαιὸς ἐν τῇ Πελοπίᾳ· ὃς ἄρξει τῆς παρὰ τῷ Ῥίῳ παραλίας· ἐξ οὗ οἱ ἐπιχώριοι κληθήσονται Ἀχαιοί· καὶ ταῦτα μὲν ᾧδ' ἔξει ποτέ· Ἄ δὲ νῦν Ἀπόλλωνι πέπρακται, ὥς εὖ ἔστι πεπραγμένα· πρῶτον μὲν γὰρ ἐποίησέ σε τεκεῖν ἀνωδίνως, ὥς ἐλαθεῖν τοὺς φίλους· ἔπειθ' ἅμα τεκούσης, καὶ ἐκθείσης τὸ βρέφος, ἐκέλευσεν Ἑρμῇν ἀναρπάσαντ' ἐκεῖνο αὐτῇ σαργάνῃ, ἀγαγεῖν δεῦρο· εἴθ' οὕτω θρέψας, οὐκ εἶασεν αὐτὸ ἀπολεσθῆναι. Νῦν οὖν ἴσθι τοῦτον σὸν παῖδα ὄντ

γάδεω, καὶ Ὀπλητος· καὶ Στέφανος αὖθις περὶ πόλεων· Αἰγικορεῖς οὐκ ἔστι δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὥς τινες· ἀλλὰ φυλὴ παλαιὰ μία τῶν τεσσάρων τῶν ἀπὸ Ἴωνος· τέσσαρες δ' ἐξ αὐτῶν· Αἰγικορεῖς, Ἐργαδεῖς, Τελέωνες, Ὀπλητες. 1590. Δωρίς] ἐν ἄλλοις Δῶρος, περὶ οὗ Στράβων (βιβλ. 8.) ὅτι Δῶρος μὲν τοὺς ἀμφὶ Παρνασσὸν Δωριέας συνεικίσας, κατέλιπεν ἐπωνύμους ἑαυτοῦ. 2592. Ῥίον] ἀκρωτήριον ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Κερυνθιακοῦ κόλπου· οὗ καταντικρὺ ἕτερον ἔστι, Ῥίον μὲν καὶ αὐτὸ κατὰ Θουκυδίδην κακούμενον, κατὰ δὲ ἄλλους νεωτέρους Ἀντίρριον. 1595. Ἄνοσον λοχεύει σε] ἐποίησέ σε τεκεῖν μὴ νοσοῦσαν· οὕτως εἰληπται μεταβατικὴν τὴν λοχεύειν ὥς καὶ παρὰ τῇ θεῇ γραφῇ· ἀπαντᾷ τὰ παιδία· οἷον ἀνατέλει Κύριος τὸν ἥλιον ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους· καὶ καταλείπει αὐτοῖς βασιλείαν καὶ τὰ τειαυτά·

Νῦν οὖν σιώπα, παῖς δ' ὧ, πέφυκε σὸς,
 ἴν' ἡ δόκησις Εὐθροῦ ἡδέως ἔχη,
 Σὺ τ' αὖ τὰ σαυτῆς ἀγαθ' ἔχουσ' εἶης, γύναι.
 Καὶ χαίρετ'· ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων
 Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι. 1605

ΙΩΝ. ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ ἀπιστία
 Σοὺς λόγους ἐνδεξόμεσθα· πείθομαι δ' εἶναι πατρός
 Λοξίου καὶ τῆσδε· καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἀπιστον ἦν.
 ΚΡ. Τὰ μὲν νῦν ἀκουσον· αἰνῶ Φοῖβον, οὐκ αἰνούσα πρὶν.

Οὐνεχ', οὗ ποτ' ἠμέλητε παιδὸς, ἀποδίδωσί μοι. 1610
 Αἶδε δ' εὖωποι πύλαι μοι καὶ θεοῦ χρηστήρια,
 Δυσμενῇ πάροιθεν ὄντα· νῦν δὲ καὶ ρόπτρων χέρας
 ἠδέως ἐκκρημνάμεσθα, καὶ προσεννέπω πύλας.

ΑΘ. Ἦνεσ', οὐνεκ' εὐλογεῖς θεὸν, μεταβαλοῦσ'· αἰεὶ δέ που
 Χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πῶς, ἐς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῇ.

ΚΡ. ὦ τέκνον, στείχωμεν οἴκους· 1616

ΑΘ. Στείχεθ', ἐφομαι δ' ἐγώ.

ΚΡ. Ἀξία γ' ἡμῶν ὁδοῦρδ', καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.

ΑΘ. Ἐς θρόνους δ' ἵζου παλαιούς.

ΚΡ. Ἄξιον τὸ κτῆμά μοι.

ΧΟ. ὦ Διὸς, Λητοῦς τ' Ἀπολλων, χαῖρ'· ὅτῳ δ' ἐλαύνεται
 Συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας, θαρρύνει χρεῶν.
 Ἐς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
 Οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκας, οὐ ποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

[1611. Πύλας] ἐν ἄλλοις, πύλαις. 1614. Μεταβαλοῦσ'· αἰεὶ δέ που] οὕτως ἐξ
 ἄλλης ἀγτί τοῦ, Μεταβαλοῦσ' αἰεὶ που· ἐν ἄλλοις δ' αὖ, μεταβαλοῦσ' αἰδρίας.

ΤΕΛΟΣ

τὰ· ἀλλ' οὐκέτι κειρὸς ἐκφῆναι τοῦτο πᾶσιν. ἀλλὰ σιω-
 πητέον, ἵν' ὁ, τε Εὐθροῦς ἡδῆται δοκῶν παῖδ' εὐρεῖν,
 καὶ σὺ ἀληθῶς τοῦτον ἔχουσα, ἀπέλθῃς Ἀθήναζε· καὶ γε
 χαίρετε ἄμφω. εὐδαίμονα γὰρ ὑμῖν εἶον μετὰ τοσού-
 τους πόνους ἀπὸ τῆσδε εὐαγγελίζομαι.

ΙΩ. ὦ Παλλὰς, θύγατερ τοῦ μεγίστου Διὸς, πιστεύω τοῖς
 σοῖς λόγοις Λοξίου καὶ τῆσδε γενέσθαι μὲ παιῖδα, καί τοι
 καὶ πρὶν οὐ πάνυ μοι ταῦτ' ἄπιστ' ἦν.

ΚΡ. Καὶ γὰρ δὲ νῦν ἐπαινῶ Ἀπόλλωνα, ᾧ πρὶν εἶχον χαλε-
 πῶς, ὥς ἀποδεδωκότα μοι τὸν υἱόν, οὗ ἐδόξε πρὶν ἡμε-
 ληκέναι· εὐμενῇ δὲ καὶ ἰλαρά μοι πέριξ καὶ ταῦθ' ὀρώ-
 νται πάντα, αἵ τε πύλαι καὶ τὰ χρηστήρια ἅμε πρὶν δυσ-
 μενῇ καὶ ὀχληρὰ ἐδόκει· νῦν γὰρ καὶ τῶν ρόπτρων ἄπ-
 τομαι τουτωνί, καὶ προσφθέγγομαι τὰς πύλας.

ΑΘ. Νῦν ἐπαινῶ σε, τῆς πρὶν ἀπαλλαγεῖσαν γνώμης· τὰ γὰρ
 παρὰ τῶν θεῶν ὁψέ μὲν, ἀλλ' αἰεὶ οὐκ ἄπρακτα ἐς τέ-
 λος ἔσται.

ΚΡ. Ἴωμεν, ὦ τέκνον, οἴκαδε!

ΑΘ. Ἰτε· ἐφομαι δ' ὑμῖν καὶ γώ.

ΚΡ. Ἀξία γε ἡμῖν φύλαξ ἔση, καὶ φίλη γε τῇ πόλει.

ΑΘ. Ἰούσα δὲ, καθεῖζου ἐπὶ τοῦ πάλοι θρόνου.

ΚΡ. Ἀξιόν μοι καὶ περιμάχητον τὸ κτῆμα τοῦτο.

ΧΟ. Ἀπολλων, ὁ Διὸς καὶ Λητοῦς, χαῖρε! ὅτῳ γὰρ ἂν τὰ οἴ-
 κοι κακῶς ἔχη, οὗτος σεβόμενος τοὺς θεοὺς, θαρρύνει
 οἱ μὲν γὰρ χρηστοὶ τελευτῶντες, ἀπολαμβάνουσι τῆς
 ἑαυτῶν ἀρετῆς τὸν καρπὸν. οἱ δὲ φαύλης τυχόντες φύ-
 σεως, οὐκ ἂν εὖ ποτε πράξειαν.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

—ooo—

Ξελ. 129. Στίχ. 19. ἑαυτοῦ — ἑαυτοῦ. 131. 5. ἄσμεσιν — ἄσμασιν.
 161. 1. δρακόνδειτος — ὁ δρακοντογενής 165. 13. ὑπὸ — ὑπὸ 181. 11.
 Ττῆσον — Στῆσον. 185. 5. πρὸ — πρὸς. 188. 2. ἐτέρα — ἐτέρᾳ. 205. 14.
 βλαβῆς — ἀβλαβῆς. 225. 1. οἱ ἄ μοι — οἱ ἄ μοι. 236. 17. ἀλλ' ἦν — ἀλλ'
 ἦν. 242. 21. νοτερὸς — νοτερὸν. 245. 2. ἀέννεον — ἀένναον. 247. 4.
 εἰθ' οὕτω — εἰθ' οὕτω. 247. 19. ᾠδᾶς — ᾠδᾶς. 276. 3. χρησιγῆριον —
 χρηστήριον. 276. 21. βλάβη — βλάβη. 294. 6. τὰ τάντα — τὰ πάντα. 296.
 25. εὐκ — οὐκ.

—ooo—

 Digitized by Google
 Digitized by Google

